

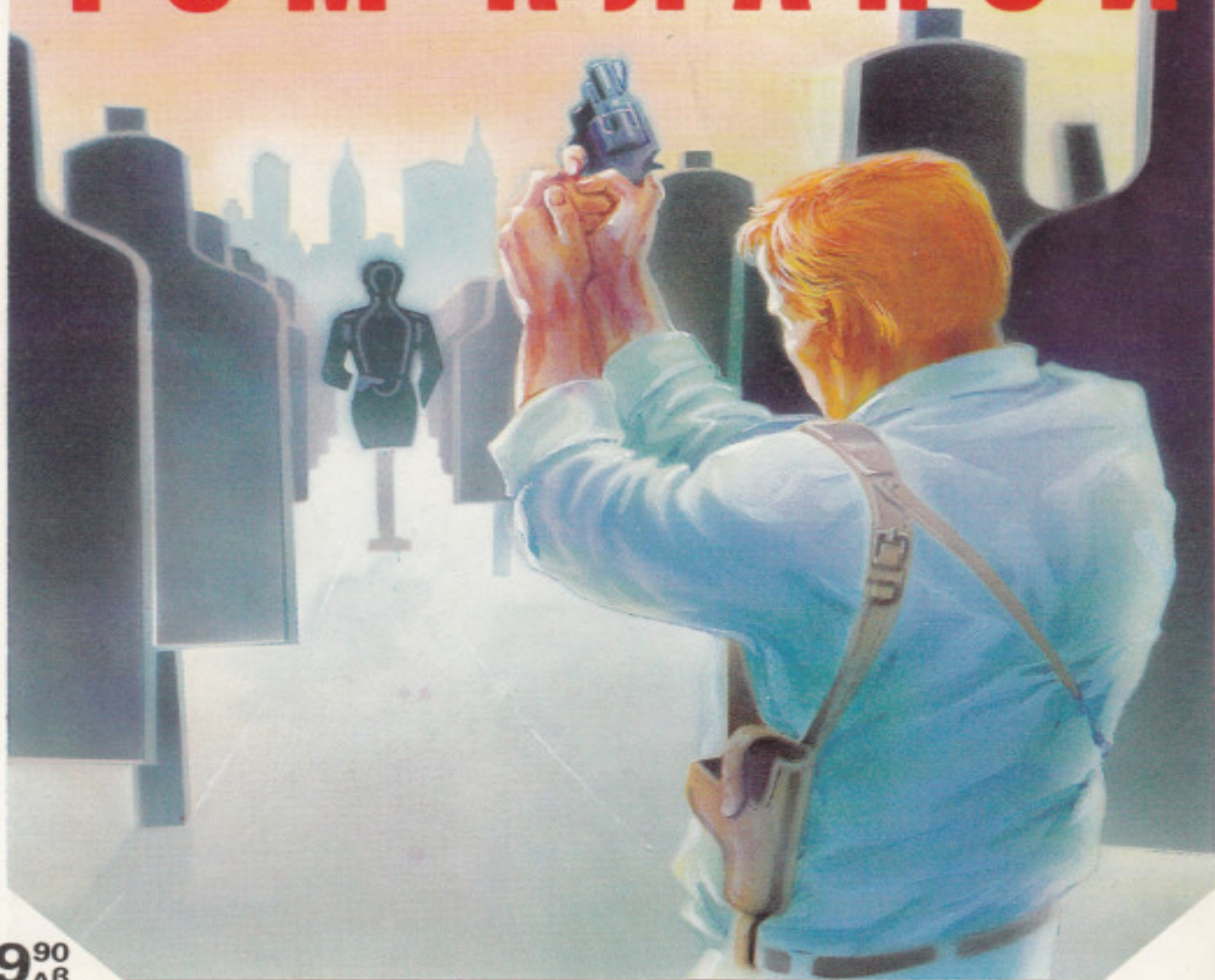
ПАТРИОТИЧНИ ИГРИ 2

Тази книга е от поредицата бестселъри "Crime & Mystery". Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

А Т И К А

„Издад цялата политическа реторика, с която ни замерят от чужбина, ние даваме да се разбере един факт – тероризмът е престъпление срещу невинни хора...“
Уилям Уебстър, директор на ФБР

ТОМ КЛАНСИ

Всички права на българското издание са запазени за АТИКА.

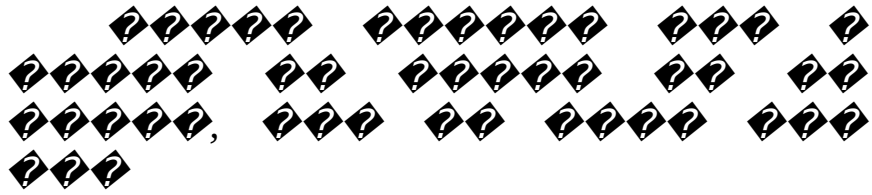
29⁹⁰
лв.

ТОМ КЛАНСИ ПАТРИОТИЧНИ ИГРИ 2

Превод: Венцислав Градинаров

chitanka.info

Джек Райън, бивш лейтенант от морската пехота на САЩ, а сега преподавател по история, дори не предполага в каква каша се забърква... Провалил е акция на една от най-жестоките терористични групи. На прицела на убийците са той и семейството му. Джек вече няма избор. А ЦРУ търси точно хора като Райън. Мъже, готови да посветят живота си на една безкрайна война, която всеки ден пълни вестниците с трупове и сензации. Джек Райън решава да се включи в играта. Този път той не е сам. Но терористите отново са непредсказуеми...

15. ШОК И ТРАВМА

Ако Джек изобщо бе имал съмнения, че Роби Джексън е наистина добър летец, то сега те отпаднаха. Личната играчка на Джексън беше един двегодишен „Шевролет Корвет“, боядисан в ябълковочервен цвят, и той го караше с усещането за неуязвимост. Пилотът изхвърча през западния портал на академията, зави наляво и тръгна към булевард „Роу“. Проблемите с движението по шосе 50 бяха валидни и тук, но Роби премина в другото платно, за да се отправи на изток. След минута префуча по моста на река Севърн. Джек беше твърде унесен в собствените си мисли, за да забелязва нещо, но Роби зърна остатъците от кола, подобна на порше, от другата страна на пътя. Извърна погледа си смразен. Опита се да се отърси от мислите си и да се концентрира върху шофирането. Колата вече се движеше с над сто и тридесет километра в час. Имаше твърде много полицаи от другата страна на пътя, за да се притеснява, че някой може да засича скоростта и да го глоби. След минута се насочи по изходния път за Ричи и зави на север към Балтимор. Движението в пиковия час беше натоварено, въпреки че повечето коли се движеха в обратна посока. По тази причина имаше празнини, които той се опитваше да използва. Постоянно сменяше скоростите и рядко докосваше спирачния педал.

Вдясно от него Джек се беше втренчил напред с невиждащ поглед. Успя да изохка, когато Роби забави зад два влекача, които се движеха един до друг, а след това префуча помежду им, на косъм разстояние. Воят на клаксоните на двата дизелови автомобила остана някъде зад фучащата кола и Джек отново потъна във вакуума на мислите си.

Брекенридж остави капитан Майк Питърс да се оправя със ситуацията. Старшината мислеше, че той е доста добър и благоразумен офицер, за да чака старшините и сержантите му да движат нещата.

Беше успял да стигне до караулното две минути преди полицията на град Анаполис, което даде възможност на Брекенридж и Къмингс да му обяснят случая.

— Е, какво става, господа? — попита приятелски настроеният полицаи. Капитан Питърс подкани с глава Брекенридж да говори.

— Сър, сержант Къмингс забелязал, че това лице стои на ъгъла от другата страна на улицата. Не му изглеждал да е някой от живеещите тук, затова го наблюдавахме. Накрая аз и Къмингс излязохме и го попитахме дали можем да му помогнем с нещо. Той се опита да извади ето това — Патлака вдигна пистолета, като внимаваше да не повреди пръстовите отпечатыци по него, — а в джоба си държеше и този нож. Носенето на скрито оръжие е нарушение според местните закони, затова ние с Къмингс го арестувахме и ви повикахме. Този тип няма документи и отказва да говори с нас.

— Какъв е пистолетът? — попита полицаият.

— Деветмилиметров „FN“ — отговори Брекенридж. — Същият като браунинг „Хай пауър“, но е с друга производствена марка и има пълнител с тринадесет патрона. Оръжието беше заредено и в цевта беше вкаран патрон. Предпазителят беше свален. Ножът е евтин боклук. Нож за боклуци.

— Кажете ми името си, моля — обърна се полицаият към Иймън Кларк. „Заподозряното лице“ просто седеше и го гледаше.

— Сър, имате няколко конституционни права, които ще ви прочета, но законът не ви позволява да криете самоличността си. Трябва да ми кажете името си.

Полицаият продължи да гледа в Кларк още минута. Накрая сви рамене и извади едно картонче от джоба си.

— Сър, имате правото да не казвате нищо... — зачете напевно той. — Наясно ли сте с правата си?

Кларк пак не отговори. Полицаият започваше да се дразни. Погледна към другите трима мъже в стаята.

— Господа, вие ще свидетелствате, че съм прочел правата на това лице, нали?

— Разбира се — отговори капитан Питърс.

— Мога ли да предложа нещо, сър? — попита Брекенридж.

— Може би няма да е зле да поискате и ФБР да провери този човек.

— Защо?

— Говори по особен начин — обясни старшината. — Не е оттук.

— Великолепно. Двама луди в един ден.

— Какво искате да кажете? — попита Брекенридж.

— Преди малко една кола е била обстрелвана на шосе 50. Изглежда, е заради наркотици. Няколко минути по-късно същите типове са убили един полицай и са се измъкнали. — Той се наведе, за да огледа лицето на Кларк. — Ти по-добре проговори, господинчо, защото полицаите в този град не са в добро настроение точно тази вечер. Това, което искам да ти кажа, приятел, е, че нямаме желание да се занимаваме с допълнителни глупости. Разбираш ли?

Кларк не разбираше. В Ирландия носенето на скрито оръжие беше сериозно наказуемо престъпление. В Америка не беше толкова сериозно, защото много хора притежаваха пистолети. Ако беше казал, че чака някого и носи пистолет, защото се бои от уличните престъпници, може би щеше да се измъкне още преди опознавателните процедури. Вместо това упоритостта му само разгневяваше полицаия и означаваше, че ще проведат най-изчерпателни разследвания за определяне на самоличността му, преди да го изправят пред съда.

Капитан Питърс и старшина Брекенридж си размениха многозначителни погледи.

— Господин офицер — обади се капитанът. — Препоръчвам ви да проверите самоличността на този тип във ФБР. Ние, тъ, ние получихме преди няколко седмици неофициално предупреждение за евентуални терористични действия. Разбира се, вие сте този, който решава какво да прави, защото е заловен във вашия район, но...

— Разбирам, капитане — отговори полицаят. Помисли малко и реши, че тук се крие нещо много по-голямо, отколкото се вижда на пръв поглед. — Ако желаете да ме придружите до участъка, господа, ще можем да разберем кой всъщност е нашият мистър Хикс.

Райън се втурна през входа на Центъра за лечение на шокове и травми към рецепцията. Администраторката го упъти за чакалнята и с твърд глас му каза, че при първа възможност ще му съобщят какво става. Внезапното преминаване от състояние на активност към бездействие силно обърка Джек. Стоя на входа на чакалнята в

продължение на няколко минути, като не можеше да измисли никакъв начин за действие в тази ситуация. Когато Роби, който остана да паркира колата, дойде, намери приятеля си седнал на дивана от напукана изкуствена кожа, загледан в някаква брошура, чиято хартия беше омекнала като гюдерия от безброй ръце на родители, съпруги, съпрузи и приятели на пациентите, преминали през тази сграда.

В бюрократичен стил брошурата разясняваше, че Институтът за спешна медицинска помощ в Мериленд е първото и най-добро здравно заведение, специализирано в най-сложните случаи на травми. Райън знаеше всичко това. Болницата „Джон Хопкинс“ ръководеше наскоро построената педиатрична клиника и предоставяше повечето хирурзи за лекуване на очни травми. Кати беше прекарала два месеца тук — два напрегнати месеца, които тя с радост остави зад себе си. Джек се питаше дали не я лекува някой бивш колега. „Ще я познае ли? Пък и какво значение има?“

Центърът за шокове и травми — всички освен данъчните служби го знаеха с това име беше започнат като мечтата на един много умен и изключително арогантен сърдечен хирург, който си беше пробил път през бюрократичната империя и успял да построи тази сграда за бърза помощ от ХХІ век.

Успехът беше ослепителен и легендарен. Тук се прилагаха водещите технологии в оказването на бърза помощ. В центъра вече бяха разработени много методи за помощ в критични случаи и отхвърлени много от традиционните схващания на обикновената медицина — факт, който не направи основателя му приятен на събратята си медици. Така би станало и във всяка друга област, а и в случая основателят на института не беше помогнал много с бруталността на мненията си. Разбира се, най-голямото му, но непризнато престъпление беше, че излезе прав в почти всичко. И макар този пророк да не се ползваше с почестите на новатор в професията си, по-младите ѝ членове можеха лесно да бъдат спечелени на негова страна. Институтът за шокове и травми привличаше най-талантливите млади хирурзи от целия свят, а от тях избираха само най-добрите.

„А дали са наистина най-добрите?“ — запита се Райън.

Загуби представа за времето. Чакаше и се боеше да погледне часовника си, боеше се да мисли за това как текат минутите. Останал

напълно сам в своя собствен свят, той размишляваше, че Бог му е дал жена, която обичаше, и дете, което ценеше повече от собствения си живот, че най-важното му задължение като съпруг и баща е да ги защитава от този понякога враждебен свят, че не беше успял да го направи, защото животът им в момента се намираше в ръцете на други. Всичките му познания и умения сега бяха безполезни. Това беше лошо от безсилие и някаква зла част от съзнанието постоянно повтаряше тези мисли, от които той потръпваше и изпадаше в пълно вцепенение. В продължение на няколко часа гледа в пода, след това в стената, без дори да е в състояние да се моли, докато съзнанието му търсеше спокойствие в празнотата.

Джексън седеше до приятеля си, мълчалив и потънал в себе си. Като летец от военноморските сили беше виждал как негови добри приятели загиват поради дребна грешка или механична засечка — или пък без очевидна причина. Преди по-малко от година и той беше почувствал на рамото си ледената ръка на смъртта. Но един зрял мъж, който доброволно е избрал опасна професия, не можеше да се страхува от нея. Сега в опасност се намираше животът на една жена и малко дете. Той не можеше да се шегува с тока, че черен гологан не се губи. Изобщо не знаеше какво да каже и как да го окуражи. Можеше само да седи тук и макар Джек да не го показваше, Роби беше сигурен, че до себе си има приятел.

Два часа по-късно Джексън излезе тихо от чакалнята, за да се обади на жена си и да направи дискретна проверка на гишето. Администраторката потърси имената, а след това даде следната информация: „От женски пол, русокоса, на възраст около тридесет години, смазан гръден кош.“ Пилотът изпита желание да я удуши заради студенината ѝ, но се въздържа и се отдалечи, без да каже пито дума. След малко се върна при Райън и като него се втренчи в стената. Отвън заваля студен дъжд, който идеално пасваше на настроението им.

Специален агент Шоу прекриваше прага на дома си, когато телефонът иззвъня. Дъщеря му го вдигна и го подаде, без да каже пито дума. Това съвсем не беше нещо необичайно.

— Шоу на телефона.

— Мистър Шоу, обажда се Ник Капитано от бюро в Анаполис. Градската полиция е задържала мъж с пистолет и нож, но без документи. Отказва да говори, но преди да бъде заловен, е разговарял с двама морски пехотинци и е забелязан акцентът му.

— Това, че има акцент, е много приятно. Какъв по-точно е акцентът му? — раздразнено попита Шоу.

— Може би ирландски — отговори Капитано. — Задържали са го пред портал 3 на Военноморската академия. При мен има един морски пехотинец, който твърди, че при тях работи преподавател на име Райън и че същият е получил някакво предупреждение от Отдела за борба с тероризма.

„По дяволите!“

— Успяхте ли да идентифицирате заподозрения?

— Не, сър. Местните полицаи са взели отпечатъци от пръстите му. Изпратиха ни копие от тях и снимка. Заподозреният отказва да говори. Той просто не проронва нито дума.

— Добре. — Шоу се замисли. „Дотук с обяда“ — Ще бъда в канцеларията си след тридесет минути. Нека ми изпратят копие от отпечатъците и снимката. Вие не предприемайте нищо. Накарайте някой да намери доктор Райън и да остане с него.

— Разбрано.

Шоу затвори телефона и набра номера на канцеларията си в бюро.

— Дейв? Обажда се Бил. Позвъни в Лондон и кажи на Дан Мъри, че искам да бъде в канцеларията си след половин час. Тук, изглежда, става нещо.

— Чао, тате — обади се дъщеря му. Шоу не беше имал време дори да свали палтото си.

Двадесет и седем минути по-късно той седеше пред бюро в Анаполис. Най-напред позвъни на Ник Капитано в Анаполис.

— Нещо ново?

— Не, сър. Хората от службата за сигурност в Анаполис не могат да намерят този Райън. Колата му е паркирана в академията. Изпратили са хора да го търсят. Помолих кола от полицейския участък в Аръндел да провери дали не си е у дома. Някой сигурно го е закарал, защото може колата му да се е повредила или пък по друга причина. В момента тук нещата са малко объркани. Случи се нещо шантаво по

същото време, когато задържаха оня с пицова. Една кола е била обстрелвана с автомат в близост до града.

— Какво, по дяволите, е това?

— Щатската полиция се занимава с този случай. Нас не са ни потърсили — обясни Капитано.

— Прати някой от хората си — веднага каза Шоу. Секретарката влезе в канцеларията и му подаде някаква папка. В нея имаше снимка на задържания. Беше сниман в профил и анфас.

— Стой! — Секретарката се спря точно преди да затвори вратата. — Искам това незабавно да бъде изпратено до Лондон.

— Да, сър.

Шоу набра директния телефон на посолството в Лондон.

— Тъкмо заспивах — обади се един глас след първото позвъняване.

— Здравсти, Дан. Аз току-що изпуснах обяда. Не е лесно. В момента ти изпращат една снимка по факса. — Шоу обясни на Мъри какво става.

— О, Господи! — Мъри отпи от кафето си. — Къде е Райън?

— Не знаем. Вероятно се мотае някъде. Колата му все още е в Анаполис — в академията. Хората от службите за сигурност го търсят. Би трябвало всичко с него да е наред, Дан. Ако разбирам написаното, то задържаният в Анаполис вероятно е чакал него.

Снимката на Иймън Кларк вече се намираще в посолството. Комуникационната апаратура на бюрото използваше същата спътникова мрежа, както и разузнавателните служби. Всъщност хората, занимаващи се с тази апаратура, бяха служители на Агенцията за национална сигурност, която винаги беше нащрек. Факсимилето беше излъчено с обозначение „Светкавично. Изключително важно“ и един куриер изтича до канцеларията на аташето по правните въпроси. Но вратата беше заключена. Мъри трябваше да остави слушалката, за да стане и да отвори.

— Върнах се — каза Мъри. Отвори папката. Снимката беше претърпяла някои промени заради това, че два пъти е била надробявана на електронни сигнали и излъчвана, но въпреки всичко образът беше ясен. — Познат ми е. Не мога да ти кажа как му е името, но е от лошите.

— За колко време ще можеш да разбереш кой е?

— Ще позвъня на Джими Оуенс. Ти в канцеларията си ли ще бъдеш?

— Да — отвърна Шоу.

— Ще ти се обадя. — Мъри натисна някакъв бутон на телефона си. Не помнеше домашния номер на Оуенс и трябваше да го потърси.

— Да?

— Здравсти, Джими. Обажда се Дан. — Всъщност гласът на Мъри вече звучеше по-живо. „Каква изненада имам за теб!“

Оуенс още не знаеше, че има изненада.

— Знаеш ли колко е часът?

— Нашите хора са задържали един, който може би те интересува.

— Кой? — попита Оуенс.

— Имам снимката му, но не и името. Арестували го в Анаполис, пред Военноморската академия...

— Райън?

— Може би. — Мъри се тревожеше за него.

— Чакай ме в Скотланд Ярд — каза Оуенс.

— Тръгвам. — Мъри се отправи към колата си.

На Оуенс му беше по-лесно. Къщата му винаги се наблюдаваше от въоръжени полицаи с кола. Трябваше само да се покаже от вратата, да махне с ръка и ланд ровърът веднага спираше пред вратата. Изпревари Мъри с пет минути. Когато агентът на ФБР пристигна. Оуенс вече беше изпил чаша чай. Наля още две.

— Този ми изглежда познат — каза агентът на ФБР и му подхвърли снимката. Очите на Оуенс се разшириха.

— Нед Кларк — каза той, като си пое дъх. — В Америка ли каза?

— Помислих си, че изглежда познат. Задържали са го в Анаполис.

— Това е един от хората, които избягаха от Лонг Кеш. Много лош тип с няколко убийства зад гърба си. Благодаря ти, мистър Мъри.

— Благодаря на морските пехотинци. — Мъри взе едната чаша чай. Наистина имаше нужда от кофеин. — Мога ли да позвъня оттук?
— След минутка отново се свърза с централата на ФБР. Високоговорителят на телефона беше включен, за да може Оуенс да чува.

— Бил, заподозреният е човек на име Нед Кларк, убиец с присъда, който миналата година е избягал от затвора. От елитните

убийци на ИРА е.

— Имам лоши новини, Дан — отговори Шоу. — Изглежда, е имало нападение над семейството на Райън. Щатската полиция разследва въоръжено нападение на кола, принадлежаща на доктор Каролайн Райън. Нападателите са били в един фургон и са се измъкнали, след като убили служител на пътната полиция.

— Къде е Джек Райън?

— Още не знаем. Видели са го да напуска академията в колата на свой приятел. Полицаяте сега търсят тази кола.

— Какво става със семейството му? — обади се Оуенс.

— Откарали са ги с хеликоптер в Центъра за лечение на шокове и травми в Балтимор. Местната полиция има указания да наблюдава мястото, но то и без това е охранявано. Щом намерим Райън, ще му дадем и охрана. Добре, а този Нед Кларк ще го съобщи на федералните власти утре сутринта. Предполагам, че мистър Оуенс желае да му го върнат.

— Да — Оуенс се облегна в стола си. Сега той трябваше да се обади по телефона. Както често се случваше в полицейската работа, добрите новини бяха съпътствани от лоши.

— Мистър Райън? — Човекът, който го извика, беше лекар. Може би лекар. Носеше нещо като нощница от розова материя, наподобяваща хартия, и странни розови галоши върху маратонки. Нощницата му беше изцапана с кръв. Райън прецени, че не е по-възрастен от тридесет години. Лицето му беше уморено и мрачно. От картончето на гърдите му се виждаше, че се казва доктор Бари Шапиро, заместник-ръководител на Центъра за лечение на шокове и травми. Райън опита да се изправи, но установи, че краката му не се подчиняват. Лекарят му махна с ръка да не става. Приблужи се бавно и се строполи в креслото до дивана.

„Какви лоши вести носите?“ — помисли си Райън. Съзнанието му копнееше за новините и в същото време се боеше да узнае какво е станало със семейството му.

— Казвам се Бари Шапиро. Занимавах се с дъщеря ви — бързо заговори той. Имаше особен акцент, който Райън забеляза, но реши, че това не е толкова важно. — Е, жена ви е добре. Горната част на лявата

ръка е счупена и разкъсана, и главата ѝ е порязана много зле. Когато лекарят от хеликоптера видял раната на главата — главите кървят много, — решил да я доведе тук за всеки случай. Проведохме пълни изследвания и установихме, че с наред. Леко сътресение, но не е нещо сериозно. Ще се оправя.

— Тя е бременна, док...

— Забелязахме това — усмихна се Шапиро. — Няма никакви проблеми. Нищо опасно за бременността ѝ.

— Тя е хирург. Ще има ли някакво трайно увреждане?

— О? Не знаех това. Ние не обръщаме голямо внимание на самоличността на пациентите — обясни Шапиро. — Не, не би трябвало да има проблеми. Раната на ръката е голяма, но не е нещо сериозно. Ще заздравее напълно.

Райън кимна, но не смееше да зададе следващия въпрос. Лекарят направи пауза, преди да продължи. „Сега на лошите новини ли идва ред...“

— Дъщеря ви е много болно момиченце.

Джек за малко не се задави. Железният юмрук, който стягаше стомаха му, се поотпусна с един милиметър. „Поне е жива. Сали е жива!“

— Очевидно не си е поставила колана. Когато колата се е блъснала, тя е изхвърчала напред. Много силно. — Джек кимна. Сали обичаше да си играе със закопчалката на колана. „Мислехме си, че е толкова интересна“, с горчивина си припомни Райън. — Е, на двата ѝ крака са счупени пищялките, както и лявата бедрена кост. Всичките ребра отляво и шест отдясно са счупени — класически случай на смачкан гръден кош. Тя не може да диша сама, на респиратор е и с това няма проблем. Пристигна с големи вътрешни наранявания и силни кръвоизливи, сериозни наранявания на жлъчката и далака, както и на дебелото черво. Сърдечната ѝ дейност спря точно когато я докараха тук, вероятно — или почти сигурно — поради липсата на кръв. Веднага възстановихме работата на сърцето и започнахме кръвопреливане, за да компенсирате загубената кръв — бързо продължи Шапиро. — Този проблем също е под контрол. Доктор Кингър и аз работим върху нея почти от пет часа. Трябваше да махнем далака — това не е проблем. Живее се и без далак. — Шапиро не каза, че далакът е важен за инфекциозната защита на организма. — Черният

дроб имаше средно голямо звездообразно разкъсване и нараняване на главната артерия, която подава кръв в него. Трябваше да махнем около една четвърт от черния дроб. Това също не е проблем. Мисля, че отстранихме и проблема с разкъсаната артерия. Смятам, че тя е трайно възстановена. Черният дроб е важен орган. Образоването на кръвни телца и биохимическият баланс до голяма степен зависят от него. Без черен дроб не може да се живее. Ако функциите на черния й дроб се възстановят... тя може би ще оцелее. Лесно оправихме дебелото черво. Отрязахме около тридесет сантиметра от него. Краката й са обездвижени. Ще ги оправим по-късно. Ребрата... е, това ще боли, но не заплашва живота й. Нараняването на черепа е минимално. Предполагам, че гръдният й кош е поел основния удар. Получила е сътресение, но няма признаци за вътрешночерепни кръвоизливи. — Шапиро прекара дланите си по брадясалото си лице.

— Всичко зависи от функциите на черния й дроб. Ако черният дроб продължи да работи, тя вероятно ще се възстанови напълно. Наблюдаваме състава на кръвта й и ще знаем със сигурност какво ще стане след около осем или девет часа.

— Нищо ли не се знае дотогава? — Лицето на Райън се сгърчи в агонизираща гримаса. Железният юмрук отново стегна хватката си. „Тя все още може да умре...“

— Мистър Райън — бавно каза Шапиро. — Зная какво изживявате. Ако дъщеря ви не беше докарана с хеликоптера, то сега щях да ви кажа, че е мъртва. Още пет минути забавяне, и тя нямаше да оцелее. Толкова близо до смъртта се намираще. Но тя е жива и искам да ви уверя, че правим всичко по силите си, за да я запазим. А това, което вършим тук, е най-доброто. Моят екип от лекари и сестри е най-добрият в света и точка. Никой не може да ни излезе насреща. Ако има начин, ще го намерим. „А ако няма — помисли си той, — няма да го намерим“

— Мога ли да ги видя?

— Не — поклати глава Шапиро. — В момента и двете се намират в реанимационната зала. Там е чисто като в операционна. И най-малката инфекция може да бъде смъртоносна за един пациент с травма. Съжалявам, но това може да бъде твърде опасно. При тях има опитна сестра всяка секунда, а само на пет метра от стаите им дежури екип от лекари и санитарии.

— Добре — каза Джек, като почти изохка. Облегна главата си на стената и затвори очи. „Още осем часа? Но нямаш никакъв избор. Трябва да чакаш. Трябва да правиш каквото ти кажат.“ — Добре.

Шапиро си тръгна и Джексън го последва, като го спря до асансьора.

— Докторе, не може ли Джек да види дъщеричката си? Тя...

— Не може. — Шапиро залитна към стената и почти се свлече, като изпусна дълга въздишка. — Вижте, точно сега момиченцето, впрочем как се казва то?

— Сали.

— Да. Точно сега се намира в леглото си, съблечена чисто гола със закачени в двете ѝ ръце и в единия крак системи с вътрешновенозна течност. Част от главата ѝ е обръсната. Вързана е към половин дузина монитори и диша с помощта на респираторен апарат „Енгстрьом“. Краката ѝ са бинтовани. Тя е просто една голяма рана от бедрата до главата. — Шапиро погледна пилота. Беше твърде уморен, за да може лицето му да изрази някакви чувства. — Вижте какво, тя може и да умре. Аз не мисля, че това ще стане, но не можем да бъдем сигурни. При нараняване на черния дроб не се знае, докато не дойдат резултатите от изследванията на кръвта. Просто не може. Ако тя почине, желаете ли приятелят ви да я види така? Желаете ли той да я помни така до края на живота си?

— Не — тихо каза Джексън, изненадан от силното си желание това момиченце да оживее. Жена му не можеше да има деца и Сали беше станала нещо като тяхно собствено дете. — Какви са шансовете ѝ?

— Не обичам да прогнозирам и да цитирам цифри. Те не означават нищо в случай като този. Съжалявам, но тя или ще се оправи, или ще почине. Вижте, аз не говорих тези неща просто така на... Джек ли казахте? Това е най-доброто място, където може да попадне човек. — Очите на Шапиро се спряха на гърдите на Джексън. Той бутна с пръст значката с позлатени крилца. — Вие пилот ли сте?

— Да. На изстребител.

— Фантом ли?

— Не. На Ф-14 „Томкат“.

— И аз летя — усмихна се Шапиро. — Във военновъздушните сили бях лекар в санитарен самолет. Минатата година си купих

безмоторен самолет. Гор е много приятно и спокойно. Когато успея да се измъкна от тази лудница, се качвам там при първа възможност. Няма телефони. Няма тичане. Просто оставам сам е облаците. — Лекарят не говореше толкова на Джексън, колкото на себе си. Роби хвана лекаря за ръката.

— Докторе, вижте какво, ако спасите това момиченце, аз ще ви уредя един полет на какъвто искате самолет. Летял ли сте някога в Т-38?

— Какво представлява? — Шапиро беше твърде изтощен, за да си спомни дали е виждал такъв самолет.

— Един страхотен малък свръхзвуков тренировъчен самолет. Две седалки, двойно управление и се кара като сън с полюции. Мога да ви маскирам като някой от нашите хора и да ви вдигна във въздуха без никакви проблеми. Някога возили ли сте се със свръхзвукова скорост?

— Не. Можете ли да правите акробатични номера? — Шапиро се усмихна като уморено момченце.

— Да, докторе — усмихна се Джексън, защото знаеше, че може да прави такива маневри, от които и най-опитният летец би получил световъртеж и гадене.

— Съгласен съм. Ние работим върху пациентите си по един и същи начин, но съм съгласен. Наглеждайте приятеля си. Изглежда доста разтърсен. Това е нормално. Тези неща могат да се понесат по-трудно от членовете на семейството, отколкото от самия пострадал. Ако не се посъземе, обадете се на администраторката. Имаме психолог, който специализира в работа с... другите жертви, както ги нарича той. Една от новаторските идеи на Центъра за лечение на шокове и травми беше назначаването на специалист за работа с нараняванията на семейните и приятелите.

— За ръката на Кати. Тя е очен хирург — много тънка работа, нали се сещате? Сигурен ли сте, че няма да има проблеми с това?

Шапиро поклати глава.

— Нищо й няма. Просто счупване на раменната кост. Трябва да е улучена от куршум с метална обвивка. Влязъл е и е излязъл, без да разкъсва. Голям късмет наистина.

Дланта на Роби се впи в ръката на лекаря, когато дойде асансьорът.

— Куршум ли?

— Не ви ли казах това? Господи, трябва да съм по-изморен, отколкото си мисля. Да, това е огнестрелна рана, но е много чиста. Може би куршумът е деветмилиметров или около този размер. Трябва да се връщам към работата си. — Лекарят влезе в асансьора.

— Мамка му! — каза на стената Джексън. Обърна се, когато дочу английски акцент — оказаха се двама души, които администраторката упъти към чакалнята. Роби ги последва.

По-високият от двамата приближи до Райън и попита:

— Сър Джон?

Райън вдигна поглед. „Сър Джон?“ — помисли си Роби. Англичанинът застана мирно и продължи с отсечен глас:

— Казвам се Джефри Бенет. Временен посланик в английското посолство. — Измъкна един плик от джоба си и го подаде на Райън. — Наредено ми е от нейно кралско величество да ви предам лично това писмо и да чакам отговора ви.

Джек примигна няколко пъти, а след това разкъса плика и извади телеграма върху жълта бланка. Телеграмата беше кратка, любезна и лаконична. „Колко ли е часът там? — зачуди се Райън. — Два сутринта? Три? Там някъде е.“ Това значи, че вероятно са я събудили, за да ѝ предадат тази новина, и тя е била толкова внимателна и загрижена, за да изпрати лично съобщение. И сега очакваше отговор.

Виж ти.

Райън затвори очи и си каза, че е време да се осъзнае. Беше твърде изтощен от неизплаканите сълзи. Преглътна няколко пъти, разтърка лицето си и стана.

— Моля да предадете на нейно величество, че благодаря за загрижеността ѝ. Очаква се съпругата ми да се възстанови напълно, но дъщеря ми се намира в критично състояние и положението ѝ няма да е ясно още осем или девет часа. Моля да предадете на нейно величество, че съм дълбоко трогнат от вниманието и високо ценя приятелските ѝ чувства.

— Благодаря ви, сър Джон. — Бенет си записа нещо. — Незабавно ще изпратя телеграма с отговора ви. Ако не възразявате, ще оставя един от членовете на персонала на посолството с вас. — Джек кимна озадачен и Бенет си тръгна.

Роби прие всичко това с високо вдигнати вежди и дузина незададени въпроси. „Кой е този?“ Той се представи като Едуард

Уейсън и седна в ъгъла така, че можеше да наблюдава входа. Погледна Джексън, Очите им се срещнаха за момент, като всеки изучаваше другия. Уейсън притежаваше хладни, безгрижни очи и в ъглите на устните му играеше тънка усмивка. Роби го огледа по-отблизо. Под лявата му ръка се забелязваше подутина. Уейсън се преструваше, че чете книга с меки корици, която държеше в лявата си ръка, но през няколко секунди очите му поглеждаха към вратата, а дясната му ръка лежеше свободна в скута. Забеляза погледа на Джексън и му кимна. Роби заключи, че той е от контрашпионажа или най-малкото е офицер от службите за сигурност. „Значи затова е целият този шум.“ Мигновеното прозрение му подежда като внезапен полъх на студен вятър. Ръцете на пилота се свиха в юмруци, когато помисли какъв тип човек се бе опитал предумишлено да убие една жена и детето ѝ.

Пет минути по-късно влязоха трима офицери от щатската полиция. Говориха с Райън в продължение на пет минути. Джексън наблюдаваше с интерес и видя как лицето на приятеля му побледня от гняв, докато отговаряше със заекване на многобройните въпроси. Уейсън не гледаше към тях, но дочу всичко.

— Ти беше прав, Джими — каза Мъри. Стоеше до прозореца и наблюдаваше как първите коли в ранната утрин завиват на ъгъла на улиците „Бродуей“ и „Виктория“.

— Пади О’Нийл в Бостън обича да разказва колко приятни хора са онези от „Шин Фейн“ — замислено каза Оуенс. — И нашият приятел О’Донъл решава да му създаде притеснения. Нямахме как да знаем това, Дан. Подозрението не е вещественно доказателство и ти го знаеш. Всъщност нямаше причина да им отправиш по-сериозно предупреждение. А ти го направи, Дан...

— Тя беше толкова хубаво момиченце. Преди да отлетят за дома, тя ме целуна. — Мъри погледна часовника си и пресметна пет часа по-назад. — Джими, понякога има моменти... Преди петнадесет години арестувахме един... един човек, който нападаше деца, момчета. Аз го разпитвах. Пееше като канарче и не можеше да се нарадва на себе си. Призна си за шест случая и ми даде всички сведения с голяма нагла лайнена усмивка. Това се случи точно когато Върховният съд отмени всички закони за смъртните присъди, така че на онзи му беше

известно, че ще доживее до дълбоки старини. Знаеш ли колко малко ми оставаше, за да го... — Той спря за момент, преди отново да продължи: — Понякога сме прекалено цивилизовани.

— Изходът, Дан, е да станем като тях.

— Зная, че не става, Джими, но не ми харесва и сегашното положение.

Когато Бари Шапиро погледна часовника си за втори път, вече беше пет часът сутринта. „Не се изненадвам, че съм така изморен — помисли той. — Двадесетчасово дежурство. Твърде стар съм за тези неща“ Предполагаше се, че ще се съобразява с това.

Първият признак беше, че оставаше на дежурство прекалено дълго време, поемаше твърде много лични отговорности, проявяваше прекалено голям интерес към пациентите, чиито случаи в крайна сметка се оказваха просто натъртвания или разкъсвания. Някои от тях умираха. Независимо от уменията му, от фината техника и от усилията на екипа някои пациенти щяха да умират. А когато човек се измори до такава степен, той не може да спи. Раните им и още по-лошо лицата им оставаха твърде пресни в съзнанието му, бяха прекалено страшни и не си отиваха. Лекарите се нуждаят от сън повече, отколкото останалите хора. Постоянната загуба на съня беше последното и най-опасно предупреждение. Това беше момент, когато човек трябва да се махне или да рискува да си докара нервно разстройство, както често пъти се случваше на служителите на Центъра за лечение за шокове и травми.

В този дух беше и най-мрачната им служебна шега: пациентите им пристигаха с изпочупени тела и повечето от тях си отиваха възстановени, но лекарите и сестрите, които идваха тук на работа с огромна енергия и високи лични идеали, често пъти си тръгваха отпаднали духом. Голямата ирония в професията му беше, че успехите пораждаха очаквания за още по-големи успехи; неуспехът в тази изтощителна медицинска специалност можеше да навреди на лекаря почти толкова, колкото и на пациента. Шапиро беше достатъчно циничен, за да проумее хумора в това.

Хирургът прочете за втори път листа, който апаратът за анализ на кръвта беше изплюл преди минутка, и го върна на сестрата

стажантка. Тя го прикачи към картоната с диагнозата на детето и седна, като приглади сплъстената коса, подаваща се над кислородната маска.

— Баща ѝ е долу. Намери някой да те смени тук и слез да му кажеш. Аз се качвам горе да изпуша една цигара. — Шапиро напусна интензивното отделение, взе си палтото и започна да рови в джобовете му за цигари.

Бавно отиде до пожарното стълбище в дъното на коридора и уморено изкачи шестте етажа до покрива. „Господи — мислеше той, — колко съм скапан само!“ Покривът беше равен, покрит е асфалт и чакъл, с накацали ултракъсовълнови антени за комуникационната мрежа. Имаше и няколко изхода за кондензаторите на климатичната инсталация. Шапиро запали цигарата на завет под стълбището, като се наруга, че не може да се откаже от този отвратителен навик. Замисли се, че и той, както повечето му колеги, никога не виждаха вредните последици от тютюнопушенето. Повечето от пациентите им бяха твърде млади, за да страдат от хронични заболявания. Нараняванията им бяха в резултат на чудесата на технократското общество: автомобили, мотоциклети, огнестрелни оръжия и промишлени машини.

Шапиро отиде до ръба на покрива, облегна крак на парапета, сякаш е релса в някой бар, и издуха дима във въздуха на ранното утро. Лекият ветрец го поде и разсея, докато стигне до покривните светлини. Лекарят протегна врата и уморените си ръце. Нощният дъжд беше отмил от небето обикновената пушилка и в тъмното се виждаха предутринните звезди.

Особения акцент Шапиро имаше от миналото си. Беше прекарал ранното си детство в района Уилямсбърг на Ню Йорк. Беше син на равин, който отведе семейството си в Южна Каролина. Бари беше учил в добри частни училища, но когато завърши, говореше със смесица от южняшкия провлечен говор и нюйоркската насмешлива интонация. Акцентът му се влоши още и от прерийното наречие на Тексас, където следва медицина в университета в Бейлър. Баща му беше начетен човек, който често пъти изнасяше лекции в университета на щата Южна Каролина в град Колумбия. Специалност на експерта по американска литература от XIX век беше Едгар Алън По. Бари Шапиро ненавиждаше По. Писателят на смъртта и перверзните, така го наричаше, когато станеше дума за него. С изненада беше узнал, че

По е починал в Балтимор преди много години, след като заспал пиан в една канавка, и че домът му се намира само на няколко пресечки от университетския болничен комплекс и представлява нещо като храм на местните литератори.

Струваше му се, че всичко, свързано с По, е мрачно и извратено, вечно чакащо неизбежната смърт, която беше личният враг на Шапиро. Започнал беше да мисли за По като олицетворението на този враг, понякога победен, понякога не. Шапиро не говореше за това с болничния психоаналитик, който също наблюдаваше отблизо персонала, но сега, когато беше сам, гледаше на север към къщата на По.

— Кучи син — прошепна той. Каза го на себе си. На По. На никого. — Кучи син! Този път няма да стане. Не и сега. Този път хората ще се върнат у дома.

Хвърли цигарата и проследи как оранжевата светлина на връхчето ѝ пада към блестящата празна улица. Тръгна към стълбите. Време беше да се прибере и да спи.

16.

ЦЕЛИ И ПАТРИОТИ

Като повечето професионални офицери майор Роби Джексън не виждаше много полза от пресата. По ирония на съдбата Джек много пъти се беше опитвал да му обясни, че греша, защото пресата има толкова значение за запазването на демокрацията, колкото и военноморските сили. Сега гледаше как репортерите обсаждаха приятеля му с въпроси, вариращи от пълно безсмислие до нахална интимност. Защо трябва всеки да знае какви тревоги изпитва Джек за състоянието на дъщеря си? Какво би чувствал всеки нормален човек, ако детето му се намира на ръба на смъртта — трябваше ли да се дават обяснения за тези чувства? Откъде може да знае Джек кой е стрелял — щом полицията не е наясно, как би могъл да знае той?

— А вие как се казвате? — запита го накрая една репортерка. Той каза името и званието си, но не спомена номера на поделението.

— Какво правите тук? — настоя тя.

— Приятели сме. Докарах го тук. — „Тъпа крава“.

— И какво мислите за всичко това?

— Какво смятате, че мисля? Ако дъщеричката на ваш приятел се намира там горе, какво, по дяволите, бихте си мислили вие?

— Знаете ли кой го е направил?

— Аз си изкарвам хляба с пилотиране на самолети. Не съм полицай. Питайте тях.

— Те не казват нищо.

Роби се усмихна тънко:

— Е, едно на нула за добрите. Госпожо, защо не оставите човека на спокойствие? Ако вие изживявахте това, което му се падна на него, смятате ли, че ще ви се иска да сте заобиколена от половин дузина непознати, които ви задават толкова въпроси?

— Вижте, майоре, знаем, че жена му и дъщеря му са били нападнати от терористи...

— Кой казва това? — настоя Джексън.

— Кой друг би го направил? Вие за глупаци ли ни смятате? — Роби не отговори на този въпрос. — Това е нещо голямо. Първото нападение от чуждестранна терористична група на американска земя, ако не грешим. Това е важно. Хората имат правото да знаят какво се е случило и защо — каза репортерката с благоразумен глас.

„Права е“ — неохотно призна пред себе си Роби. Това не му харесваше, но тя беше права. По дяволите.

— Ще ви накарам ли да се почувствате по-доволен, като ви кажа, че имам дете на нейната възраст? Момче е — каза тя. Всъщност репортерката, изглежда, му съчувстваше.

Джексън се помъчи да намери нещо неприятно в нея.

— Отговорете ми на следното: ако имате възможност да интервюирате тези хора, бихте ли го сторили?

— Това ми е работата. Нужно е да знаем откъде идват.

— Там, откъдето идват, госпожо, убиват хората за развлечение. Това е част от играта им. — Роби си припомни някои от разузнавателните доклади, които беше виждал по време на пребиваването си в Източното Средиземноморие. — Това се случи преди две години. Но не сте го чули от мен, нали?

— Остава си между нас — тържествено каза тя.

— Бях на самолетоносач близо до Бейрут. Имахме разузнавателни сведения... и снимки на хора от Европа, които идваха със самолети в страната, за да убиват. В по-голямата си част хлапаци и трябва да са били от заможни семейства, ако се съди по дрехите им. Няма майтап, истина си е, виждал съм шибаните снимки. Събрали се с някакви откачени, намерили оръжие и започнали да стрелят напосоки, просто за майтап. Стреляли са от високите хотели и от служебни сгради по улиците. С бойна пушка човек може да улучи цел от хиляда метра. Помръдне ли се нещо — бум, застрелват го с автоматичен огън. След това си отишли у дома. Убивали са хора за развлечение! Може би някои от тях са станали истински терористи, не зная. Гадна история беше и не можеш лесно да забравиш такова нещо. За такива хора става дума и сега, нали разбирате? И хич не ми пука за гледната им точка, госпожо! Когато бях момче в Алабама, имахме проблеми с хора като тези, ония задници от ку-клукс-клан. И за тяхната гледна точка пет пари не давам. Единственото хубаво нещо на ку-клукс-клан беше, че са

идиоти. Терористите, които се мотаят наоколо, са много по-добри. Може би това ги прави по-приемливи във вашите очи, но не и в моите.

— Онези неща в Бейрут никога не са стигали до вестниците — каза репортерката.

— Зная със сигурност, че един репортер го е видял. Може би е смятал, че никой няма да му повярва. Аз не зная дали бих повярвал, ако не бяха снимките. Но съм ги виждал. Давам ви думата си, госпожо.

— Какви снимки?

— Това не мога да ви кажа — но бяха достатъчно добри, за да се виждат лъскавите им младежки лица. — Снимките бяха направени от американски и израелски разузнавателни самолети.

— И какво направихте вие?

— Ако можете да уредите онези копелета да бъдат събрани на едно място, аз смятам, че ние и морските пехотинци ще можем да измислим нещо — отговори Роби. Думите му изразяваха желанието на всички професионални войници по света. — Даже накрая бихме могли да поканим и вас, журналистите. Кой са тези, по дяволите? — В стаята влязоха двама души.

Джек беше твърде изморен, за да може напълно да се концентрира. Вестта, че Сали е извън непосредствена опасност, с неогромна тежест от раменете му и сега той очакваше да види жена си, която скоро щеше да бъде преместена в обикновена болнична стая. Седящият на няколко метра от него Уейсън, офицерът от британските сили за сигурност, наблюдаваше репортерите с неприкрито презрение, като отказваше дори да каже името си на онези, които го питаха за това. Полицаяте от щатската полиция не можеха да изгонят репортерите, въпреки че болничният персонал категорично отказа да допусне телевизионно оборудване и удържаха на думата си. Постоянно повтарящият се въпрос беше: „Кой го е направил?“ Джек каза, че не знае, макар да мислеше, че знае. Навярно това бяха хората, за които беше решил да не се притеснява.

„Можеше да бъде и по-лошо“ — мислеше си той. Сега поне имаше вероятност Сали да оживее до края на седмицата. Дъщеря му не беше мъртва заради неправилната му преценка. Това внасяше известно успокоение.

— Мистър Райън? — попита един от новодошлите.

— Да? — Джек беше твърде изтощен, за да може да вдигне поглед. Сега оставаше буден само поради превъзбудата. Нервите му бяха прекалено силно разклатени, за да може да заспи, макар че се нуждаеше от сън.

— Аз съм специален агент Ед Донахю от бостънската служба на ФБР. С мен е един човек, който желае да ви каже нещо.

„Никой не казва, че Пади О’Нийл е глупав“ — мислеше си Донахю. Веднага след като тази новина се появи в предаването от единадесет часа, човекът от „Шин Фейн“ беше помолил „придружителя“ си от ФБР да го съпроводи до самолета за Балтимор. Донахю не можеше да му откаже това право, а и му наредиха да доведе О’Нийл с първия самолет.

— Мистър Райън — каза О’Нийл с глас, от който извираше съчувствие, — разбирам, че състоянието на детето ви се подобрява. Надявам се, че моите молитви са допринесли за това...

На Райън му трябваха десетина секунди, за да разпознае лицето, което преди няколко дни беше видял на телевизионния екран. Устата му се отвори бавно и очите му се разшириха. Неизвестно защо не чуваше какво му се говори. Думите влизаха в ушите, но мозъкът не ги сливаше в разбираема реч, сякаш бяха на някакъв чужд език. Виждаше само гърлото на мъжа на около метър и половина от себе си. Единствената мисъл, която мозъкът му раждаше, беше: „На около метър и половина“.

— Ох, майчице! — промълви Роби в другия край на чакалнята. Приятелят му почервения като цвекло и той скочи. Две секунди покъсно лицето на Райън побеля като яката на бялата му памучна риза. Краката на Джек се отместиха, плъзнаха се под тялото му и той се наклони напред.

Роби се промъкна край агента на ФБР, когато Райън се хвърли от дивана е протегнати ръце към гърлото на О’Нийл. Рамото на Джексън се блъсна в гърдите на приятеля му и пилотът го стисна в мечешка прегръдка, като се опитваше да го избута назад, докато трима фотографи увековечаваха тази сцена. Джек не издаде нито звук, но Роби знаеше точно какво иска да направи. Джексън надви и избута Райън върху дивана. Бързо се извърна:

— Разкарайте този задник отгук, преди аз да съм го убил! — Джексън беше с десет сантиметра по-нисък от ирландеца, но гневът му

беше не по-слаб от този на Райън. — Разкарайте това терористко копеле оттук!

— Офицер! — Специален агент Донахю направи знак на един от полицаите, който незабавно сграбчи О'Нийл и го издърпа от стаята. Репортерите ги последваха, а О'Нийл на висок глас протестираше и заявяваше, че е невинен.

— Вие да не сте откачили? — изръмжа Джексън на агента от ФБР.

— Успокойте се, майоре. Аз съм на ваша страна. Успокойте се.

Джексън седна до Райън, който гледаше в земята и дишаше тежко като състезателен кон, достигнал края на пистата. Донахю се настани от другата му страна.

— Мистър Райън, не можех да му забраня да дойде тук. Съжалявам, но не можем да направим това. Той искаше да ви каже — мамицата му, през целия полет ми разправяше, че неговата организация няма нищо общо с това и че за тях такова нещо би означавало провал. Предполагам, че искаше да изрази съчувствието си. — Агентът мразеше себе си заради тези думи, макар и да бяха верни. Мразеше се и за това, че почти беше започнал да харесва Пади О'Нийл през изминалата седмица. Представителят на „Шии Фейн“ беше човек със забележителен чар и с дарба да представя гледната си точка по разумен начин. Ед Донахю се питаше защо точно той трябваше да бъде изпратен за тази работа. „Защо не можах да си изберат някой италианец?“ Разбира се, знаеше отговора на този въпрос, но това, че той беше смислен, не означаваше, че му харесва. — Обещавам той повече да не ви безпокои.

— Направете го — беше съветът на Роби.

Донахю се върна в коридора, където О'Нийл пееше „урока“ си пред репортерите. Това не го изненада. „Мистър Райън е объркан — казваше оня, — както би се чувствал всеки семеен човек в подобни обстоятелства.“ Първата среща с Пади О'Нийл през миналата седмица го беше изпълнила с чувство на отвращение. След това беше започнал да се възхищава на чара и способностите му. Сега Донахю реагира на думите му с пълна омраза. В главата му се зароди една идея. Почуди се дали бюрото ще я одобри и реши, че си струва да опита. Дръпна настрана един фотограф и му каза нещо. Двата намериха лекар.

— Не, категорично не! — отговори хирургът при първото им настояване.

— Докторе — каза фоторепортерът, — жена ми е бременна е първото ни дете. Ако това ще помогне на този човек, аз съм „за“. Няма да го публикуваме във вестниците. Давам ви думата си, докторе.

— Мисля, че ще му помогне — каза агентът на ФБР. — Наистина.

Десет минути по-късно Донахю и фотографът свалиха болничните си халати. Агентът от ФБР взе лентата и я прибра в джоба си. Преди да върне О'Нийл до летището, се обади в щаба във Вашингтон и двама агенти тръгнаха към дома на Райън на „Перигрин клиф“. Алармената инсталация не им създаде никакви проблеми.

Джек бодърстваше вече двадесет и четири часа. Ако можеше да мисли за това, щеше да е учуден, че все още е буден и се държи на крака, въпреки че ако се съдеше по походката му, това можеше да се оспори. Сега беше сам. Роби отиде някъде да свърши нещо, което вече не помнеше.

Дори Роби да не беше си тръгнал, той пак щеше да се чувства сам. Двадесет минути по-рано Кати беше преместена в главната университетска болница и Джек трябваше да отиде да я види. Вървеше по мрачния коридор със стени от еднотипни глазирани тухли като човек, тръгнал на собствената си екзекуция. Зави на един ъгъл и веднага разбра коя е стаята. Пред нея стояха двама полицаи. Наблюдаваха го, като се приближаваше, а той търсеше в очите им укор, че за всичко с виновен само той. Жена му и дъщеря му за малко не бяха загинали, защото беше решил, че няма от какво да се притесняват. Джек никога през живота си не беше търпял неуспех и сега горчивият му вкус го караше да мисли, че целият свят го ненавижда толкова, колкото се ненавижда самият той.

„Много си умен!“

Струваше му се, че не той се приближава към вратата — тя плуваше към него и ставаше все по-голяма. Зад тази врата се намираще жената, която обичаше. Жената, която едва не загина заради неговата самоувереност. Какво ще му каже тя? Смее ли да узнае? За миг Джек се спря пред вратата. Полицаяте се опитваха да не гледат в

него. Помисли си, че може би изпитваха съчувствие, което според него не заслужаваше. Когато влезе в стаята, реши, че и студената метална дръжка на вратата сякаш също го обвинява.

Кати лежеше в стая с едно легло. Ръката ѝ беше гипсирана. На дясната страна на лицето ѝ личеше огромна следа от натъртване и половината от челото ѝ беше покрито с бинт. Очите ѝ бяха отворени и почти безжизнени, загледани в изключения телевизор. Джек отиде до нея като насън. Някоя от сестрите беше сложила стол до леглото. Той седна на него и взе ръката на жена си в своята. Опитваше се да измисли какво да каже на жената, която не успя да защити. Тя обърна лице към него. Очите ѝ бяха потъмнели и пълни със сълзи.

— Извинявай, Джек — прошепна тя.

— Какво?

— Знаех, че тя си играе със закопчалката, но не направих нищо, защото бързах — и после дойде оня камион... нямах време да... ако бях проверила дали е закопчана, сега Сали щеше да бъде добре... но бързах — завърши тя и извърна очи. — Джек, така съжалявам.

„Господи! Тя си мисли, че е виновна... какво да кажа сега?“

— Тя ще се оправи, мила — успя да каже Райън, зашеметен от чутото. Притисна ръката на Кати до лицето си и я целуна. — И ти ще се оправиш. Сега само това има значение.

— Но... — Тя гледаше в стената.

— Никакво но.

Кати обърна лице към него. Опита се да се усмихне, но сълзите се стичаха по лицето ѝ:

— Говорих с доктор Елингстоун от „Хопкинс“ — той дойде да види Сали. Казва... казва, че тя ще се оправи. Казва, че Шапиро е спасил живота ѝ.

— Зная.

— Аз дори не съм я виждала. Помня, че видях моста, и се събудих едва след два часа и... о, Джек! — Ръката ѝ стисна неговата. Той се наведе, за да я целуне, но преди устните им да се докоснат, и двамата заридаха.

— Всичко е наред, Кати — каза Джек и започна да вярва, че наистина е така или че скоро ще бъде. Неговият свят все още беше жив. Все още.

„Но светът на някой друг ще загине“ — помисли си той. Това беше спокойна, далечна мисъл, възникнала в онази част на съзнанието му, която вече гледаше в бъдещето, а действителността ангажираше настоящето му. Сълзите на жена му, причинени от някой друг, събудиха такава ярост у него, която можеше да бъде укротена само с нечия смърт. Времето за печал беше на изчерпване, отмина заедно със сълзите. Въпреки че все още не беше се успокоил, Райън започна да мисли за времето, когато чувствата му — поне повечето от тях — ще бъдат в покой. Едно щеше да остане. Той щеше да го контролира, но и то щеше да контролира него. Нямаше да се чувства истински мъж, докато не се пречисти от това чувство.

Човек може да страда определено време — изглежда, всяка сълза отнася със себе си от натрупаните чувства. Кати спря първа. Избърса лицето на мъжа си с ръка. Успя да се усмихне истински. Джек не беше бръснат. Тя имаше чувството, че търка ръката си в шкурка.

— Колко е часът?

— Десет и тридесет. — Нямаше нужда Джек да гледа часовника си.

— Трябва да спиш, Джек. И да останеш здрав. — Да. — Джек разтри очите си.

— Здравей, Кати — каза Роби, като влезе. — Дойдох да ти го взема.

— Добре.

— Настанихме се в мотела „Холидей ин“ на улица „Ломбард“.

— Ние ли? Роби, недей...

— Стига, Джек — прекъсна го Роби. — Как си, Кати?

— Имам невероятно главоболие.

— Радвам се да те видя усмихната — меко каза Роби. — Сиси ще дойде следобед. Искаш ли да ти донесе нещо?

— Не точно сега. Благодаря ти, Роб.

— Не се предавай, докторке. — Роби хвана Джек за ръката и го вдигна на крака. — Ще ти го доведе по-късно днес.

Двадесет минути след това Роби въведе Джек в стаята в мотела. Извади шишенце с хапчета от джоба си.

— Докторът казва, че трябва да вземеш едно от тези.

— Аз не вземам хапчета.

— От тези ще вземеш едно, приятел. Много хубаво, жълто хапче. Това не е молба, Джек. Това е заповед. Трябва да спиш. Дръж.

Роби му подхвърли шишенцето и загледа как Джек изпи едно хапче. След десет минути Райън заспа. Джек сън провери дали вратата е надеждно заключена, преди да се настани на другото легло. Пилотът сънуваше хората, които причиниха всичко това. Намираха се в самолет. Той изстреля четири ракети в корпуса на самолета и гледаше как телата им падат от дупката, която направи с ракетите, за да може да ги разкъса с оръдието си, преди да паднат в морето.

„Клубът на патриотите“ представляваше бар от другата страна на метростанцията „Бродуей“ в един от районите на югоизточен Бостън, населяван от ирландци. Името му не беше свързано с революционерите от 1770 година, а по-скоро с представата на притежателя му за себе си. Джон Донахю беше служил в Първа военноморска пехотна дивизия по време на горчивото отстъпление от язовира „Чозин“^[1]. Макар и ранен на две места, той не беше изоставил взвода си по време на дългия марш в студения ден до пристанище Хунгнам^[2]. Още накуцваше заради четирите си пръста, които липсваха от десния му крак след едно измръзване. Испитваше по-голяма гордост от това, отколкото от няколкото медала, поставени под знамето на морската пехота зад бара. Всеки, който влезеше тук, облечен в униформа на морски пехотинец, получаваше първата си напитка безплатно, заедно с един-два разказа за старата гвардия, в която зрелият осемнадесетгодишен ефрейтор Джон Донахю, пенсиониран от морската пехота на САЩ, бе служил.

Той беше и истински ирландец. Всяка година вземаше самолет на „Еър лингус“ от Бостънското международно летище „Логан“ за старата родина, където поизглаждаше акцента си и опитваше по-добрите видове уиски, които някак си никога не достигаха Америка в големи количества. Донахю също така се опитваше да бъде в течение на събитията в Севера, в „Шестте графства“, както ги наричаше той, за да поддържа духовната си връзка с бунтовниците, които е много кураж се трудеха, за да освободят народа от английското потисничество. Много долари бяха събрани в този бар за подпомагане на хората в Севера и доста чаши бяха вдигнати за тяхно здраве и за каузата.

— Здравей, Джони! — извика от вратата Пади О'Нийл.

— Здравсти, Пади! — Донахю вече наливаше бира, когато видя племенника си, който влезе след О'Нийл. Еди беше единственият син на мъртвия му брат, добро момче, изучило се в „Нотр Дам“, където играеше втори нападател във футболния отбор, преди да започне работа във ФБР. Това не беше толкова добро, колкото морската пехота, но чичо Джон знаеше, че там плащат много повече. Беше чул, че Еди придружава О'Нийл, и с тъга се убеди, че това е истина. Реши, че може би защитават Пади от някой английски убиец.

Джон и Пади изпиха по една малка бира, преди гостът да се присъедини към група хора, които го чакаха в малката стаичка. Еди стоеше сам в края на бара, пиеше кафе и наблюдаваше. След десет минути О'Нийл отиде да произнесе речта си. Донахю се приближи, за да поздрави племенника си.

— Здравей, чичо Джон — поздрави го и Еди.

— Определил ли си датата? — попита Джон, като говореше с престорен ирландски акцент, както правеше винаги в присъствието на О'Нийл.

— Може би другия септември — отговори младият мъж.

— И какво би казал баща ти? Живееш с момичето вече почти година. Какво биха казали отците в „Нотр Дам“?

— Вероятно същото, което и на теб за това, че събираш пари за терористи — отговори младият агент. Беше му писнало от съвети как да живее живота си.

— Не искам да слушам такива неща в заведението си. — Но беше чувал същото и преди.

— Чичо Джон, О'Нийл прави точно това.

— Те са борци за свобода. Зная, че от време на време нарушават някои от нашите закони, но хич не ме е грижа за английските закони, които нарушават — не е и твоя грижа — твърдо каза Джон Донахю.

— Гледаш ли телевизия? — Агентът не се нуждаеше от отговор на този въпрос. В отсрещния ъгъл се намираше един широкоекранен телевизор, по който гледаха бейзболните и футболните мачове. Името на бара беше причина мястото да е и нередовно сборище на футболистите от отбора „Пейтриътс“ от Нова Англия. Интересите на чичо Джон към телевизията се ограничаваха с отборите „Пейтриътс“, „Ред Сокс“, „Селтикс“ и „Бруинс“. От политика изобщо не се

интересуваше. Всеки шест години гласуваше за Тед Кенеди^[3] и считаше себе си за неотклонен застъпник на идеята за националната сигурност. — Искам да ти покажа няколко снимки.

Постави първата на бара.

— Това е едно малко момиченце на име Сали Райън. Живее в Анаполис.

Чичо му я взе и се усмихна.

— Помня, когато моята Катлийн изглеждаше така.

— Баща ѝ с учител във военноморската академия. Бил е лейтенант от морската пехота. Учил е в Бостънския колеж. Баща му е бил полицай.

— Прилича ми на добър ирландец. Приятел ли ти е?

— Не точно — каза Еди. — Пади и аз се запознахме с него днес. Така изглеждаше дъщеря му сега.

Втората снимка легна на бара.

— Исусе, Марийо и Йосифе! — Не беше никак лесно да проумее човек, че под цялото медицинско оборудване лежи дете. Краката ѝ стърчаха изпод тежките бинтови превръзки. В устата си имаше пластмасова тръба, широка около два сантиметра, и видимите части от тялото ѝ представляваха ужасна каша с неопределен цвят, която фотографът майсторски беше уловил.

— Тя е късметлия, чичо Джон. Майката на момиченцето също е била там. — Още две снимки легнаха на бара.

— Какво е станало? Катастрофа ли? Какви са тези неща? — попита Джон Донахю. Той наистина не знаеше какво става.

— Тя е хирург — пък и е бременна, не се вижда от снимките. Вчера по колата ѝ са стреляли с автомат, извън Анаполис в Мериленд. Малко по-късно са убили един полицай. — Още една снимка легна на бара.

— Кой? Кой го е направил?

— Ето го бащата. Джек Райън. — Снимката беше същата, която бяха поместили и лондонските вестници, снимката от дипломирането на Джек в Куантико. Еди знаеше, че чичо му винаги изпитваше гордост да гледа сините униформи на морската пехота.

— Виждам съм го някъде преди...

— Да. Той спря терористично нападение в Лондон преди няколко месеца. Изглежда, е обидил терористите толкова много, че дойдоха да

убият него и семейството му. Бюрото работи по случая.

— Кой го е направил?

Последната снимка падна на бара. На нея се виждаха ръцете на Райън на по-малко от двадесет сантиметра от гърлото на Пади О'Нийл и един чернокож, който го възпира.

— Коя е чернилката? — попита чичото. Племенникът му за малко не избухна.

— По дяволите, чичо Джон! Този човек е пилот от военноморските сили.

— О! — Джон се смути за момент. Нямахше високо мнение за чернокожите, макар че един, който носеше униформа на морски пехотинец също получи безплатно първата си напитка. Казваше си, че онези в униформите са други. Джон Донахю винаги беше казал, че всеки, който като него е служил пода знамето, му е приятел. „Някои от най-добрите ми приятели в армията...“ Спомни си как щурмови самолети на военноморските сили подкрепяха взвода му през целия път до морето и задържаха китайците с напалм и ракети. Е, този може би е малко по-различен. Още няколко секунди гледа останалите снимки.

— Значи казваш, че Пади има общо с тази работа?

— От години ти обяснявам кого представлява този гад. Ако не ми вярваш, може би ще искаш да попиташ доктор Райън. Достатъчно е само това, че О'Нийл плюе върху страната ни всеки път, когато дойде тук. Приятелите му за малко не избиха цялото семейство вчера. Ние хванахме един от тях. Двама морски пехотинци от охраната на академията го спипали, когато причаквал Райън, за да го застреля. Казва се Иймън Кларк и знаем, че е работил за Извънредното крило на ИРА — знаем това, чичо Джон, той е осъждан убиец. Хванали са го със зареден пистолет в джоба. Ти още ли мислиш, че са свестни хора? По дяволите, вече започнаха да нападат и американци! Ако не вярваш на мен, повярвай на това! — Еди Донахю отново нареди снимките на дървения бар. — Това момиче, майка му и едно още неродено дете вчера за малко не загинаха. Този полицаи загина. Остави дете и жена. Оня приятел в малката стая събира пари, за да купува оръжие, той е свързан с хората, които направиха това.

— Но защо?

— Нали ти казах, бащата на това момиченце се намеси в едно убийство в центъра на Лондон. Предполагам, че хората, които е възпрял, искат да му го върнат — и не само на него, на цялото му семейство — бавно обясни агентът. — По дяволите! — отново изруга той. — Затова ги наричат терористи! — Номерът щеше да мине. Виждаше, че най-после успява.

— Сигурен ли си, че Пади има пръст? — попита чичо му.

— Не знаем той да е вдигал пистолет. Той е техен говорител, идва тук да събира пари, за да могат да вършат подобни неща у дома си. О, той никога не цапа ръцете си с кръв. Твърде умен е да постъпи така. Но парите отиват за подобни неща. Абсолютно сигурни сме. А сега играят игрите си и тук. — Агент Донахю знаеше, че събирането на пари е второстепенно в сравнение с психологическите подбуди за идването, но не беше време да усложнява темата с подробности. Наблюдаваше как чичо му разглежда снимките на малкото момиче. На лицето му се четеше объркване, каквото винаги съпътства съвсем новите идеи.

— Сигурен ли си? Съвсем сигурен?

— Чичо Джон, сега по случая работят тридесет от нашите агенти и хора от местната полиция. Можеш да се обзаложиш, че сме сигурни. И ще ги хванем. Директорът е дал думата си. Трябват ни. Няма да пожалим средства, но ще хванем тези мръсници — каза с хладна решителност Едуард Донахю.

Джон Донахю погледна племенника си и сякаш за първи път видя мъжа в него. Службата му във ФБР беше източник на семейна гордост, но най-после Джон разбра точно защо е така. Той вече не беше дете. Беше мъж е работа, към която се отнасяше много сериозно. Това беше решаващият фактор, а не снимките. Джон трябваше да повярва в това, което беше чул.

Собственикът на „Клуба на патриотите“ се изправи и тръгна към другия край на бара, където беше подвижният плот. Вдигна го и се насочи към стаичката, а племенникът му го последва по петите.

— Но нашите момчета се борят — говореше О’Нийл на петнадесетте човека в стаята. — Всеки ден се борят за... присъединяваш ли се към нас, Джони?

— Вън! — тихо каза Донахю.

— Какво... не разбирам, Джон — запита истински озадачен О'Нийл.

— Мислиш, че съм глупав. Може би бях глупав. Излизай. — Гласът му стана по-властен и престореният акцент липсваше. — Махай се от моя клуб и никога повече не се връщай тук.

— Но, Джони, какво говориш?

Донахю грабна мъжа за яката и го повдигна от стола му. О'Нийл продължи да протестира, докато го изхвърлиха през вратата. Еди Донахю помахна на чичо си и последва повереника си.

— За какво беше всичко това? — попита един от хората в стаичката. Друг, журналист от „Бостън Глоуб“, започна да си води записки, докато собственикът на бара накъсано разказваше това, което беше научил.

До момента никоя полицейска агенция не беше споменавала името на терористична група, както не беше направил и специалният агент Донахю. От Вашингтон му бяха дали много внимателно обмислени инструкции, които той изпълни също толкова предпазливо. Но преминавайки през чичо Джон и репортера, фактите се попромениха, което не изненада никого, и след няколко часа в пресата се появи история, според която нападението над Джек Райън и семейството му е извършено от извънредното крило на ИРА.

Мисията на Шон Милър в Америка беше доведена докрай от служба на американското правителство.

Милър и хората му вече си бяха у дома. Както много други от същия бранш, Шон Милър мислеше за ценността на бързите международни полети. Този път летяха до Мексико от международното летище „Дълес“ във Вашингтон, оттам до холандските Антилски острови, до международното летище „Шипхол“ със самолет на КЛИМ, а после — до Ирландия. Необходими бяха само пътнически документи и малко пари. Въпросните документи вече бяха унищожени, а парите не можеха да се проследят. Седеше пред бюрото на Кевин О'Донъл и пиеше вода, за да компенсира обичайното за летенето обезводняване.

— Какво стана с Иймън? — Едно от правилата по време на акции беше, че никой не може да се обажда от чужбина на домашния му телефон.

— Човекът на Алекс каза, че са го заловили — сви рамене Милър. — Това беше риск, който според мен си заслужаваше. Избрах Нед за тази работа, защото знае много малко за нас. — Убеден бе, че О’Донъл ще се съгласи с него. Кларк беше един от новите хора в организацията. Идването му беше по-скоро случайност, а не резултат на вербуване. Дошъл беше в Южна Ирландия при тях, защото един от приятелите му от затвора беше го сторил. О’Донъл тогава реши, че могат да го използват, тъй като нямаха опитни убийци, способни да работят самостоятелно. Но Кларк беше глупав. Мотивацията му беше по-скоро на емоционална основа, отколкото на идеологическа. Кевин си беше помислил, че всъщност той е типичен главорез от ИРА, който малко се различаваше от онези от ирландската полиция, и ползата от него беше колкото от обучено куче. Знаеше малко имена и лица в организацията. Най-неприятното от всичко беше, че се провали. Едно от компенсиращите качества на Кларк беше кучешката му вярност. Той не беше се пречупил в затвора Лонг Кеш и вероятно нямаше да се пречупи и сега. Липсваше му въображение за това.

— Много добре — каза Кевин О’Донъл след кратък размисъл. Кларк щеше да бъде запомнен като мъченик и да се сдобие с повече почит от своя провал, отколкото беше постигнал с успешните си операции. — Ами останалите?

— Всичко мина отлично. Видях жената и детето да умират, а хората на Алекс се измъкнаха чисти. — Милър се усмихна и си наля малко уиски след литъра леденостудена вода.

— Те не са мъртви, Шон — каза О’Донъл.

— Какво? — Милър беше се качил на самолета по-малко от три часа след убийството и оттогава досега не беше чул никаква информация. Слушаше обяснението на шефа си с невярващи уши.

— Но това няма значение — заключи О’Донъл. Обясни и тази своя мисъл. Историята, появила се в „Бостън глоуб“, беше подета от дъблинския „Айриш таймс“. — В края на краищата планът беше добър, Шон. Независимо от всички неща, които се объркаха, мисията е изпълнена.

Шон не си позволи да реагира. Беше се провалил в две свои последователни акции. Преди неуспеха в Лондон той изобщо не се беше провалял. Гафа в Лондон приписа на случайността, липса на късмет и нищо повече. Тогава дори не се и замисли. Но два поредни

провала — това вече не беше липса на късмет. Знаеше, че Кевин не би търпял трети. Младият мъж, завеждащ акциите, пое дълбоко дъх и си каза, че трябва да бъде обективен. Беше си позволил да смята Райън за лична, а не за политическа цел. Това беше първата му грешка. Въпреки че Кен не го каза, загубата на Нед беше сериозна грешка. Милър преразгледа плана си, като отново обмисли всеки аспект на акцията. Ако бяха нападнали само детето и жената, това щеше да бъде обикновено гангстерство, а той не би одобрил такова нещо. Нападението над самия Райън нямаше да осигури същото политическо въздействие, което целеше акцията. Другите членове на семейството му бяха... — просто бяха необходими. Така че имаха достатъчно обективни цели, но...

— Трябваше да отделя повече време на тази акция — каза, накрая той. — Опитвах се да бъда прекалено драматичен. Може би трябваше да почакаме.

— Да — съгласи се шефът, зарадван, че Шон вижда грешките си.

— Ако можем да ти помогнем с нещо — каза Оуенс, — ще го направим. Знаеш това, Дан.

— Да, този случай е привлякъл интереса на високопоставени хора. — Мъри държеше телеграма от самия директор Емил Джейкъбс. — Е, всичко беше само въпрос на време. Трябваше да се случи, рано или късно. „И ако не окошарим тези кучи синове — помисли си той, — ще се случи пак. АОЪ току-що доказаха, че техните терористи могат да действат в САЩ.“

Емоционалният шок от случилото се изненада Мъри. Като професионалист в тази област, той знаеше, че това не беше станало досега само от чист късмет. Несръчните американски терористични групи бяха взривили няколко бомби и убиха няколко души, но ФБР постигна значителни успехи при залавянето им. Никоя група не беше получавала подкрепа отвън. Но сега и това се е променило. Пилотът на хеликоптера разпознал единия от терористите като чернокож, а в Ирландия нямаше много такива.

Играеха съвсем нова игра и независимо от целия си опит във ФБР, Мъри се тревожеше за готовността на бюрото да се справи. Директорът Джейкъбс беше прав в едно: задачата беше от

първостепенно значение. Бил Шоу лично ще се заеме със случая, а Мъри знаеше, че той е един от най-добрите мозъци в тази област. Тридесетината агенти, първоначално прикрепени към случая, щяха да станат три пъти повече през следващите няколко дни, а след това — да нараснат още три пъти. Единственият начин терористите да бъдат държани настрана е да им се покаже, че Америка е твърде опасно място за такива като тях. Дълбоко в сърцето си Мъри знаеше, че това не е възможно. Нямахме място, което да е твърде опасно, във всеки случай нямаше такова място в демократичните страни.

Но ФБР разполагаше с огромни средства, а и нямаше да бъде единствената служба, ангажирана със случая.

[1] Чозин — По време на Корейската война американските войски претърпяват там поражение. — Б.пр. ↑

[2] Град в Северна Корея, на брега на Японско море, югоизточно от Хам-хунг. — Б.пр. ↑

[3] Едуард Кенеди (1932). Последният от тримата братя Кенеди. Сенатор и влиятелна фигура в Демократическата партия. — Б.пр. ↑

17.

КОНТРАОБВИНЕНИЯ И РЕШЕНИЯ

Райън се събуди и видя Роби, който размахваше под носа му чаша кафе. Този път Джек беше спал безпаметно и забравата на съня направи истински чудеса с него.

— Сиси ходи до болницата. Казва, че Кати изглежда добре, като се има предвид състоянието ѝ. Уредено е да видиш Сали. Тя ще спи, но можеш да идеш.

— Тя къде е?

— Сиси ли? Навън е. Крачи по задачи.

— Трябва да се обръсна.

— Аз също. Тя ще купи някои необходими неща. Най-напред ще те натъпча с малко храна — каза Роби.

— Много съм ти задължен — отговори Джек и стана.

— Спокойно, Джек. Затова Господ ни е пратил на тази земя, както казва баща ми. А сега яж! — заповяда Роби.

Джек откри, че отдавна не е ял нищо и сега, след като стомахът му напомни за това, изпита крещяща нужда от храна. Пет минути покъсно беше погълнал две яйца, бекон, пържени картофи, четири филии хляб и две чаши кафе.

— Жалко, че тук нямат овесено брашно — отбеляза Роби. На вратата се почука. Пилотът я отвори. Сиси нахълта в стаята с пазарска чанта в едната ръка и куфарчето на Джек в другата.

— По-хубаво се освежи малко, Джек. Кати изглежда по-добре от теб.

— Това не е новост — отговори Джек. С изненада осъзна, че отговорът му беше бодър. Сиси го подмами да се оживи.

— Роби?

— Да?

— Какво, по дяволите, е овесеното брашно?

— Не ти трябва да го знаеш — отговори Сесилия Джексън.

— Вярвам ти. — Джек се отправи към банята и пусна душа. Когато излезе, Роби се беше обръснал и оставил бръснача и пяната за бръснене на мивката. Джек остърга брадата си и налепи парченца тоалетна хартия върху кървавите белези от порязване. На мивката имаше и нова четка за зъби. Когато Райън излезе от стаята, вече приличаше на човешко същество.

— Благодаря ви — каза той.

— Тази вечер ще те закарам у вас — обади се Роби. — Утре трябва да преподавам. Но ти — не. Уредих го с отдела.

— Добре.

Сиси си тръгна вкъщи. Джек и Роби отидоха до болницата. Сега беше час за посещения и можеха да се качат до стаята на Кати.

— А, ето го и нашия герой! — Джо Мюлер беше бащата на Кати. Той бе нисък, мургав човек — лицето и косата на Кати бяха наследени от починалата ѝ майка. Беше член на управителния съвет на концерна „Мерил Линч“ и продукт на Айви лийг^[1]. Започнал беше в брокерския бизнес досущ както и Райън, въпреки че краткият му престой в армията отдавна беше забравен. Навремето имаше големи планове за Джек и не можа да му прости, че заряза брокерството. Мюлер беше темпераментен човек, който добре осъзнаваше важноста си във финансовия свят. Не бяха разговаряли учтиво с Джек повече от три години. Джек не мислеше, че нещата ще се променят.

— Тате — обади се Кати, — нямаме нужда от тези неща.

— Здравей, Джо — Райън протегна ръка, която увисна самотно във въздуха за около пет секунди. Роби се извини и излезе, а Джек отиде да целуне жена си. — Изглеждаш по-добре, мила.

— Какво можеш да кажеш за свое оправдание? — попита Мюлер.

— Оня, дето искаше да убие мен, го арестуваха вчера. Във ФБР е — внимателно отговори Джек. Удиви се, че го казва с толкова спокоен глас. Някак си на фона на случилото се е жена му и дъщеря му този въпрос му звучеше тривиално.

— За всичко си виновен ти, така да знаеш. — Мюлер беше репетирал този разговор в продължение на часове.

— Зная — съгласи се Джек. Чудеше се доколко ли би могъл да отстъпва.

— Тате... — понечи да се обади Кати.

— Ти не се меси — каза на дъщеря си Мюлер, но с тон, малко по-остър, отколкото Джек харесваше.

— Можеш да ми казваш каквото си щеш, но на нея не се зъби — предупреди го той.

— О, искаш да я защитиш, а? В такъв случай къде беше вчера?

— Бях в канцеларията си, точно както и вие.

— Трябваше да завреш носа си там, където не му е мястото, нали? Направи се на герой — и семейството ти за малко не загина — продължи Мюлер.

— Вижте какво, мистър Мюлер. — Джек беше си мислил за тези неща и преди. Можеше да се самобичува, но не и да търпи поуки от тъста си. — Ако не ви е известна фирма, която произвежда машини на времето, то май няма начин да поправим станалото, пали? Сега можем само да помагаме на властите да намерят хората, които са го сторили.

— Защо не помисли за всичко това по-рано, по дяволите!

— Достатъчно, тате! — отново се включи в разговора Кати.

— Млъкни! Това е между нас двамата!

— Ако отново й викнете, мистър, ще съжалявате. — Джек се нуждаеше от разтоварване. Не беше защитил семейството си предишния ден, но сега можеше да го направи.

— Успокой се, Джек. — Жена му не осъзнаваше, че само влошава нещата, но Джек я послуша.

— Сега наистина си голяма работа, нали?

„Продължавай в този дух, Джо, и може и да разбереш какъв съм.“ Джек погледна към жена си и дълбоко си пое дъх:

— Слушай, ако си дошъл тук, за да ми крещиш, това можем да го правим и насаме, нали? Само че този човек тук е дъщеря ти и тя може би се нуждае от теб. — Обърна се към Кати: — Ако ти трябва, аз съм отвън.

Райън излезе от стаята. Пред вратата все още стояха двама много сериозни полицаи, а по-надолу по коридора, до стаята на санитарите, имаше още един. Джек си припомни, че беше убит един полицай и че Кати е единственият човек, който можеше да се окачестви като свидетел. Най-после тя беше в безопасност. Роби помахна на приятеля си от дъното на коридора.

— Успокой се, момче — посъветва го пилотът.

— Притежава истински талант да ме изкарва извън кожата — каза Джек, след като отново пое дълбоко дъх.

— Зная, че е задник, но едва не е загубил детето си. Опитвай се да не забравяш това. Ако си го изкараш върху него, с нищо няма да подобриш нещата.

— Може и да ги подобря — каза усмихнато Джек, като се замисли. — Ти какъв си, да не си философ?

— Аз съм ПЧ. Попско чедо. Можеш да си представиш какви съм ги чувал в хола, когато хората идваха, за да разговарят със стария. Той не е толкова сърдит, колкото уплашен от случилото се — каза Роби.

— Аз също, приятел. — Райън погледна надолу по коридора.

— Но си имал повече време да се справиш със ситуацията.

— Да. — Джек замълча за момент. — И въпреки това не харесвам този кучи син.

— Той ти е дал Кати, човече. Това все пак е нещо.

— Ти сигурен ли си, че работиш това, за което си създаден? Защо не си някакъв военен свещеник?

— Аз съм гласът на разума в един хаотичен свят. Човек не може да постигне много, когато е ядосан. Затова обучаваме хората в професионализъм. Ако желаш да свършиш работа, чувствата няма да ти помогнат. Вече сте квит със стареца, така ли е?

— Да. Ако беше станало неговото, сега аз щях да живея в Уинчестър Каунти, всеки ден да вземам влака и... глупости! — Джек поклати глава. — Все още ме ядосва.

В този момент Мюлер излезе от стаята. Огледа се, забеляза Джек и тръгна към него.

— Не се отдалечавай — каза на приятеля си Джек.

— Ти почти уби дъщеричката ми. — Настроението на Джо не се беше подобрило.

Джек не отговори. Казал си го беше стотици пъти и вече започваше наистина да мисли, че и той е една от жертвите.

— Не разсъждавате правилно, мистър Мюлер — каза Роби.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Приятел — отговори Роби. Той и Джо бяха еднакво високи, но летецът беше с двадесет години по-млад. Погледът му много ясно показваше това на брокера. Джо Мюлер притежаваше талант да дразни хората. На Уолстрийт му се разминаваше и той смяташе, че може да го

прави където пожелае. Той беше човек, който не знаеше къде свършва властта му.

— Не можем да променим станалото — вметна Джек. — Можем само да опитаме да направим така, че да не се случва отново.

— Ако беше направил каквото исках от теб, това никога нямаше да се случи.

— Ако бях направил това, което ти искаше, сега щях да работя с теб, да местя пари от графа „А“ в графа „Б“ и да се преструвам, че върша нещо много важно, както правят всички останали идиоти на Уолстрийт. Щях да ненавиждам тази работа и да се превърна в още един окаян мръсник от финансовия свят. Доказах, че мога да върша това така добре, както и ти, но натрупах нужните пари и сега се занимавам с нещо, което ми харесва. Поне се мъчим да направим света малко по-добро място, вместо да се опитваме да го покорим чрез сделки. Не съм виновен аз, че не можеш да разбереш тези неща. Кати и аз правим това, което ни харесва.

— Което харесва на теб — сопна се Мюлер, като отхвърли идеята, че правенето на пари е нещо, което може да доставя радост. — Искаш да направиш света малко по-приятно място, а?

— Да, защото ще помогна да заловят копелетата, които направиха това.

— И как ще го направи един смотан учител по история? Райън дари тъста си с най-чаровната усмивка.

— Не мога да ти кажа това, Джо.

Брокерът изруга и си тръгна. „Дотук с помирието“ — помисли си Джек. Искаше му се нещата да се бяха развили по друг начин. Кати понякога изживяваше тежко отчуждението му от Джо Мюлер.

— Връщаш ли се в ЦРУ, Джек? — попита Роби.

— Да.

Райън прекара двадесет минути с жена си, достатъчно дълго, за да разбере какво беше казала на полицията и да се увери, че тя наистина се чувства по-добре. Кати задрямваше, когато си тръгна. Отиде в Центъра за лечение на шокове и травми.

Операционните зали му напомниха за единствения път, когато беше идвал — нощта, в която се роди Сали. Една сестра го заведе в отделението за реанимация и той видя малката си дъщеря за първи път от тридесет и шест часа, ден и половина, който се беше проточил цяла

вечност. Това беше ужасно преживяване. Ако не му бяха казали, че тя има шансове да се оправи, той щеше да се пречупи. Насиненото малко дете беше в безсъзнание от раните и лекарствата. Той гледаше и слушаше как респираторният апарат съска и диша вместо нея. Хранеха я от шишета и тръбички, влизащи във вените ѝ. Един лекар му обясни, че тя изглежда в много по-лошо състояние, отколкото е. Черният дроб на Сали функционираше правилно в тези условия. След още два-три дни щяха да наместят костите на счупените ѝ крака.

— Ще остане ли саката? — тихо попита Джек.

— Не. Не се тревожете. Детските кости — ние имаме поговорка, че ако детските кости са поне в една и съща стая, ще зараснат. Тя изглежда много по-зле, отколкото с всъщност. Важното при случаите като този е да ги опазим през първия час — или първите дванадесет, както е при нея. Преминат ли децата първия кризисен стадий, заработи ли отново организъмът им, те оздравяват бързо. Ще си я приберете у дома след около месец. След втория ще тича наоколо, сякаш нищо не се е случило. Колкото и шантаво да звучи, това е вярно. Нищо не заздравява така бързо, както децата. Тя е много болна сега, но ще се оправи. Аз бях тук, когато я докараха.

— Как се казвате?

— Ричард Кинтър. Бари Шапиро и аз извършихме повечето от хирургичните операции по нея. Беше близко до смъртта, Господи, колко близо беше! Но победихме. Разбирате ли? Победихме и ще си я водите вкъщи.

— Благодаря, но това не е всичко, докторе. — Джек промълви още една-две думи, без да знае какво да каже на лекарите, които бяха спасили живота на дъщеря му.

Кинтър поклати глава.

— Доведете я пак някой ден, за да се видим, и тогава ще сме квит. През няколко месеца правим парти за бивши пациенти. Мистър Райън, по никакъв начин не можете да пи накарате да изпитаме онова, което става, когато гледаме как малките пациенти се връщат при нас — ходейки. Ние за това сме тук, за да направим така, че те да се върнат, да изядат една торта и да изпият един плодов сок с нас. Просто ни я доведете, за да я подруσαμε на колене, след като се оправи.

— Дадено. — Райън се зачуди колко ли души са живи благодарение на хората в тази стая. Сигурен беше, че този хирург може

да бъде богат човек, ако работи в някоя частна клиника. Джек го разбираше. Разбираше защо е тук и знаеше, че тъстът му не би го схванал. Седя до Сали няколко минути, заслушан в машината, която дишаше вместо нея през пластмасовата тръба. Сестрата стажантка, която наглеждаше Сали, му се усмихна иззад маската си. Преди да си тръгне, целуна израненото чело на Сали. Сега Джек се чувстваше по-добре, по-добре в почти всяко отношение. Но едно нещо си оставаше — хората, които сториха това на малката му дъщеричка.

— Имаше инвалидни номера — разказваше служителката от пазарния център, — само че оня, дето го караше, не изглеждаше сакат.

— Спомняте ли си как изглеждаше? — Специален агент Ник Капитано и един майор от щатската полиция на Мериленд разпитваха свидетелката.

— Да. Той беше черен горе-долу колкото мен. Висок човек. Носеше слънчеви очила, от огледалните. Имаше и брада. Винаги седеше най-малко още един човек с него в колата, но не можех да го видя. Единствено мога да ви кажа, че беше чернокож.

— Как беше облечен?

— Джинси и кафяво кожено яке. Като на строителните работници.

— С половинки или цели обувки беше?

— Не съм обърнала внимание — отговори след малко служителката.

— Ами имаше ли скъпоценности по себе си, блуза с някакъв надпис или нещо, което да го отличава?

— Не. Не мога да си спомня нищо.

— Той какво правеше тук?

— Винаги купуваше пакет с шест кутии кола. Няколко пъти взе малко „Туинкис“^[2], но постоянно пазаруваше кола.

— Как говореше? Имаше ли някаква особеност?

Жената поклати глава.

— Не, просто човек, нали се сещате?

— Смятате ли, че ще можете да го познаете? — попита Капитано.

— Може би. Много хора минават оттук, много редовни клиенти, много непознати, нали се сещате?

— Имате ли нещо против да ви покажем някои снимки? — продължи агентът.

— Трябва да се разберете с шефа. Искам да кажа, че не искам да загубя работата си, но казвате, че оня е опитал да убие малко момиченце. Да, разбира се, ще ви помогна.

— Ние ще се разберем с шефа ви — увери я майорът. — Няма да загубите от заплатата си заради това.

— Ръкавици — каза тя, като вдигна поглед. — Забравих да ви кажа. Носеше работни ръкавици. Мисля, че бяха кожени.

„Ръкавици“, записаха двамата в бележниците си.

— Благодаря ви, госпожо. Ще ви се обадим довечера. Утре сутринта ще ви вземе кола, за да разгледате някои снимки — каза човекът от ФБР.

— Ще ме вземе? — изненада се служителката.

— Разбира се. — В този случай не бяха ограничени от недостиг на полицаи. Агентът, който ще я вземе, също ще я разпитва по пътя. Двамата следователи си тръгнаха. Майорът се качи в немаркираната си кола от щатската полиция.

Капитано провери бележките си. Не беше зле като за начало на разследването. Той, майорът и още петнадесет други бяха прекарали деня в разговори с хора по магазините на пет мили нагоре и надолу от шосето за Ричи. Четирима души мислеха, че си спомнят микробуса, но тази жена беше първата, която е видяла хората от него достатъчно отблизо, за да може да ги опише. Не беше много, но все пак това е началото. Вече знаеха кой е стрелецът. Кати Райън беше разпознала лицето на Шон Милър или мислеше, че го е разпознала. Ако това е Милър, то сега той има брада, черно-кафява и добре подрязана. Един художник щеше да се опита да пресъздаде лицето му.

Други двадесет агенти бяха прекарали деня по местните летища и показваха снимки на всеки билетопродавач или служител. Бяха си дошли с празни ръце, но нямаха описанието на Милър. Утре щяха да се опитат отново. С компютър правеха проверка на международните полети, които имаха връзка за Ирландия, както и на вътрешните полети, от които можеше да се направи връзка с международни. Капитано беше доволен, че не трябва той да проверява всички тези

неща. Щяха да му трябват седмици, а шансът да се намери описание от някой летищен служител намаляваше значително с всеки час.

Микробусът беше разпознат след повече от ден. Откриха го чрез компютъра на ФБР. Беше откраднат в Ню Йорк преди месец, преобядисан — и то професионално, ако се съди по вида му — и с нови номера. Няколко комплекта номера, защото инвалидните, които намериха на него вчера, бяха откраднати преди по-малко от два дни от микробуса на един старчески дом в Хагърстаун, Мериленд, на стотина мили отук. Всичко, свързано с това престъпление, показваше, че е работа на професионалисти от начало до край. Смяната на колите в пазарния център беше отличен завършек на идеално планираната и проведена акция. Капитано и майорът съумяха да скрият възхищението си, но трябваше да направят обективна оценка на хората, които търсеха. Те не бяха обикновени главорези. Бяха професионалисти в пълния перверзен смисъл на думата.

— Смяташ ли, че може сами да са откраднали микробуса? — попита майора Капитано.

Следователят от щатската полиция изръмжа:

— Има някаква организация в Пенсилвания, която краде коли от целия североизточен район на Щатите, преобядисва ги, преработва интериора и ги продава. Вие ги търсите, нали си спомняш това?

— Дочух някои неща, затова разследваме, но то не е по моята част. И този вариант се разглежда. Лично аз мисля, че сами са откраднали микробуса. Защо им е да рискуват да се свързват с още някой?

— Да — неохотно се съгласи майорът. Колата вече беше проверена от специалистите по съдебна медицина от щатската и федералната полиция. Не се намери нито един отпечатък от пръсти. Микробусът е бил внимателно почистен, дори и декоративните копчета на дръжките за сваляне на прозорците. Специалистите не намериха нищо, което може да ги насочи към престъпниците. В момента във Вашингтон анализираха мръсотията и нишките, почистени с прахосмукачка от килима на колата, но този вид улики даваха надеждни резултати само във филмите. Ако хората са били достатъчно прозорливи да почистят фургона, то те почти сигурно ще бъдат и достатъчно предвидливи, за да изгорят дрехите си. Но всичко

трябваше да се проверява, защото дори и най-предвидливите понякога допускат грешки.

— Има ли новини от отдела по балистика? — попита майорът, като зави по булевард „Роу“.

— Мисля, че ни чакат. — Бяха намерили двадесетина деветмилиметрови гилзи, съответстващи на двата необезформени куршума от поршето и на третия, преминал през гърдите на Фонтана и заседнал в задната седалка на смазаната му кола. Те бяха изпратени директно в лабораторията на ФБР във Вашингтон за анализ. Уликите щяха да покажат на лаборантите, че оръжието е автоматично — това вече се знаеше, — но те можеха да установят и типа му, което все още не беше известно. Гилзите бяха белгийски, от Fabrique Nationale в Лиеж. Може би ще успеят да определят и номера на партидата, но тази фабрика произвеждаше годишно милиони такива куршуми, които бяха експедирани и реекспедирани по целия свят, така че тази нишка беше доста ненадеждна. Много често подобни пратки просто изчезваха поради лоша или — обратното — изпипана счетоводна работа.

— Известно ли е колко са групите от чернокожи, които имат връзки с тези типове от АОЪ?

— Нито една — отговори Капитано. — Това е нещо, което ние ще трябва да установим.

— Прекрасно.

Когато Райън пристигна у дома си, на пътя пред гаража беше спряла немаркирана полицейска кола и джип на щатската полиция. ФБР не разпитваха дълго Джек. Не беше трудно да се потвърди, че той просто не е знаел нищо за опита за нападение над семейството му и над него.

— Имате ли някаква представа къде са те? — попита накрая той.

— Проверяваме летищата — отговори агентът. — Ако тези типове наистина са толкова отракани, колкото изглежда, отдавна трябва да са си заминали.

— Отракани са — кисело отбеляза Райън. — Ами какво става с оня, когото заловихте?

— Мълчи като риба. Разбира се, сега си има адвокат, който го инструктира да си затваря устата. На адвокатите може да се разчита за

подобни съвети.

— Адвокатът откъде е изпратен?

— От службата за обществена защита. Не забравяйте, че такова е правилото. Задържиш ли някого за определено време, той трябва да има адвокат. Но не мисля, че това има някакво значение. Вероятно оня не говори дори и с адвоката. Прибрали сме го за нарушение на щатския закон за притежание на оръжие и на федералните емигрантски закони. Заминава си за Великобритания веднага щом документите му станат готови. Може би след седмица-две. Зависи дали адвокатът няма да оспори нещата. — Агентът затвори бележника си. — Човек никога не знае. Може би ще проговори, но не разчитаме на това. Англичаните казват, че не е от най-умните. Той е ирландската версия на уличния главорез — много го бива с оръжията, но е малко бавен в мисловните процеси.

— Е, ако той е тъп, то защо...

— Защо го бива в това, което прави ли? Колко умен трябва да бъде човек, за да убие някого? Кларк притежава социопатична личност. Той е безчувствен. Има такива хора. Те не считат другите около себе си за реални. Гледат на тях като на предмети, а след като са предмети, то каквото и да им се случи, е маловажно. Веднъж срещнах един платен убиец, който беше очистил четирима души — или поне за толкова знаем — и доколкото разбирам, направил го е, без да му мигне окото, но плака като дете, когато му казахме, че е умряла котката му. Такива хора дори и не разбират защо ги пращат в затвора. Наистина не разбират — заключи той. — От тях трябва да се боим.

— Не — каза Райън. — Трябва да се боим от хората с мозък, хората, които вярват в това, което правят.

— Аз още не съм попадал на някой от тях — призна си агентът.

— Аз съм. — Джек го изпрати до вратата и погледа как той си тръгва. Къщата беше празна и тиха без Сали, която вечно тичаше наоколо, без телевизора, без разказите на Кати за приятелите ѝ в болницата. Райън се разхожда безцелно в продължение на няколко минути, сякаш очакваше да намери някого. Не искаше да седне, защото така щеше да признае, че е самотен. Отиде в кухнята и започна да си приготвя напитка. Щеше да е по-добре да поддържа съзнанието си бодро. Накрая вдигна телефонната слушалка и набра един номер.

— Да — отговори един глас.

— Адмирале, Джек Райън се обажда.

— Разбрах, че момичето ще се оправи — каза Джеймс Гриър. — Радвам се да чуя това, синко.

— Благодаря, сър. Управлението ангажирано ли е с този случай?

— Линията не е секретна, Джек — отговори адмиралът.

— Искам да дойда при вас — каза Райън.

— Бъди тук утре сутринта.

Райън затвори телефона и отиде да потърси куфарчето си. Отвори го и извади автоматичния си пистолет „Браунинг“. След като го постави на кухненската маса, извади пушката си и принадлежностите за почистване. Прекара следващия час в почистване и смазване най-напред на пистолета, а после и на пушката. Когато остана доволен, зареди и двете.

Тръгна за Ленгли в пет часа на следващата сутрин. Райън беше успял да поспи още четири часа, преди да изпълни обичайния утринен ритуал с кафето и закуската. Тръгна рано и това му позволи да избегне най-натовареното движение, въпреки че магистралата „Джордж Вашингтон“ никога не беше напълно свободна от коли, тъй като правителствените служители постоянно се движеха към и от службите, които винаги оставаха нащрек в по-голяма или по-малка степен. След като влезе в сградата на ЦРУ, си помисли, че всеки път, когато се е обаждал, адмирал Гриър е бил тук. „Е — помисли си той, — това е нещо, на което мога да разчитам на този свят.“ Един офицер от охраната го заведе до седмия етаж.

— Добро утро, сър — каза Джек, когато влезе в стаята.

— Изглеждаш по-добре, отколкото очаквах — отбеляза заместник-директорът.

— Това е само илюзия, но не мога да реша проблема си, ако се крия в ъгъла, нали? Можем ли да разговаряме за това, което става?

— Твоите ирландски приятели привличат много внимание. Самият президент иска да се предприемат действия по този въпрос. Никога не сме имали международни терористи, дошли да си играят в страната ни — или поне не е стигало до пресата — тайнствено каза Гриър. — Сега този случай е от първостепенна важност. За него се отпускат много средства.

— Искам да участвам — каза просто Райън.

— Ако мислиш, че можеш да бъдеш част от някоя акция...

— Не съм толкова глупав, адмирале.

Гриър се усмихна на по-младия мъж.

— Радвам се да видя това, синко. Знаех си, че си умен. Е, какво искаш да направиш за нас?

— И двамата сме наясно, че лошите са част от мрежата. Данните, които ми дадохте да разгледам, бяха доста ограничени. Очевидно е, че ще се опитвате да събирате данни за всички групи, за да попаднете на улики за АОЪ. Може би аз ще мога да съм ви от помощ.

— Ами преподавателската ти работа?

— Мога да идвам тук, когато не преподавам. В момента не са много нещата, които ме задържат у дома, сър.

— Не е добра практика да използваме хора, които имат лично отношение към случая — изтъкна Гриър.

— Това не е ФБР, сър. Аз няма да излизам там, на улицата. Токущо ми го казахте. Зная, че искате да се върна тук на пълно работно време, адмирале. Ако наистина желаете да се върна, позволете ми да започна с нещо, което ще бъде от полза за двама ни. — Джек замълча, като търсеше друг довод. — Ако съм достатъчно добър, нека установим това сега.

— На някои хора това няма да им се хареса.

— И на мен ми се случват някои неща, които не харесвам, сър, но трябва да ги търпя. Ако не мога по някакъв начин да отговоря на удара, по-добре да си седя у дома. Вие сте единствената ми възможност да защитя семейството си.

Гриър се обърна, за да допълни чашката си с кафе от машинката зад бюрото. Беше харесал Джек почти веднага след запознанството им. Той беше млад мъж, свикнал да получава своето, макар и да не го правеше по арогантен начин. Това беше в негов плюс. Райън знаеше какво иска, но не искаше прекалено нагло. Не се ръководеше от амбиции и това беше още един плюс. Най-сетне, притежаваше много талант, който трябваше да бъде оформен, развит и насочван. Гриър винаги търсеше хора с талант. Адмиралът се обърна.

— Окей. Влизаш в групата ми. Марти координира информацията. Ти ще работиш пряко с него. Надявам се, че не

говориш насън, синко, защото ще имаш достъп до неща, за които не ти се разрешава дори и да сънуваш.

— Сър, има само едно нещо, което ще сънувам.

За Денис Кули месецът беше много напрегнат. Един граф от Източна Англия беше починал и това накара наследниците му да разпродадат богатата колекция от книги, за да изплатят дълговете му. Така Кули изразходва почти целия наличен капитал, за да осигури двадесет книги за магазина си. Но си струваше. Измежду книгите имаше едно рядко първо издание фолио е пиеси на Марлоу^[3]. Хубаво беше, че починалият граф много прилежно беше съхранявал съкровищата си. Книгите са били дълбоко замразявани на няколко пъти, за да бъдат унищожени насекомите, които оскверняват тези реликви от миналото. Книгата на Марлоу беше в забележително добро състояние, независимо от оцапаната с вода предна корица, която беше разколебала много от по-несхватливите купувачи. Когато звънецът се обади, наведеният над бюрото си Кули четеше първото действие на пиесата „Малтийският евреин“.

— Това ли е книгата, за която чух? — веднага попита посетителят.

— Точно така — усмихна се Кули, за да скрие изненадата си. От доста време не беше виждал точно този посетител и беше донякъде обезпокоен от внезапната му поява. — Отпечатана е през 1633 година, четиридесет години след смъртта на Марлоу. Някои части на текста са съмнителни, разбира се, но това е едно от малкото оцелели копия от първото печатно издание.

— Автентично е, нали?

— Разбира се — отговори Кули, леко разочарован от въпроса. — В допълнение към скромния ми опит книгата е придружена с удостоверяващи документи от сър Едмънд Грей от Британския музей.

— С тези неща не може да се спори — съгласи се купувачът.

— Боя се, че все още не съм определил цена за нея. „Защо сте тук?“

— Цената не е проблем. Разбирам, че може би искате да я имате за своя наслада, но аз трябва да я притежавам. — От тези думи Кули разбра защо беше дошъл той. Надникна над рамото на Кули, за да

погледне книгата. — Превъзходна е — каза клиентът, като пъхна малък плик в джоба на продавача.

— Може би ще измислим нещо — промълви Кули. — Може би след няколко седмици. — Погледна през прозореца. Някакъв мъж разглеждаше витрината на златарския магазин от другата страна на улицата. След миг се изправи и се отдалечи.

— Моля ви да вземете решение по-рано — настоя мъжът.

Кули въздъхна.

— Наминете през следващата седмица и може би ще имаме възможност да обсъдим този въпрос. Знаете, че имам и други клиенти.

— Но надявам се, че никой от тях не е по-важен от мен.

Кули примигна два пъти.

— Да.

Джефри Уоткинс продължи да разглежда магазина още няколко минути. Избра една книга на Кийтс^[4], която също бе закупена от имението на починалия граф, и преди да си тръгне, заплати за нея шестстотин лири. Когато излезе от улицата, не забеляза една млада дама на лавката за вестници и не можеше да знае, че в края на уличката чакаше друга. Жената, която го последва, беше облечена по начин, който със сигурност привличаше вниманието, дори и косата ѝ беше оранжевочервена и би светила на слънцето, ако имаше такова. Тя го проследи на две пресечки в западна посока и отмина, когато той пресече улицата. На пешеходната алея в парка „Грийн“ чакаше друг офицер от полицията.

Същата вечер в Скотланд Ярд пристигнаха докладите от проведените през деня наблюдения и както винаги бяха вкарани в компютъра. Акцията се провеждаше съвместно от лондонската полиция и службата за сигурност, известна като „МИ-5“. За разлика от американското ФБР хората от „Петицата“ нямаха пълномощията да арестуват заподозрените лица и трябваше да работят с полицията, за да може даден случай да бъде приключен. Това сътрудничество не беше съвсем сполучливо. То означаваше, че Джеймс Оуенс трябва да работи заедно с Дейвид Ашли. Оуенс напълно споделяше мнението на колежата си от ФБР за по-младия човек: „надуто копеле“.

— Характерни начини на поведение — каза Ашли, който пиеше чая си, докато разглеждаше разпечатката от компютъра. Бяха установили тридесет и девет души, които знаеха или може би са имали информация, свързана със засадата на пътя към двореца и превозването на Милър до остров Уайт. Някой от тях е издал тази информация. Всички бяха под наблюдение. Досега бяха установили, че един от тях е хомосексуалист, който обича да се люби в гардероби, двама мъже и една жена, които се занимаваха и с дела от интимен вместо от държавен характер, и мъже, изпитващи голямо удоволствие да гледат порнографски филми по кината в Сохо. Финансовите доклади от данъчната служба не дадоха нищо интересно, както и наблюденията върху начина на живот на следените лица. Съществуваха обичайните хобита, вкусове към театъра и телевизията. Някои от хората имаха многобройни кръгове от приятели. Няколко пък нямаша никакви приятели. Следователите изпитваха благодарност към тези тъжни, самотни хора, защото много от приятелите на другите трябваше да бъдат проверявани, а това изискваше време и хора. Оуенс гледаше на тази акция като на нещо необходимо, но напълно лишено от вкус. Това беше като да надничаш през пердетата, но в полицейския му вариант. Записите на телефонните разговори, особено на тези между влюбените, понякога го караха да се гърчи. Оуенс беше човек, който цени нуждата на индивида от самостоятелност. Никой не би издържал на подобно наблюдение. Казваше си, че със сигурност животът на един човек нямаше да се окаже безупречен, и това беше целта на цялото упражнение.

— Виждам, че мистър Уоткинс е посетил книжарница за редки книги днес следобед — отбеляза Оуенс, който четеше от разпечатката.

— Да. Той колекционира. Аз също — каза Ашли. — Бил съм в този магазин. Неотдавна имаше разпродажба в едно имение. Може би Кули е закупил някои неща, които Джефри иска за себе си. — Офицерът от службата за сигурност си отбеляза, че трябва да посети този магазин. — Бил е вътре десетина минути, разговарял е с Денис...

— Познаваш ли го? — вдигна поглед Оуенс.

— Той е един от най-добрите в занаята — каза Ашли. Усмихна се на избраната от него дума: Занаята. — Преди две години купих на жена ми за Коледа една книга на Бронте. Той е един дебел дребен педераст, но знае много. Та Джефри е говорил с него около десет

минути, купил е книга и си е тръгнал. Чудя се какво ли е взел. — Ашли разтърка очи. Беше на стриктен четиринадесетчасов работен ден толкова отдавна, че вече не си спомняше от кога.

— Това е първото ново лице, с което Уилкинс се е срещнал от няколко седмици — отбеляза Оуенс. Замисли се за момент. Имаше по-добри улики от тази, а и хората му бяха малко.

— Та ще можем ли да се споразумеем по този въпрос с емиграцията? — попита общественият защитник.

— В никакъв случай — каза Бил Шоу от другата страна на масата. „Да не си мислиш, че ще му дадем политическо убежище?“

— Вие не ни предлагате нищо — отбеляза адвокатът. — Обзалагам се, че мога да оборя обвинението за оръжието, а и нямате никакъв начин да подкрепите обвинението в заговор.

— Не ни притеснява, адвокате. Ако от това ще бъдете пощастлив, ние можем да го освободим, да му дадем билет за дома и дори да го съпроводим дотам.

— За да го вкарат в затвор с максимална сигурност ли? — Общественият защитник затвори досието за случая Иймън Кларк. — Не ми давате никаква възможност за пазарлък.

— Ако се признае виновен по обвинението за притежание на оръжие и за заговора, ще прекара няколко години в много по-приятен затвор. Но ако смятате, че ще позволим един осъден убиец просто да си тръгне свободен отгук, мистър, вие просто се заблуждавате. С какво мислите, че можете да се пазарите?

— Нещо, което може да ви изненада — тайнствено отговори адвокатът.

— О, така ли? Обзалагам се, че и на вас не е казал нищо — предизвика младия адвокат агентът, като наблюдаваше реакциите му. Бил Шоу също беше адвокат, но от онези, посветили познанията си да се борят за спокойствието на обществото, а не за свободата на криминалните престъпници.

— Разговорите между адвоката и обвиняемия се ползват с привилегии. — Адвокатът беше практикувал занаята в продължение точно на две години и половина. Разбиранията му за работата се ограничаваха до голяма степен до това да държи полицията надалеч от

доверениците си. Отначало беше доволен, че Кларк не беше казал нищо на полицията, но се изненада от това, че той не искаше да разговаря дори и с него. В края на краищата може би все пак ще успее да направи някаква сделка, независимо от думите на този човек от ФБР. Но нямаше с какво да се пазари, както Шоу току-що му каза. Изчака още няколко секунди, за да види реакцията на агента, но срещна само безизразния му поглед. Общественият защитник призна пред себе си, че е победен. Е, в този случай нямаше кой знае какви шансове.

— Така си и мислех — каза Шоу, като се изправи. — Кажете на клиента си, че ако не проговори до вдругиден, ще трябва да лети за дома, за да доизлежи доживотната си присъда. Не забравяйте да му кажете това. Ако желае да проговори, след като се върне, ще изпратим хора при него. Казват, че бирата там е доста хубава, и не съм против да ида да я опитам. — Единственото нещо, което ФБР можеше да използва срещу Кларк, беше страхът. Акцията, в която участваше той, беше навредила на ИРА и младият, тъп Нед може би няма да хареса приема там. Щеше да бъде в по-голяма безопасност в американски затвор, отколкото в английски, но Шоу се съмняваше, че той разбира това, или пък че би се пречупил. Може би, след като се завърне, ще може нещо да се уреди.

Случаят не вървеше добре, макар че не беше очаквал друго развитие. Тези неща или се разкриваха веднага, или се проточваха с месеци и години. Хората, които преследваха, бяха твърде умни, за да оставят следа, която може веднага да бъде разплетена. За него и екипа му оставаше единствено отегчителната ежедневна работа. Но такава беше и определението в учебниците за следователската полицейска работа. Шоу достатъчно добре го знаеше: самият той беше написал един от текстовете в учебника.

[1] Група от осем университета в САЩ (Браун, Колумбия, Корнел, Дартмаут колидж, Харвард, Принстън, Пенсилвания и Йейл), които имат същия академичен и социален престиж в САЩ, както Кеймбридж и Оксфорд във Великобритания. — Б.пр. ↑

[2] Марка бисквити. — Б.пр. ↑

[3] Кристофър Марлоу (1564–1593). Английски драматург и поет. — Б.пр. ↑

[4] Джон Кийтс (1795–1821) — виден представител на романтизма в английската литература. — Б.пр. ↑

18.

СВЕТЛИНИ

Ашли влезе в книжарницата в четири следобед. Като истински библиофил той се спря на вратата, за да се наслади на мириса на книги.

— Мистър Кули днес на работа ли е? — попита той момичето.

— Не, сър — отговори Беатрис. — Замина по работа зад граница. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Дочух, че сте се сдобили с някои нови неща.

— О, да. Казаха ли ви за първото издание на пиесите на Марлоу? — Беатрис поразително приличаше на мишка. Косата ѝ имаше същия мръснокафяв оттенък и беше зле поддържана. Лицето ѝ — подпухнало от твърде много храна или пиене, Ашли не можеше да определи точно от какво. Очите ѝ се криеха зад очила с дебели стъкла. Обличаше се по начин, който напълно подходеше на магазина — всичките ѝ дрехи бяха стари и демоде. Ашли си спомни времето, когато купи за жена си книгата на Бронте, и се зачуди дали двете тъжни сестри не са приличали на това момиче. Жалко. С малко повече усилия тя би могла да изглежда привлекателна.

— Марлоу? — попита човекът от „Петицата“. — Първо издание ли казахте?

— Да, сър, от колекцията на покойния граф на Кръндейл. Както знаете, пиесите на Марлоу не са били печатани до четиридесетата година от смъртта му. — Тя продължи обясненията, показвайки една скрита част от себе си, която външността ѝ не предполагаше. Ашли слушаше с уважение. Мишката разбираше от работата си толкова добре, колкото и професорите от Оксфорд.

— Как откривате тези неща? — попита Ашли, когато тя свърши разказа си.

Момичето се усмихна.

— Мистър. Денис ги надушва. Винаги пътува и работи с други търговци, адвокати и подобни. Например днес е в Ирландия. Учудващо

е колко много книги успява да намери там. Тези ужасни хора имат най-добрите колекции. — Беатрис не одобряваше ирландците.

— Разбира се — отбеляза Дейвид Ашли. Изобщо не реагира на тези новини. Или поне не външно, но в съзнанието му щракна един прекъсвач. — Е, това е едно от нещата, които нашите задморски приятели са дали на света. Няколко изключително добри писатели и уиски.

— И бомбаджии — отбеляза Беатрис. — Аз не бих желала да пътувам толкова много там.

— О, аз често пъти ходя там на почивка. Риболовът е толкова хубав.

— Така мисли и лорд Луи Маунтбатън — отбеляза продавачката.

— Денис често ли ходи там?

— Най-малко веднъж месечно.

— Е, за този Марлоу, мога ли да видя книгата? — попита Ашли с ентузиазъм, само частично престорен.

— Разбира се. — Момичето сне книгата от една лавица и я отвори много внимателно. — Както виждате, въпреки че корицата е в лошо състояние, листата са удивително добре запазени.

Ашли се наведе над книгата и плъзна поглед по отворената страница.

— Разбира се, запазени са. Колко струва тази книга?

— Мистър Денис още не е определил цената ѝ. Вярвам, че и друг клиент се интересува от нея.

— Знаете ли кой е той?

— Не, сър, не зная, пък и не бих могла да разкрия името му. Ние уважаваме доверието на клиентите си — предвзето каза Беатрис.

— Разбира се. Точно така трябва — съгласи се Ашли. — Та кога ще се върне мистър Кули? Искам да разговарям с него за тази книга.

— Утре следобед.

— Вие ще бъдете ли? — попита Ашли с чаровна усмивка.

— Не, ще бъда на другото си работно място.

— Жалко. Е, благодаря, че ми показахте книгата. — Ашли се отправи към вратата.

— За мен беше удоволствие, сър.

Офицерът от службата за сигурност излезе на улицата и зави надясно. Изчака следобедното движение да намалее, преди да пресече

улицата. Реши да се разходи до Скотланд Ярд, вместо да взима такси, и тръгна надолу по улица „Сейнт Джеймс“, зави наляво, за да заобиколи двореца от източната му страна, и след това се насочи по „Марлборо роуд“ към пътя за двореца.

„Случи се точно тук — мислеше той. — Колата е завила тук и е из чезнала. Засадата е била само на сто метра от мястото, където съм сега.“ — Спря и се огледа за няколко секунди, като си спомняше.

Офицерите от службите за сигурност по целия свят си приличат. Не вярват в съвпаденията, въпреки че вярват в случайностите. Когато става дума за работата им, те губят абсолютно всякакво чувство за хумор. Това е така поради опасността и най-доверените хора да се окажат предатели. Преди да предадат родината си, те трябва да предадат онези, които имат доверие в тях. Под чаровната си външност Ашли беше човек, който мразеше предателите най-силно от всичко, подозираше всички и не се доверяваше на никого.

Десет минути по-късно Ашли премина покрай поста в Скотланд Ярд и се качи на асансьора за канцеларията на Джеймс Оуенс.

— Оня тип, Кули — каза той.

— Кули? — За миг Оуенс беше озадачен. — О, търговецът на книги, когото Уоткинс е посетил вчера. Ти там ли беше?

— Магазинчето е чудесно. Собственикът му днес е в Ирландия — отговори с безизразно лице Ашли.

Подполковник Оуенс кимна замислен. Само една дума превръщаше незначителните неща във важни. За няколко минути Ашли описа каквото е разбрал. Това все още не беше реална улика, но си струваше да се разгледа. Никой от двамата не каза колко важно може да се окаже това — бяха проверявали прекалено много подобни неща и всичките ги изправяха пред задънена улица. Много от тези улици бяха проверени в най-малките възможни подробности. Разследването не беше замряло. Хората все още бяха навън, за да събират информация, но нито една част от нея не беше полезна за разплитането на случая. Тази следа беше нова. Не беше нищо повече от следа, но за момента им стигаше.

Беше единадесет предобед в Ленгли. Не допуснаха Райън на срещите между хората от ЦРУ и ФБР за координиране на

информацията по случая. Марти Кантор беше му обяснил, че ФБР може да не се чувстват много удобно, ако той е там. На Джек му беше все едно. Щеше да получи сведенията в резюмиран вид следобед, а за момента това му стигаше. Кантор щеше да приеме информацията от ФБР плюс мислите и идеите на главните следователи. Райън не искаше всичко това. Предпочиташе да разгледа необработени данни. Непредубедеността му на външен човек беше свършила работа преди. Мислеше, надяваше се, че ще проработи и сега.

„Прекрасният свят на международния тероризъм“ — му беше казал Мъри пред Олд Бейли. Джек мислеше, че не е много прекрасен, но пък беше доста пълен свят, за който важеше всичко, което древните гърци и римляни са смятали, че е присъщо на цивилизацията. В момента разглеждаше данни от разузнавателни спътници. Подвързаният доклад, който в момента четеше, съдържаше шестнадесет карти. В допълнение към градовете и пътищата на тях бяха показани малки червени триъгълничета, обозначаващи предполагаеми лагери за обучение на терористи в четири страни. Тези лагери се снимаха почти ежедневно от спътниците за фоторазузнаване, обикалящи земното кълбо (Джек не получи позволение да узнае колко на брой са те). Съсредоточи вниманието си върху лагерите в Либия. От доклада на един италиански агент научиха, че Шон Милър е бил забелязан да слиза от товарен кораб на пристанището в Бенгази. Товарният кораб имал кипърска регистрация. Принадлежал на мрежа корпорации, която беше достатъчно оплетена, за да не се интересуват от нея, защото корабът беше преотстъпен на друга, също толкова сложна мрежа. Американски ескадрен миноносец заснел кораба при уж случайна среща около Сицилия. Корабът беше стар, но изненадващо добре поддържан, с модерно радарно и радиооборудване. Редовно извършваше рейсове от пристанища на източноевропейските страни към Либия и Сирия и се знаеше, че превозва оръжие и военно оборудване от държавите от Източния блок към страни от Средиземноморието. Тези данни вече бяха отделени за бъдещо ползване.

Райън установи, че ЦРУ и Националната разузнавателна служба разглеждат няколко лагера в Северноафриканската пустиня. Една проста графика съпътстваше обозначените с дати снимки на всеки лагер и Райън търсеше онзи, чиято населеност се е променила в деня,

когато корабът на Милър беше пристигнал в пристанището в Бенгази. С разочарование откри, че четири лагера са се оживили. За един от тях се знаеше, че се използва от ИРА — тези данни ги бяха получили от арестуван бомбаджия. Другите три бяха неизвестни. Хората в тях — с изключение на персонала за поддръжката, който беше от либийските въоръжени сили — от снимките можеха да бъдат определени като европейци, ако се съди по светлата кожа, но това беше всичко. Джек с разочарование установи, че от тези снимки не беше възможно да бъдат разпознати лицата на хората, а само цветът на кожата им, а ако слънцето беше подходящо — и цветът на косата. Можеше също да бъде определена и марката на леките коли и камионите, но не и регистрационните им номера. Странно, но снимките, направени през нощта, бяха по-ясни. По-хладният нощен въздух не размиваше и не смущаваше образите така, както правеше трептящата жегна на деня.

Снимките в тежката папка, която ангажираше вниманието на Джек, бяха на лагерите 11-0-04, 11-5-18 и 11-5-20. Джек не знаеше как са били измислени тези номера, но и не го интересуваше много. Лагерите бяха почти еднакви, само разстоянието между колибите ги отличаваше един от друг.

Джек почти час разглежда снимките и установи, че това чудо на съвременната техника му даваше всякакви безполезни технически сведения. Който и да беше собственикът на тези лагери, беше достатъчно предвидлив, за да кара хората да се крият, когато разузнавателният спътник минава над лагера. Изключение правеха за един спътник, за който не им беше известно, че може да снима. Но дори и тогава броят на фиксираните хора почти никога не беше един и същ — следователно населеността на всеки лагер се основаваше на несигурна оценка. Това беше доста разочаровашо.

Райън се облегна назад и запали нова цигара с ниско съдържание на никотин, закупена от барчето на долния етаж. Тя му вървеше добре с кафето, което пиеше, за да се поддържа бодър. Беше изправен пред поредната стена. Това го накара да си спомни игрите, които понякога играеше на компютъра си, когато беше уморен от писане — „Зорк“ и „Ултима“. Анализите на разузнавателните данни често наподобяваха тези „умствени гимнастики“. Трябваше да се досещаш за нещата, но никога не знаеш какво точно е това, за което се досещаш. Щампите, които трябваше да откриеш, биха могли много да се различават от

нещата, с които човек нормално си има работа, а разликата може да бъде важна или пък случайна.

Два от предполагаемите лагери на АОЪ се намираха на четиридесет мили от един от постове на ИРА. „По-малко от един час път — помисли си Джек. — Ако знаеха само.“ Той би се съгласил да подскажат на ИРА и те да унищожат АОЪ, както очевидно им се искаше. Имаше някои признаци за това, че англичаните замислят подобни неща. Райън се запита какво ли мисли мистър Оуенс по този въпрос и заключи, че вероятно не знае нищо. Изненада се от мисълта, че разполага с информация, която опитни играчи вероятно нямаха. Отново се върна към снимките.

На една от тях, направена седмица след като Милър беше забелязан в Бенгази, се виждаше лека кола — приличаше на „Тойота Ландкрузър“ — на около миля от 11-5-18, като се отдалечаваше от него. Райън се зачуди къде ли отива. Записа си датата и часа в дъното на снимката и ги провери в справочната таблица в предната част на папката. Десет минути по-късно откри същата кола, снимана на следващия ден в 11-5-09, лагер на ИРА, на четиридесет мили от 11-5-18.

Джек си казваше, че не трябва да се вълнува прекалено силно. 11-5-18 може би принадлежи на западногерманската фракция „Червена армия“, на италианските възродили се „Червени бригади“ или на много други организации, с които ИРА си взаимодействаше. Въпреки всичко той си записа някои неща. Това си бяха данни, които си струваше да провери.

След това разгледа графиката за населеността на лагера. На нея се виждаха няколко заети помещения през нощта и съдържаха сведения отпреди повече от две години. Сравни ги със списък от известни акции на ИРА и отначало не откри нищо. Дните, в които броят на заетите помещения нарастваше, не съвпадаха с известните акции на организацията... Но видя, че има някакъв шаблон.

„Какво е то?“ — запита се Джек. На всеки три месеца населеността нарастваше с едно помещение. Независимо от броя на хората в лагера броят на използваните помещения нарастваше с едно за период от три дни. Райън изруга, когато видя, че тази зависимост не беше постоянна. Два пъти през тези две години заетостта не се беше променила. — „И какво ли означава това?“

— Намираш се в лабиринт с преплетени проходи, които си приличат до един — мърмореше си Джек. Това беше реплика от една от компютърните му игри. Разпознаването на поведенчески шаблони не беше от силните му страни. Джек напусна стаята, за да си вземе кутия кола, но всъщност желаше да прочисти главата си. Върна се след пет минути.

Извади графиките за заетостта на трите „неизвестни“ лагера, за да сравни съответните нива на активност. Необходимо му беше да направи ксерокопия на графиките, но ЦРУ имаше строги разпоредби за използването на копирните машини. Снимането щеше да отнеме време, което той не можеше да си позволи да загуби. В другите два лагера не се виждаха никакви характерни щампи на заетостта, докато лагер 18, изглежда, имаше такива. Прекара един час, зает с тези неща. Към края беше запааметил трите графики. Трябваше да спре. Райън пхна графиките на местата им и се върна към снимките.

Видя, че на една от снимките на лагер 11-5-20 се виждаше момиче. Или някой, който имаше бански костюм от две части. Джек гледа изображението в продължение на две секунди, а след това обърна снимката с отвращение. Правеше се на воайор, опитващ се да разгледа фигурата на някой, който може би е терорист. В лагери 05 и 18 нямаше подобни отвличащи вниманието неща и той се замисли върху значението на този факт, но се досети, че само един спътник осигуряваше дневни снимки с хора на тях. Райън реши да прерови библиотеката в академията за книги по космическа механика. Реша, че е необходимо да знае колко пъти денем преминава един спътник над определена точка.

— Доникъде не стигааш — каза на глас той.

— Както всички останали — обади се Марти Кантор. Райън се извърна.

— Как влезе тук? — попита Джек.

— Мога да кажа едно, Джек. Когато искаш, ти наистина се концентрираш. Стоя тук от пет минути. — Кантор се усмихна.

— Харесва ми енергията ти, но ако искаш мнението ми, знай, че се напъваш малко повече от необходимото.

— Ще оцелея.

— Ти го казваш — отговори със съмнение в гласа Кантор.

— Харесва ли ти нашият фотоалбум?

— Хората, които правят това на пълно работно време, сигурно откачат.

— Някои откачат — съгласи се Кантор.

— Мисля, че имам нещо, което си струва да се провери — каза Джек и обясни подозренията си относно лагер 18.

— Не е лошо. Между другото, 20 може би е лагер на „Пряко действие“, френската група, която се проявява напоследък. Френските разузнавателни служби смятат, че са по следите им.

— О, това може би обяснява една от снимките. — Райън обърна на съответната страница.

— Слава богу, че Иван не знае на какво е способна тази птица — кимна Кантор. — От тези снимки може и да успеем да идентифицираме хората.

— Как? — попита Джек. — Не се различава лицето ѝ.

— Можеш приблизително да определиш дължината на косата ѝ. Можеш и да определиш размера на циците ѝ. — Кантор се ухили до уши.

— Какво?

— Момчетата от отдела за тълкуване на снимките са... е, работят с много технически подробности. За да може да се вижда цепката между гърдите ѝ на тази снимка, момичето трябва да има бюст от големите размери — или поне така ми казаха веднъж. Не се шегувам, Джек. Един даже разработи и математическа формула, защото може да се определи самоличността на хората, ако се изгради комбинация от фактори като цвят и дължина на косата и големина на бюста. В „Пряко действие“ има много жени. На френските ни колеги това може да се стори интересно. „Ако желаят да се сработим“ — помисли си той.

— Какво ще кажеш за лагер 18?

— Не зная. Никога не сме се опитвали да установим чий е. Но тая история с колата може да е в разрез с идеята ти.

— Не забравяй, че АОЪ са проникнали в ИРА — каза Джек.

— Ти още ли си на тази вълна? Добре, това трябва да бъде разгледано — съгласи се Кантор. — Ами какво ще кажеш за онези шаблони, за които говореше?

— Все още нямам нищо, върху което да привлека вниманието ти — призна си Джек.

— Дай да разгледаме графиката.

Джек я извади и разгъна от края на папката.

— На всяко тримесечие или през повечето населеността му се повишава.

За момент Кантор се намръщи пред графиката. След това разгледа фотографиите. Имаха дневна снимка, на която се виждаше нещо само от този ден. Във всеки от лагерите имаше място, приличащо на стрелбище. На снимката, която Кантор избра, се виждаха трима мъже, застанали до него.

— Може би си попаднал на нещо, Джек.

— Какво? — Райън беше гледал снимката, но без да открие нищо.

— Каква е отличителната черта на АОЪ?

— Техният професионализъм — отговори Райън.

— В последния ти доклад се казва, че са организирани като военни в по-голяма степен, отколкото някои от другите, нали помниш? Доколкото знаем, всеки един от тях е опитен с огнестрелните оръжия.

— Е?

— Помисли! — сопна му се Кантор. Райън го погледна с неразбиращи очи. — Може би периодични опреснителни тренировки по стрелба.

— О, за това не бях мислил. Как така никой досега не...

— Знаеш ли колко снимки минават оттук? Не мога да кажа с точност, но спокойно приеми, че броят е много голям, хиляди бройки месечно. Представи си, че са необходими минимално пет минути, за да изследваш всяка от тях. Ние най-вече се интересуваме от руснаците — ракетни силози, заводи, движения на войските, танкове и какво ли не още. Точно там изпращаме повечето от аналитиците си, а те не могат да смогват на всичко, което идва. Хората, които се занимават с неща като твоето, са техници, а не аналитици. — Кантор замълча. — Лагер 18 изглежда достатъчно интересен, за да се опитаме да намерим начин да видим кой живее там. Не е лошо.

— Той е нарушил разпоредбите за сигурността — каза вместо поздрав Кевин О'Донъл. Каза го достатъчно тихо, за да не може да го чуе никой в шумната кръчма.

— Вероятно това си струва — отговори Кули. — Искам инструкции.

— Кога се връщаш?

— Утре сутринта, с ранния полет.

О'Донъл кимна и довърши напитката си. Излезе от кръчмата и се отправи към колата си. Двадесет минути по-късно беше у дома си. След десет минути завеждащите акциите и разузнаването бяха при него.

— Шон, хареса ли ти да работиш с организацията на Алекс?

— Те са като нас. Малко са, но са професионалисти. Алекс е много акуратен техник, но е арогантен. Не е карал никакво обучение. Умен е, много умен. И както казват там, е много гладен. Искан да се наложи.

— Е, може и да има възможността да го стори идното лято. — О'Донъл замълча, като вдигна писмото, което Кули беше донесъл. — Изглежда, негово височество ще посети Америка през идното лято. Изложбата на хазната с имала такъв успех, че ще организират нова. Почти деветдесет процента от творбите на Леонардо да Винчи принадлежат на кралското семейство. Ще ги изпратят в Америка, за да съберат пари за някакви благотворителни дейности. Изложбата ще бъде отворена във Вашингтон на първи август и уелският принц ще отиде там, за да я открие. Тя няма да бъде обявявана до юли месец, но тук се съдържа маршрутът му заедно с предложените мерки за сигурност. Още не е решено дали прекрасната му съпруга ще съпровожда негово височество, но ще предположим, че ще го придружи.

— А детето? — попита Шон Милър.

— Подозирам, че няма да го вземат, но ще допуснем и тази възможност. — Той подаде писмото на Майкъл Маккени. Офицерът от разузнаването на АОЪ разгледа данните.

— Охраната на официалните церемонии ще бъде непробиваема. Американците са имали някои неприятности и са се поучили от тях — каза Маккени. Както всички офицери от разузнаването, той разглеждаше потенциалните си противници като изключително силни. — Но ако решат да направят това...

— Да — каза О'Донъл. — Искан вие двамата да работите заедно по този въпрос. Имаме много време и ще го използваме изцяло. — Той

взе писмото и го прочете още веднъж, преди да го даде на Милър. След като двамата излязоха, той написа инструкциите за агента си в Лондон.

Следващата сутрин на летището Кули видя човека, с когото трябваше да се срещне, и влезе в кафенето. Беше дошъл рано като редовен пътник и си взе чаша кафе в очакване да обявят полета. Когато приключи с кафето, излезе навън. Човекът, който трябваше да се срещне с него, тъкмо влизаше. Двамата мъже се допряха на разминаване и съобщението беше предадено така ловко, както се учи във всяко шпионско училище по света.

— Той пътува доста — отбеляза Ашли. Детективите на Оуенс намериха за по-малко от час агента, уреждащ пътуванията на Кули, и получиха сведения за маршрутите му от последните три години. Други двама агенти събираха биографични данни за него. Работата беше строго рутинна. Оуенс и хората му имаха достатъчен опит, за да не се разпалват от тази нова нишка. Ентусиазмът много често пречеше на обективността. Колата му, паркирана на летище „Гатуик“, беше навъртяла доста километри за възрастта си и това се обясняваше с факта, че пътува много, за да купува книги. Толкова бяха данните, събрани през последните осемнадесет часа. Щяха търпеливо да чакат за още.

— Колко често пътува за Ирландия?

— Доста често, но върти бизнес с книги, написани на английски език, а ние сме двете страни в Европа, които говорят английски език, нали така? — Ашли също умееше да се контролира.

— Ходи ли до Америка? — попита Оуенс.

— Изглежда, пътува веднъж в годината. Предполагам, че посещава годишна изложба на книги. Мога да проверя това.

— Те също говорят английски език.

Ашли се усмихна:

— Шекспир не е живял или печатал книги там. Няма достатъчно архаични свидетелства за американска печатарска дейност, които да развълнуват човек като Кули. Може би купува наши книги, които са се оказали отвъд океана, но по-вероятно е да търси купувачи. Не,

Ирландия пасва идеално с прикритието му — извинете ме, — ако това наистина е прикритие. Търговците на книги, от които аз купувам, също ходят там често... но не чак толкова — допълни той.

— Може би ще разберем някои неща от биографията му — отбеляза Оуенс.

— Да се надяваме. — Ашли търсеше светлинка в края, но виждаше само, че тунелът продължава.

— Всичко е наред, Джек — каза Кати.

Райън кимна. Знаеше, че жена му е права. Сестрата стажантка грееше, когато им каза новината. Сали се оправяше бързо, както става при здравите деца. Процесът на възстановяване вече беше започнал.

И все пак имаше разлика между това, което знаеше мисълта, и това, което тревожеше сърцето. Този път Сали беше будна. Разбира се, не можеше да говори заради респираторната тръбичка в устата си, по звуците, които се опитваха да излязат през устата ѝ, можеха да означават само едно: „Боли.“ Раните по тялото на детето му не изглеждаха по-малко ужасяващи, дори и да знаеше, че ще заздравеят. Ако не друго, то сега, когато тя от време на време беше в съзнание, нараняванията изглеждаха по-тежки. Постепенно болката щеше да изчезне, но малкото му момиченце я изпитваше сега. Кати може би се успокоява с мисълта, че само живите усещат болка, че това е положителен признак, независимо от неприятностите, които създаваше. Джек не можеше да се успокои. Стояха, докато тя отново заспа. Изведе жена си навън.

— Как си? — попита я той.

— По-добре. Можеш да ме заведеш у дома утре вечерта.

Джек поклати глава. Не беше се сецал за това. Помисли си, че беше постъпил глупаво. Беше решил, че Кати ще стои тук, при Сали.

— Без теб къщата е празна, мила — каза той след малко.

— Ще бъде празна без нея — отговори жена му и сълзите ѝ отново потекоха. Тя зарови глава в рамото на мъжа си. — Толкова е малка...

— Да. — Джек се замисли за лицето на Сали, за двете сини очи, заобиколени от море от белези, за болката, която се четеше в тях, за

страданието. — Тя ще се оправи, скъпа, и повече не искам да слушам глупости като „вината е моя“.

— Но тя е!

— Не, не е. Знаеш ли какъв късмет имам, че и двете сте живи. Днес гледах данните от ФБР. Ако не беше натиснала спирачката тогава, сега и двете щяхте да бъдете мъртви. — Предполагаше се, че това е изместило целта на Милър с няколко сантиметра. Специалистът по съдебна медицина каза, че най-малко два куршума са минали на косъм от главата на Сали. Джек можеше да затвори очи и да издекламира цялата информация дума по дума. — Ти спаси живота ѝ, спаси и своя, защото си умна.

На Кати ѝ беше необходим само миг, за да реагира:

— Ти как разбра това?

— От ЦРУ. Сътрудничат си с ФБР по този случай. Помолих да участвам в екипа им и те приеха.

— Но...

— Много хора работят по този случай, скъпа. Аз съм един от тях — тихо каза Джек. — Сега единственото важно нещо е тези хора да бъдат намерени.

— Мислиш ли...

— Да, мисля. „Рано или късно“

Бил Шоу нямаше такива надежди на този етап. Най-добрата потенциална следа, която имаха, беше самоличността на чернокожия, който беше карал микробуса. Криеха това сведение от средствата за масова информация. За вестниците и телевизията всички терористи бяха бели. ФБР ме беше излъгало пресата, просто допусна тя да направи погрешни изводи от непълно изложените сведения, както достатъчно често се случваше. По този начин нямаше да плашат заподозрения. Единственият човек, видял го отблизо, беше служителката от пазарния център. Тя беше прекарала няколко часа в разглеждане на снимки на чернокожи, за които се смяташе, че са членове на революционни групи, и се спря на три възможни лица. Двама от тях се намираха в затвора, единият за обир на банка, а другият — за превозване на експлозиви по междущатското шосе. Третият се беше изгубил от погледа преди седем години. За ФБР той

представляваше само една снимка. Беше се отделил от бившите си приятели — умен ход, тъй като повечето от тях бяха арестувани и съдени за различни криминални престъпления — и просто беше изчезнал. Шоу си мислеше, че вероятно най-хубавото, което може да му се е случило, е сега да е част от обществото, да живее нормален живот и действията му от миналото да са само спомен.

Агентът отново провери папката. Псевдонимът му е бил Константин Дапънс. Сведенията от информатора бяха, че в двата случая, когато е приказвал, говорил като начетен човек. Вероятно е образован. Движел се е в групата, която ФБР наблюдаваше, но никога не е бил част от нея. Никога не е участвал в самостоятелно незаконно действие и се е отстранил, когато предводителите на малката банда започнали да говорят за обирване на банки и вкарване на наркотици, за да се издържат. Шоу си помисли, че може би е дилетант, студент с радикални разбирания, който, след като е опознал членовете на групата, е разбрал какво представляват: негодни тъпаци, улични разбойници, натъпкани с малко марксистки глупости или псевдохитлеризъм.

Няколко дребни групировки успяваха понякога да взривят по някоя бомба, но тези случаи бяха толкова редки, че американският народ почти не знаеше, че такива неща се случват. Когато някоя група нападнаше банка или бронирана кола, за да се издържа, обществеността си спомняше, че за да обере банка, човек не се води непременно от политически подбуди. Алчността беше достатъчна. От петдесет и едно терористични нападения през 1982 година броят им беше сведен до седем през 1985. ФБР беше успяло да залови много от тези аматорски групи, като само миналата година беше предотвратило над двадесет инцидента благодарение на доброто си разузнаване, последвано от бързи действия. В основата си малките клетки от ненормални типове бяха се издали поради собственото си аматорство.

В Америка нямаше терористични групи с идеологическа мотивация или попе не в европейския смисъл. Съществуваха арменските групи, чиято главна цел беше убиването на турските дипломати, имаше и групи от северозапада, поддържащи превъзходството на белите, но и в двата случая единствената идеология беше омразата — към турците, чернокожите, евреите или всякакви други. Това бяха свирепи групи, но не истински опасни за

обществото, защото другите хора не споделяха политическата им цел. За да бъдат наистина ефективни, членовете на подобна група трябваше да вярват в нещо повече, отколкото в омразата. Разбира се, най-опасните терористи бяха идеалистите, но Америка не беше мястото, в което можеше да се види ползата от марксизма или нацизма. След като дори семействата, живеещи от социални помощи, имаха цветни телевизори, доколко привлекателен би могъл да е колективизмът? След като в страната нямаше класово разделение, коя група би могъл убедено да мрази човек? По тази причина повечето малки групи откриваха, че са партизани, плуващи не в морето на омразата, а на безразличието. Нито една група не беше успяла да проумее този факт, преди ФБР да проникне в нея и да я унищожи. Научаваха само, че са обречени на забрава, ако се изключат няколкото колони на единадесета страница и неотпечатаният им предизвикателен манифест. Анонимните редактори решаваха, че те не представляват никаква новина. В много случаи това беше най-добрият край на делата за терористичните групи.

В този смисъл ФБР беше жертва на собствения си успех. Работата беше така добре свършена, че вероятността за терористични действия в Америка не беше въпрос, който вълнува всички. Дори и „Случаят Райън“, както сега го наричаха, беше сметнат за обикновено мръсно престъпление, а не предвестник на нещо ново за Америка. За Шоу то беше и двете неща. ФБР разглеждаше тероризма като престъпление без никакви политически измерения, които да придадат някаква перверзна порядъчност на извършителите. Значението на това разграничаване не беше просто семантично. Тъй като по природа терористите удрят основите на цивилизованото общество, да им се приписва дори най-малка порядъчност, би било равносилно на самоубийство. Но ФБР разбираше, че това не са обикновени престъпници, преследващи само парите. Целта им беше далеч по-опасна. По тази причина престъпленията, които обикновено биха фигурирали в списъците на местните полицейски участъци, незабавно се поемаха от федералното правителство.

Шоу се върна към снимката на Константин Дапънс. Би било прекалено да се очаква от една служителка в магазин да си спомня едно лице измежду стотиците, които виждаше всеки ден, и то толкова добре, че да избере снимка отпреди години. Тя наистина се беше

опитала да помогне и се съгласи да не казва на никого какво е правила. Притежаваха описание на дрехите на заподозрения, почти сигурно изгорени, както и на микробуса, който бяха намерили. Сега го разглобяваха парче по парче недалеч от канцеларията на Шоу. За момента това беше всичко, с което разполагаха. Инспектор Бил Шоу можеше само да чака агентите му да се върнат с нещо ново. Някой платен информатор може да дочуе нещо, може да се появят нови свидетели или специалистите по съдебна медицина да открият нещо неочаквано във фургона. Шоу си казваше, че трябва да бъде търпелив. Въпреки двадесет и двете години, прекарани във ФБР, търпението беше нещо, което все още трябваше да си налага.

— Жалко, брадата ти беше започнала да ми харесва — каза колегата му.

— Проклетото нещо сърбеше прекалено много. — Александър Константин Добенс отново беше на работа. — Половината време прекарвах в чесане на лицето си.

— Да, същото ставаше и с мен, когато служех в подводниците — съгласи се колегата му. — Но е по-различно, когато си млад.

— Говори за себе си, дядо! — засмя се Добенс. — Дърт женен пуяк такъв. Това, че си вързан, не значи и аз да бъда.

— Трябва да се задомиш, Алекс.

— Светът с пълен с интересни неща, а аз все още не съм опитал всичко. — „Съвсем не.“ Той беше инженер в „Балтимор газ енд електрик къмпани“ и обикновено работеше нощем. Работата му налагаше да прекарва много от времето си в пътуване и проверки на оборудването, както и да наглежда екипите за обслужване на далекопроводните линии. Алекс беше известен човек, който не се боеше да си оцапа ръцете и всъщност обичаше физическия труд, избягван от много от прекалено гордите инженери. Наричаше себе си народен човек. Симпатиите му към професионалните синдикати бяха извор на раздразнение за ръководството, но той беше добър инженер, а и това, че е чернокож, не беше лошо. Един добър инженер, популярен между хората си, а при това и чернокож, беше неотразим. Беше привлякъл на ниски длъжности доста хора, някои от които бяха много

добри работници. Други имаха поразклатено минало, но Алекс ги беше накарал да се стегнат.

Работата нощем често пъти беше спокойна и както обикновено Алекс взе първото издание на „Балтимор Сън“. Случаят вече беше снет от първите страници и сега се появяваше само в колоната с местните новини. Прочете, че ФБР и щатската полиция продължават разследването. Все още се учудваше, че детето и жената бяха оцелели, което свидетелстваше за ползата от обезопасителните колани, да не говорим за работата на инженерите от фирмата „Порше“.

„Е — реши той, — всичко е наред“ Да убиеш малко дете и бременна жена не беше нещо, с което човек може да се хвали. Бяха очистили полиция и на него това му стигаше. Но Добенс продължаваше да се тревожи от залавянето на Кларк. „Казвах на оня тъпак, че човекът му е твърде открит там, но не, искаше да очисти цялото семейство наведнъж.“ Алекс знаеше защо стана така, но гледаше на нещата като на пример за разпаленост, взела връх над реализма. „Проклетите специалисти по политически науки смятат, че човек може да накара нещо да стане, ако го желае достатъчно силно.“ Инженерите знаеха, че това не е така.

Добенс се успокояваше от факта, че всичките заподозрени лица бяха бели. Махането с ръка към хеликоптера беше грешка. Перченето нямаше място в работата на революционера. Това беше урок, от който самият той трябваше да се поучи, но не беше навредил на никого. Ръкавиците и шапките не бяха позволили на ченгетата да направят описание. Най-интересното нещо беше, че независимо от всичките гафове акцията беше преминала успешно. Оня нещастник от ИРА, О'някой си, беше изритан от Бостън с подвита опашка. Най-малкото акцията имаше политически смисъл. Казваше си, че това е истинската мярка за успеха.

От негова гледна точка успехът означаваше и навлизане в света на големите. Хората му и той бяха осигурили експертно съдействие на доказана революционна група. Сега можеше да се обърне към африканските си приятели за финансови средства. Според него те не бяха африканци, но предпочитаха да се наричат такива. Имаше начини Америка да бъде наранена, да бъде привлечено вниманието по начин, по който никоя друга революционна група не беше успяла. Ами какво ще стане, ако например изключи осветлението в петнадесет щата?

Алекс Добенс знаеше как да направи това. Революционерът трябва да открие как да удари хората там, където живеят, а има ли по-добър начин от този да направиш така, че онова, което смятат за даденост, да се превърне в нещо, на което не може да се разчита? Ако покаже, че корумпираното правителство дори не може да поддържа осветлението както трябва, какви ли не съмнения може да вкара в главите на хората след това. Знаеше, че Америка е общество на вещите. Но какво ще стане, ако тези неща спрат да работят? Какво ще си помислят хората тогава? Не знаеше отговора на този въпрос, но усещаше, че нещо ще се промени, а той търсеше точно това.

19.

ТЕСТОВЕ И ИЗПИТИ

— Странна птица е той — отбеляза Оуенс. Досието беше резултат от триседмична работа. Разбира се, можеше да стане и побързо, но ако обектът не трябва да узнае, че го разследват, се налага да се действа по-заобиколно.

Денис Кули беше от Белфаст, роден в католическо семейство от средните класи, макар и никой от починалите му родители да не е ходел на църква, което определено е странно за район, където религията определя както живота, така и смъртта. Денис е посещавал църквата — необходимост за младеж, учащ се в енорийското училище — до влизането си в университета, а след това е престанал и никога не се е завърнал. Няма абсолютно никакво криминално досие. Нищо. Дори не фигурираше и в списъка на заподозрените сътрудничащи лица. Като студент в университета се е навъртал около няколко групи от активисти, но никога не е членувал в тях, като очевидно е предпочитал заниманията си по литература. Завършил с най-високите отличия. Оуенс прочете, че е посещавал няколко курса по марксизъм и няколко по икономика, където винаги са преподавали професори с крайно леви позиции. Полицейският инспектор изсумтя. Сякаш си нямаха достатъчно такива в лондонския икономически университет.

За период от две години имаха само записки от данъчните служби. Беше работил в книжарницата на баща си и що се отнася до полицията, той просто не съществуваше. Това беше проблемът на полицейската работа — човек забелязва само криминалните престъпници. Няколко много дискретни запитвания в Белфаст не дадоха никакви резултати. Всякакви хора ходеха в тази книжарница, дори и войници от английската армия, пристигнали там по времето, когато Кули е завършил университета. Витрината на книжарницата била разбивана веднъж-два пъти от развилнели се протестанти — причината да бъдат повикани английските войници, — но не се беше случвало нищо по-сериозно. Младият Денис не е обикалял често

местните кръчми, не с членувал в никоя църковна организация, политически клуб или спортна асоциация. „Винаги четеше нещо“ беше казал на полицаите някой. „Що за проклетия — помисли си Оуенс, — собственик на книжарница, който чете.“

След това родителите му бяха загинали при автомобилна катастрофа.

Оуенс се изненада, че те са починали по напълно обикновен начин. През един неделен следобед спирачките на някакъв камион отказали и той премазал малкия автомобил. Трудно беше да си спомни, че някои хора в Ълстър наистина умират „нормално“ и че бяха точно толкова мъртви, колкото другите, разкъсани от бомби или застреляни от прокрадващи се в нощта терористи. Денис Кули беше получил застраховката и продължил да работи в книжарницата както и преди след тихото и скромно погребение в местната църква. Няколко години по-късно разпродад всичко и се преместил в Лондон, като отначало открил магазин в Найтсбридж и скоро след това закупил книжарницата, в която продължаваше да работи.

Сведенията от данъчните власти говореха, че изкарваше пари за комфортно съществуване. Проверката в апартамента му показва, че се простира според средствата си. Колегите му търговци на книги имаха високо мнение за него. Единствената му служителка, Беатрис, очевидно харесваше да работи на непълнен щат при него. Кули нямаше приятели, не посещаваше местните кръчми, пиеше много рядко, изглежда, живееше сам, не бяха известни сексуалните му предпочитания и доста пътуваше по работа.

— Тоя е пълна нула — каза Оуенс.

— Да — отговори Ашли. — Поне това обяснява къде се е запознал с него Джеф — бил е лейтенант в един от първите полкове, заминали за Ирландия, и вероятно е влизал веднъж-два пъти в книжарницата. Нали го знаеш Джефри Уоткинс? Вероятно са се заприказвали за книги — не е възможно да са говорили за друго. Съмнявам се, че Кули е имал някакви други интереси, освен книгите.

— Да. Смятам, че е това, на което янките казват идиот. Или най-малкото това е имидж, който той поддържа. Ами родителите му?

Ашли се усмихна:

— Помнят ги като местните комунисти. Не е било нещо сериозно, но определено са били на страната на болшевиките до

въстанието в Унгария през 1956 година. Изглежда, това ги е разочаровало. Останали са си явни левичари, но политическата им дейност е спряла по това време. Всъщност помнят ги като много приятни, но странни хора. Насърчавали са местните деца да четат, имали са добри мозъци за бизнес. Навреме са си плащали сметките. Няма нищо друго, освен тези сведения.

— Ами това момиче, Беатрис?

— Получила е образованието си в държавно училище. Не е посещавала университет, а се е самообразовала по литература и история на издателската дейност. Живее със стария си баща — той е пенсиониран сержант от Кралските военновъздушни сили. Не води обществен живот. Вероятно прекарва вечерите си в гледане на телевизия с чашка коняк „Дюбоне“. Доста силно е неодобрението ѝ към ирландците, но няма нищо против да работи е „мистър Денис“, защото той е експерт в тази област. И тук нищо.

— Значи имаме търговец на редки книги от семейство на марксисти, но без известни връзки с терористични групи — обобщил Оуенс. — Бил е в университета по същото време с нашия приятел О’Донъл, нали?

— Да, но никой не си спомня дали са се запознали. Всъщност живеели са на няколко пресечки един от друг, но отново никой не помни Кевин да е влизал в книжарницата — вдигна рамене Ашли. — Не забравяй, че става дума за времето, преди О’Донъл да привлече сериозно внимание върху себе си. Ако тогава е имало някаква улика, то тя не е документирана. Посещавали са един и същ преподавател по икономика. Това може да е добра нишка, но човекът е починал преди две години от естествена смърт. Състудентите им са се разпръснали по четирите краища на света, а и още не сме намерили някой, който да е познавал и двамата.

Оуенс отиде в ъгъла на канцеларията, за да си налее чаша чай. „Човек с марксистко възпитание, посещаващ едно и също училище по едно и също време с О’Донъл.“ Въпреки отсъствието на всякакви контакти с терористични групи тази нишка беше достатъчно интересна и си струваше да бъде проследена. Ако можеха да намерят нещо, което да доказва, че Кули и О’Донъл се познават, то в този случай вероятно Кули служи като мост между Уоткинс и АОЪ. Това не означаваше, че

има доказателства за реалността на такава връзка, но през изминалите седем месеца не бяха успели да открият нищо толкова значително.

— Добре, Дейвид, какво предлагаш да правим?

— Ще поставим микрофони в книжарницата и в дома му и, разбира се, ще подслушваме всичките му телефонни разговори. Когато пътува, ще има компания.

Оуенс кимна одобрително. Това беше повече, отколкото той можеше да направи в рамките на закона, но службите за сигурност не работеха по същите правила както лондонската полиция.

— Какво ще кажеш, ако поставим хора да наблюдават книжарницата?

— Няма да е лесно, като се има предвид местоположението ѝ. И все пак можем да се опитаме да уредим наш човек да започне работа в някой съседен магазин.

— Магазинът срещу него е златарски, нали така?

— „Никълъс Риймс и синове“ — кимна Ашли. — Има един собственик и двама служители.

Оуенс се замисли:

— Мога да намеря опитен следовател по обирите, някой с много познания в тази област.

— Добро утро, Джек — поздрави Кантор.

— Здравсти, Марти.

Райън се беше отказал от спътниковите снимки преди няколко седмици. Сега се опитваше да открие шаблони в поведението на терористичните групи. Кои групи имат връзки помежду си? Откъде взимат оръжията си? Къде се обучават? Кой им помага при обучението? Кой осигурява парите и документите за пътуване? През кои страни минават при транзитните си преходи?

Проблемът с тези въпроси не се състоеше в липсата на информация, а в прекаленото ѝ количество. Буквално хиляди служители на ЦРУ и техните агенти плюс тези на западните разузнавания тършуваха за такава информация по целия свят. Много от агентите — от чужда националност, вербувани и получаващи заплати от ЦРУ — правеха доклади за най-обикновени събития с надеждата да доставят онази малка информация, която ще разбие Абу Нидал,

Ислямския Джихад или някоя от големите групи и това ще им донесе значително възнаграждение. В резултат имаха хиляди доклади, но повечето от тях съдържаха ненужен боклук, който беше неразличим от едно-две късчета истинска информация. Джек не беше разбрал величината на проблема. Хората, работещи по тези въпроси, бяха талантиливи, но бяха залети от морето необработени разузнавателни данни, които трябваше да бъдат сортирани, подредени и съотнесени към други сродни данни, преди да може да започне истинският анализ. Трудността с намирането на данни за всяка отделна организация беше обратнопропорционална на големината ѝ. Някои от тези групи се състояха просто от шепа хора — в някои случаи това бяха само членове на едно семейство.

— Марти — каза Джек, като вдигна поглед от документите на бюрото си, — от всичко, което съм виждал, това нещо е най-близко до невъзможното.

— Може би си прав, но съм дошъл да ти поднеса поздрав — отговори Кантор.

— Какво?

— Помниш ли онази снимка на момичето с бикини? Французите смятат, че са я разпознали. Франсоаз Теру. Дълга черна коса, впечатляваща фигура, а когато снимката е била направена, се е смятало, че тя е извън сраната. Това потвърждава, че лагерът принадлежи на „Пряко действие“.

— Та кое е момичето?

— Една убийца — отговори Марти. Подаде на Джек снимка, направена от по-близо. — И то печена. Заподозряна в три убийства — на двама политици и един индустриалец. Всичките с пистолет от близко разстояние. Представи си как става. Ти си човек на средна възраст и си вървиш по улицата, виждаш едно хубаво момиче, тя ти се усмихва, може би пита как се отива донякъде или нещо друго, ти спиращ и в следващия момент виждаш в ръката ѝ пистолет. Сбогом, Чарли.

Джек погледна снимката. Тя не изглеждаше опасна — приличаше на мечтата на всеки мъж.

— Както казахме в колежа, не е от момичетата, които би изхвърлил от леглото си. Господи, в какъв свят живеем, Марти?

— Ти знаеш това по-добре от мен. Във всеки случай помолиха ни да наглеждаме лагера. Ако я забележим там, французите искат незабавно да им изпратим снимката.

— Ще отидат ли да я приберат?

— Не казаха такова нещо, но може би ще си спомниш, че имат войски в Чад, на около стотина мили. Военновъздушни части с хеликоптери.

Джек върна снимката.

— Жалко.

— Наистина е така. — Кантор прибра снимката и смени темата. — Как върви работата ти е данните?

— Дотук имам един куп нищо като информация. Хората, които правят това на пълен щат...

— Да, за известно време работиха нонстоп по тази информация. Трябваше да ги накараме да спрат, защото започнаха да прегряват. Вкарването на компютрите помогна малко. Веднъж според сведенията ни лидерът на една терористична група се появи на шест летища едновременно и разбрахме, че тези данни са боклук, но от време на време получаваме и истински. През миналия март изпуснахме онзи тип извън Бейрут — закъсняхме с половин час. Проклети тридесет минути — каза Кантор. — Човек свиква с тези неща.

„Тридесет минути — помисли си Джек. — Ако бях напуснал канцеларията си тридесет минути по-рано, сега щях да съм мъртъв. Как мога да свикна с това?“

— Какво щяхте да му направите?

— Нямаше да му четем списъка с правата — отговори Кантор. — Та успя ли да намериш някакви връзки?

Райън поклати глава:

— Тези от АОЪ са толкова малки. Подозирам шестнадесет контакта между ИРА и други групи. Някои от тях може да бъдат и нашите момчета, но как да ги познае човек? В докладите няма снимки, описанията могат да се отнасят за кого ли не. Дори когато узнаем за контакт на ИРА с някоя група, с която не си говорят, а тя може да бъде и АОЪ, то, първо, информацията спокойно може да бъде грешна, и, второ, може това да е първият път, когато са разговаряли с ИРА. Марти, по дяволите, как може човек да намери смисъла във всичкия този боклук?

— Е, следващия път, когато чуеш някой да пита какво прави ЦРУ по въпроса с тероризма, няма да можеш да му отговориш. — Кантор му се усмихна. — Хората, които търсим, не са глупави. Те знаят какво ще се случи, ако бъдат заловени. Ако не го направим самите ние, а ние може да не желаем, винаги можем да подшушнем на израелците. Терористите са жилави, гадни копелета, по не могат да устоят на истински войски и знаят това. Там е и разочарованието. Шурейт ми е майор от армията, част е от Делта Форс^[1] долу във Форт Браг. Виждал съм как работят. Могат да унищожат лагера, който разглеждаше, за по-малко от две минути, да убият всички и да изчезнат, преди ехото да затихне. Те са смъртоносно ефективни, но без подходяща информация няма да знаят къде да бъдат смъртоносни и ефикасни. Същото е и с полицейската работа. Мислиш ли, че мафията би могла да оцелее, ако полицията знаеше точно къде и кога си вършат нещата? Колко от банковите обири щяха да бъдат успешни, ако на вратата чакаха отредите за противодействие? Човек трябва да знае къде са гадовете. Всичко опира до разузнаването, а разузнаването опира до куп безлични бюрократи, които пресяват всичкия този боклук. Хората, които събират разузнавателни сведения, ни ги предават, ние ги обработваме и ги предаваме на групите за действие. Битката се води и тук, Джек. Тук, в тази сграда, от купчина служители, които всяка вечер се прибират у дома при семействата си.

„Но битката е загубена — помисли си Джек, — съвсем сигурно е, че не я печелим.“

— Как се оправя ФБР? — попита той.

— Нищо ново. Оня, чернокожият, все едно че не съществува. Доколкото можем да разберем, имат една смотана снимка на неколкогодишна възраст и псевдоним вместо истинско име или пък отпечатъци от пръсти, по които да проверят. А също и описание от десет реда, според което онзи е достатъчно умен, за да си държи устата затворена. ФБР проверява хората, които едно време са членували в радикални групи — интересно е, че всички те сега са се укротили, — но досега нямат успех.

— А какво ще кажеш за онази група, дето отлетяха през океана преди няколко години? — Неотдавна членовете на няколко американски радикални групи бяха отлетели за Либия, за да се

срещнат с „прогресивни елементи“ от третия свят. Ехото от това събитие все още кънтеше из обществото на антитерористите.

— Забелязал си, че все нямаме никакви снимки от Бенгази, нали? Нашият агент беше заловен — една от онези неприятни случки. На нас това струваше снимките, а на него — главата. За щастие те не успяха да разберат, че работи за пас. Знаем имената на някои от хората там, но това е всичко.

— Паспортни данни нямате ли? Кантор се облегна на рамката на вратата.

— Да кажем, че мистър Хикс е отлетял за Европа, той е един американец в отпуск, а такива са десетки хиляди души месечно. Свързва се е някой от другата страна и те го превеждат по останалия път, без да се налага да минава през обичайните процедури за контрол на емиграцията. Лесно е, по дяволите, ЦРУ го прави постоянно. Ако разполагаме с име, ще можем да проверим дали човекът е бил извън страната през определеното време. Това би било някакво начало, но не знаем кое име да проверим.

— Не разполагаме с нищо! — сопна се Райън.

— Разбира се, че разполагаме. Имаме всичко това — той махна с ръка към документите на бюрото на Райън, — а и много повече на мястото, откъдето е взето това тук. Отговорът е някъде там.

— Ти наистина ли си вярваш?

— Всеки път, когато разрешим някой такъв случай, разбираме, че информацията е била под носа ни от месеци. Контролните комисии от Конгреса винаги ни критикуват за това. Точно сега в тази купчина материали се намира критично важна улика. Това е почти статистическа вероятност. Но пред себе си имаш двеста или триста доклада, а само един от тях има значение.

— Аз не очаквах чудеса, но смятах, че ще се придвижим нанякъде — тихо каза Джек, като най-последно проумя размера на проблема.

— Ти успя да се придвижиш. Видя нещо, което никой друг не беше забелязал. Ти може би си открил Франсоаз Теру. И сега, ако някой френски агент открие нещо, което да ни бъде от полза, може би ще ни го прехвърли. Ти не знаеш, но разузнавателната работа е като старата търговия — стока срещу стока. Ние им даваме и след това ни дават те, защото иначе няма никога вече да им дадем нищо. Ако това

има успех, те ще са ни задължени много. Това момиче наистина им трябва. Тя е очистила близък приятел на президента и той е взел нещата на лична основа. Но както и да е, адмиралът и заместникът те поздравяват. Между другото шефът казва, че трябва да поуспокоиш малко темпото.

— Ще поуспокоя темпото, когато намерим тези мръсници — отговори Райън.

— Понякога човек трябва да отстъпи. Изглеждаш ужасно. Умората води до грешки. Ние не обичаме грешките. От днес нататък няма да оставаш след работа, Джек. Това е заповед на Гриър и изчезваш оттук в шест часа. — Кантор си тръгна, без да даде възможност на Райън да отговори.

Райън се обърна напред, но няколко минути гледа стената. Кантор беше прав. Работеше толкова до късно, че почти не можеше да ходи до Балтимор, за да види как е дъщеричката му. Джек осъзна, че Кати е с нея всеки ден, като често пъти прекарваше нощта в болницата „Хопкинс“, за да бъде близо до дъщеря си. „Кати има своя работа, а аз си имам моя.“

— Е — каза на стената той, — поне успях да свърша нещо както трябва. — Припомни си, че всичко стана по случайност, че Марти беше прозрял истинската връзка между нещата, но също така беше вярно, че Джек стори това, което би трябвало да направи един аналитик — откри нещо странно и го предостави на вниманието на някой друг. Стана му добре. Вероятно е открил един терорист, но не този, когото трябваше.

„Все пак това е някакво начало.“ Питаше се какво ли ще направят французите, ако намерят това хубаво момиче, и как ще се чувства той, след като разбере как са постъпили. Реши, че ще бъде по-добре, ако терористите са грозни, но независимо дали са красиви или не, жертвите им бяха еднакво мъртви. Обеща си, че няма да се интересува дали са я хванали. Джек се върна към купчината на бюрото си и започна да рови за онова късче информация. Хората, които търсеше, се намираха тук някъде в папката. Трябваше да ги намери.

— Здравей, Алекс — каза Милър, като влезе в колата.

— Как мина пътуването? — Добенс видя, че той все още носи брада. Е, никой не беше успял да го види. Сега беше долетял до Мексико, минал с кола през границата и след това хванал полет по вътрешни линии до Вашингтон, където го чакаше Алекс.

— Охраната на границата ви си е чист майтап.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако я променят? — попита Алекс. — Давай по същество. — Резкият му тон изненада Милър.

„Ама си се надул, след като вече имаш една акция зад гърба си!“ — помисли си Милър.

— Имаме една работа за теб.

— Все още не сте ми платили за предишната.

Милър му подаде спестовна книжка.

— Това е сметката ти. В банка на Бахамските острови. Вярвам, че сумата е колкото трябва.

Алекс прибра книжката в джоба си.

— Така е по-добре. Окей, предстои ни друга работа. Предполагам, че не мислиш да я провеждаш така бързо, както предишната.

— Разполагаме с няколко месеца, за да я планираме — отговори Милър.

— Казвай. — Алекс слуша информацията в продължение на десет минути.

— Ти да не си откачил бе? — попита Добенс, след като Милър свърши.

— Трудно ли ще бъде да събереш необходимата информация?

— Това не е проблем, Шон. Проблемът ще бъде вкарването и изкарването на хората ти. Не мога да се справя с това.

— Това е моя грижа.

— Глупости! Щом и моите хора са замесени, то е и моя грижа. Ако оня пуяк, Кларк, беше пропял пред ченгетата, щеше да изгори скривалището ми, а и самият аз!

— Но той не пропя, нали? Затова го избрахме.

— Виж какво. Пет пари не давам какво правиш със своите хора. Но ме интересува какво става с моите хора. Онова, което играхме за вас последния път, Шон, беше селска дивизия.

Шон се досети от контекста какво означава „селска дивизия“.

— Акцията беше политически издържана, знаеш го. Може би си забравил, че целта винаги е политическа. В това отношение акцията се увенча с пълен успех.

— Не ми трябва ти да ми казваш това! — сопна се Алекс с най-презрителния си тон. Милър беше дребен надут идиот, но Алекс смяташе, че може да му откъсне главата с едно добро стискане. — Ти загуби един от хората си, защото прие нещата лично, а не професионално, и зная какво си мислиш сега. Това беше първата ни голяма работа, нали? Е, синко, мисля, доказахме, че лайната ни са гъсти, така ли е? И още отначало те предупреждавах, че твоят човек е твърде открит. Ако ме беше послушал, сега нямаше един от хората ти да е вътре. Зная, че миналото ти е доста впечатляващо, но тук сме на мой терен, не на твой.

Милър знаеше, че трябва да изтърпи упреците. Лицето му остана безизразно.

— Алекс, ако не бяхме доволни, нямаше да се върнем при теб. Да, лайната ви са гъсти. — „Проклет негър“, помисли си той. — Можеш ли да ни предоставиш нужната информация?

— Разбира се, срещу съответната цена. Искате ли да участваме в акцията?

— Не знаем още — искрено отговори Милър. „Разбира се, единствената тема тук са парите. Проклети американци.“

— Ако желаяш да играем, аз трябва да имам участие и в планирането. Първо, искаме да знаем как ще влезете и как ще излезете. Може да се наложи да ида с вас. Ако и този път пуснеш съвета ми в кенефа, аз си вземам хората и се махам.

— Малко рано е да сме сигурни, но това, което се надяваме да уредим, е наистина просто...

— Смяташ, че можеш да го организираш ли? — За първи път, откакто беше пристигнал, Шон накара Алекс да кимне в знак на одобрение. — Хитро е. Признавам това. Хитро е. Е, сега нека да поговорим за парите.

Шон написа една цифра на парче хартия и го подаде на Алекс.

— Добре. — Хората, които се интересуваха от пари, можеха лесно да бъдат впечатлени.

— С удоволствие бих искал да имам сметка в твоята банка, братко.

— Ако тази акция успее, ще имаш такава.

— Сериозно ли говориш?

Милър поклати глава утвърдително.

— С пряк достъп. Средства за обучение, помощ за пътническите документи, всичко. Когато ни помагахте последния път, уменията ви привлякоха внимание. Нашите приятели харесват идеята за активна революционна клетка в Америка — „Ако те искат да работят с вас, то си е техен проблем.“ — За колко време можеш да ни доставиш информацията?

— Достатъчно ли е до края на седмицата?

— Можеш ли да го сториш толкова бързо, без да привличаш вниманието?

— Това е моя грижа — отговори с усмивка Алекс.

— Нещо ново при теб? — попита Оуенс.

— Не много — призна Мъри. — Имаме доста улики за пред съда, но само една свидетелка е видяла добре едно лице и не може да го разпознае със сигурност.

— Местните хора помагат ли?

— Това е човекът, когото почти разпознахме. Все още нищо. Изглежда, се учат от АОЪ. Никакъв манифест, никакви съобщения за поемане на отговорност за стореното. Хората ни, които са в други групи, искам да кажа други съществуващи групи, са ударили на камък. Продължаваме да работим по този въпрос и сме изхарчили много пари, но все още нямаме нищо. — Мъри замълча. — Нещата ще се променят. Бил Шоу е гений, един от истинските мозъци, които имаме във ФБР. Преди няколко години го прехвърлиха от контрашпионажа към тероризма и той се справи наистина удивително. Какво ново има при теб?

— Не мога да се впускам в подробности — каза Оуенс, — но успяхме да направим малък пробив. Опитваме се да решим дали той е реален или не. Това е добрата новина. Лошата е, че негово кралско височество ще пътува за Америка идното лято. Няколко души са информирани за маршрута му, включително и шест от хората, които подозираме.

— Как, по дяволите, допуснахте това, Джими?

— Никой не ме е питал, Дан — кисело отговори Оуенс. — В някои от случаите, ако на хората не им се каже, те ще разберат, че става нещо странно — не можеш просто така да спреш да им се доверяваш, нали? А за останалите — е, това е поредното оплескване. Някой секретар е пуснал плановете в списъка с нормалните сведения, без да се консултира с офицерите от безопасността. — И за двамата това не беше нищо ново. Винаги имаше някой, който не е разбрал.

— Отлично. Ами в такъв случай отменете го. Нека се разболеете от грип или нещо подобно, когато дойде времето — предложи Мъри.

— Негово височество няма да направи това. Станал е твърде категоричен на тази тема. Няма да допусне заплахата от терористи да се отрази върху живота му по никакъв начин.

Мъри изсумтя:

— Сигурно сте възхитени от смелостта на малкия, но...

— Точно така — съгласи се Оуенс. Не му харесваше особено бъдещият крал да бъде наричан „малкият“, но вече беше свикнал с американския начин на изразяване. — От това нашата работа не става по-лека.

— Доколко плановете за пътуване са твърдо установени? — попита Мъри, като се върна към деловата работа.

— Разбира се, няколко неща от маршрута могат да бъдат променяни, но повечето са сигурно фиксирани. Нашите хора от службите за сигурност ще се срещнат с вашите във Вашингтон. Заминават за там другата седмица.

— Е, знаеш, че ще получиш изцяло необходимото сътрудничество — Службата за сигурност, ФБР, местната полиция, всичко. Ще се грижим добре за него — увери го Мъри. — Той и съпругата му се ползват с голяма популярност у дома. Ще вземат ли и бебето със себе си?

— Не. Успяхме да го убедим за това.

— Добре. Утре ще се обадя до Вашингтон и ще задействам всичко. Какво става с нашия приятел Нед Кларк?

— Засега нищо. Очевидно неговите колеги му създават много неприятности, но той е твърде глупав, за да се пречупи.

Мъри кимна. Добре познаваше този тип хора.

„Е, искаха от мен да тръгна рано тази сутрин“ — мислеше Райън. Беше решил да приеме поканата да слуша лекция в университета в Джорджтаун. Но лекцията го разочарова. Професор Дейвид Хънтър бе enfant terrible^[2] на Колумбийския университет, най-авторитетният специалист по политическите събития в Източна Европа. Неговата книга от миналата година „Революцията се отлага“ представляваше дълбоко изследване на политическите и икономическите проблеми на нестабилната съветска империя. Райън, както и останалите, беше нетърпелив да чуе тази нова информация по темата. Речта не беше нищо друго, освен резюме на книгата с доста изненадващото предложение накрая страните от НАТО да бъдат по-агресивни при опитите си да разделят Съветския съюз от окупираните от него страни. Райън сметна това за лудост, макар то да гарантира оживени дискусии по време на приема.

В края на дискусиата Райън бързо отиде на приема. Пропуснал беше обяда, за да е сигурен, че ще пристигне навреме. Имаше широка маса с ордъври и Джек напълни чинията си с възможно най-голямо търпение, преди да се отдалечи в един спокоен ъгъл до асансьорите. Позволи на другите да се скупчат около професор Хънтър. Приятно беше човек отново да бъде в Джорджтаун, та дори и само за няколко часа. Галерията в Международния културен център се различаваше доста от мърлявите коридори на ЦРУ. Четириетажното преддверие на лингвистичния факултет беше осеяно с прозорци на канцеларии, а от покрива надничаха две дръвчета в саксии. Площадчето пред сградата беше павирано с тухли и студентите го наричаха Червения площад. На запад се намираше четириъгълникът на старите сгради и гробището, където почиваха свещениците, преподавали тук в продължение на почти двеста години. Това беше едно съвсем цивилизовано място, като се изключи неприятният вой на реактивните двигатели откъм Националното летище на няколко мили надолу по реката. Някой блъсна Райън точно когато приключваше закуската си.

— Извинете ме, докторе. — Райън се обърна и видя един мъж, по-нисък от него. Лицето му беше червендалесто и носеше евтин костюм. Очите му сякаш искряха от удоволствие. Имаше ясен акцент. — Хареса ли ви лекцията?

— Интересна беше — нерешително отговори Райън.

— Е, виждам, че капиталистите могат да лъжат точно толкова добре, колкото и ние, бедните комунисти. — Мъжът се смееше весело и завладяващо, но Джек реши, че очите му искряха по друга причина, различна от удоволствието. Това бяха пронизителни очи, играещи различна версия на онази игра, в която Джек участваше в Англия. Райън вече изпитваше неприязън към него.

— Познаваме ли се?

— Сергей Платонов. — Стиснаха си ръцете, след като Райън постави чинията си на масата. — Аз съм трети секретар на съветското посолство. Вероятно снимката ми в Ленгли не ме отразява съвсем вярно.

„Руснак — Райън се опитваше да не изглежда твърде изненадан, — който знае, че работя в ЦРУ.“ Трети секретар спокойно може да означава, че той е от КГБ, може би специалист по разузнаването или пък член на отдела за чужбина на КПСС. Но това нямаше значение. „Легален“ офицер от разузнаването с дипломатическа защита. „Какво да правя сега?“ Знаеше със сигурност, че утре трябва да напише доклад за ЦРУ за тази среща с обяснение, как са се срещнали, за какво са разговаряли. Може би работа за цял час. Трябваше да се насили да остане учтив.

— Може би ме бъркате, мистър Платонов. Аз съм преподавател по история. Работя във Военноморската академия в Анаполис. Поканен съм на тази среща, защото тук получих научната си степен.

— Не, не — поклати глава руснакът. — Познавам ви от снимката на книгата ви. Виждате ли, миналата година купих десет екземпляра от нея.

— Така ли? — Джек отново се изненада и не можа да го скрие. — Моят издател и аз ви благодарим, сър.

— Нашият аташе по военноморските въпроси беше много впечатлен от нея, доктор Райън. Той сметна, че тя трябва да бъде представена в академията „Фрунзе“ и, мисля, във военноморската академия „Гречко“ в Ленинград. — Платонов пускаше в действие силния си чар. Райън разбираше за какво е всичко това, но... — Честно казано, аз просто прелистих книгата. Изглеждаше ми доста аналитична, а аташетото казва, че разработките ви за начина, по който се вземат решения в бойна ситуация, са доста верни.

— Е — Джек се опитваше да не се поддава прекалено на комплимента, но не беше лесно. „Фрунзе“ беше академията на съветските офицери, училището, в което завършваха младите полеви офицери, определени да се упътят към звездите. Академията „Гречко“ беше по-малко престижна.

— Сергей Николаич — прогърмя познат глас. — „Не надо“ да се възползвате от суетността на безпомощните млади автори. — Отец Тимъти Райли се присъедини към тях. Ниският и пълен йезуитски свещеник Райли завеждаше отдела по история в университета на Джорджтаун, когато Райън защити доктората си. Той притежаваше прекрасен интелект и няколко авторски книги, включително и две проницателни творби за историята на марксизма. Райън беше сигурен, че нито една от тях не е намерила място в библиотеката на академията „Фрунзе“. — Как е семейството ти, Джек?

— Кати се върна на работа, отче. Сали я преместиха в „Хопкинс“. Ако имаме късмет, тя ще се върне у дома в началото на следващата седмица.

— Ще се възстанови ли напълно малката ви дъщеря? — попита Платонов. — Във вестника четох за нападението над семейството ви.

— Така мислим. Като оставим това, че загуби далака си, смятаме, че няма никакви трайни увреждания. Докторите казват, че се възстановява много бързо и тъй като е в „Хопкинс“, Кати може да я вижда всеки ден — каза Райън с далеч по-убедителен тон, отколкото вътрешно чувстваше нещата. Сега Сали беше друга. Краката ѝ все още не бяха напълно зараснали, но най-лошото от всичко бе, че тичащото момиченце сега представляваше тъжна гледка. Научила бе урок, който Райън се беше надявал да отлага поне още десет години — че светът е опасно място дори и ако имаш майка и баща, които да се грижат за теб. Тежък урок за дете, но още по-тежък за родителите. „Но тя е жива — помисли си Джек, без да осъзнава израза на лицето си. — С време и любов човек оздравява от всичко, неизбежна е само смъртта.“ Лекарите и сестрите в „Хопкинс“ се грижеха за нея като за свое дете. Това беше осезаемото предимство един от членовете на семейството да е лекар.

— Ужасно. — Платонов поклати глава с израз на истинско отвращение. — Ужасно е да бъдат нападани хора без причина.

— Точно така, Сергей — каза Райли със строгия си глас, който Райън познаваше така добре. Когато искаше, „отец Тим“ използваше език, който може да пререже и дърво. — Спомням си, В. И. Ленин казваше, че целта на тероризма е да тероризира и съчувствието у революционера е така осъдително, както страхът на бойното поле.

— Онези времена бяха трудни, отче — спокойно каза Платонов. — Моята страна няма нищо общо с тези лунатици от ИРА. Те не са революционери, независимо от преструвките им. Не притежават революционна етика. Това, което правят, е лудост. Работническите класи трябва да бъдат съюзници и да се борят заедно срещу общия враг, който ги експлоатира, вместо да се избиват едни други. И двете страни в конфликта са принесени в жертва от господари, които често пъти ги настройват един срещу друг, но вместо да проумеят това, те се избиват като бесни кучета и също толкова безцелно. Те са бандити, а не революционери — завърши той с елегантност, която двамата му събеседници не оцениха.

— Може и да е така, но ако ги спипам, ще им дам урок по революционно правосъдие. — Добре беше да може поне веднъж да покаже гнева си.

— Никакво съчувствие нямате към тях. И двамата — подаде стръвта Платонов. — В края на краищата вие двамата сте свързани с жертвите на британския империализъм. Нали семействата и на двама ви са заминали за Америка, за да избягат от него?

Райън беше засегнат от тази забележка. Стори му се, че е невероятно да кажеш такова нещо, но видя, че руснакът очаква реакцията му.

— Или може би пряка жертва на съветския империализъм — отговори Джек. — Онези двамата от Лондон бяха с автомати „Калашников“. Също и хората, които нападнаха жена ми — излъга той. — Такова оръжие не се купува в местния магазин. Може и да не сте съгласен, но повечето терористи отвъд океана се обявяват за марксисти. Което ги превръща във ваши съюзници, не в мои, и някак си това, че имат съветско оръжие, изглежда повече от обикновено съвпадение.

— Известно ли ви е колко страни произвеждат оръжието съветски модел? Тъжен е фактът, че неизбежно част от тези оръжия попада в неподходящи ръце.

— Във всеки случай съчувствието ми към тях се ограничава до избора на методите им. Не може да се създаде цивилизована страна на основата на убийството — заключи Райън. — Доста хора са опитвали.

— Добре щеше да бъде, ако светът функционираше по миролюбив начин. — Платонов пренебрегна косвения коментар по отношение на Съветския съюз. — Но исторически факт е, че нациите са се зародили в кръв, дори и вашата. С развитието си страните надрастват това поведение. Не е лесно, но мисля, че всички ние оценяваме стойността на мирното съществуване. Самият аз, доктор Райън, споделям чувствата ви. Имам двама чудесни синове. Имахме и дъщеря, Надя. Тя почина много отдавна, на седемгодишна възраст, от левкемия. Зная колко трудно е човек да вижда, че дъщеря му страда, но в това отношение сте по-щастлив от мен. Дъщеря ви ще живее. — Той позволи на гласа си да се размекне. — Не се разбираме по много въпроси, но човек не може да не обича децата си. А какво мислите за малката реч на професор Хънтър? — плавно смени темата Платонов. — Трябва ли Америка да търси начини да разпалва контрареволуция в социалистическите страни от Европа?

— Защо не се обърнете към Държавния департамент? Не забравяйте, че това не е моята специалност. Аз преподавам военна история. Но ако искате личното ми мнение, ще ви кажа, че не виждам как можем да насърчаваме хората да въстават, ако не им окажем пряка помощ, когато вашата страна реагира.

— А, добре. Разбирате, че ние трябва да защитаваме братските ни социалистически страни от агресия.

Райън виждаше, че човека си го бива, но пък той беше с дългогодишна практика.

— Не бих определил като форма на агресия насърчаването на хората да търсят собствената си свобода, мистър Платонов. Преди да защитя степента си по история, бях брокер на борсата и това не ме прави потенциален привърженик на политическите ви виждания. Това, което казвам, е, че вашата страна използва военна сила, за да смачка демократичните чувства в Чехословакия и Унгария. Да насърчиш хората към собственото им самоубийство е неморално и непродуктивно.

— А какво мисли по въпроса вашето правителство? — е весел смях запита руснакът.

— Аз съм историк, не гадател. Всички в този град работят за „Вашингтон Пост“. Питайте тях.

— Във всеки случай — продължи руснакът — нашият аташе по военноморските въпроси силно желае да се срещне с вас, за да обсъди книгата ви. На дванадесети идния месец даваме прием в посолството. Добрият отец ще присъства. Той може да бди над душата ви. Бихте ли могли вие със съпругата си да присъствате?

— Планирам през следващите няколко седмици да си бъда у дома. Дъщеря ми има нужда от мен.

Дипломатът не се предаваше.

— Да, разбирам. Може би друг път?

— Разбира се, обадете ми се някога през лятото? „Шегувате ли се?“

— Прекрасно. А сега моля да ме извините, но желая да разговарям с професор Хънтър. — Дипломатът отново се ръкува и се отправя към групата историци, които внимателно слушаха всяка дума на професора.

Райън се обърна към отец Райли, който мълчаливо беше наблюдавал словесния двубой, докато пиеше шампанското си.

— Интересен човек е Сергей — каза Райли. — Обича да бодее хората, за да види какви са реакциите им. Чудя се дали наистина вярва в тяхната система, или просто играе за точки?

Райън имаше по-неотложен въпрос:

— Отче, за какво беше всичко това?

Райли се засмя:

— Проверяват те, Джек.

— Защо?

— Не е нужно аз да отговарям на този въпрос. Ти работиш в ЦРУ. Ако не се лъжа, адмирал Гриър иска да бъдеш назначен в личния му състав. Марти Кантор започва работа в Тексаския университет догодина и ти си един от кандидатите за неговото място. Не зная дали Сергей знае това, но вероятно ти изглеждаше като най-добрата случайна мишена в стаята и е поискал да те опипа. Постоянно се случва.

— Работата на Кантор ли? Но... никой не ми е казвал това нещо.

— Светът е пълен е изненади. Вероятно все още не са приключили с проучването на миналото ти и докато не го сторят, няма

да отправят предложението. Предполагам, че информацията, до която имаш достъп сега, е доста ограничена.

— Не мога да обсъждам тези неща, отче.

Отецът се усмихна.

— Така си и мислех. Работата, която свърши там, е впечатлила когото трябва. Ако не се лъжа, ще те коткат като перспективен боксьор в средна категория. — Райли си взе друга чаша шампанско. — Доколкото познавам Джеймс Гриър, той ще те въведе постепенно в нещата. Това, което реши въпроса, беше „Капанът за канарчета“. Той наистина впечатли някои хора.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Райън, шокиран от нещата, които току-що беше чул.

— Джек, как мислиш, че попадна там? Кой, мислиш, те вкара в онзи Център за стратегически и международни изследвания? Хората там също харесаха работата ти. От това, което казах аз и което казах те, миналото лято Марти реши, че си струва да те види, и ти се оказа по-добър, отколкото очаквах. Има някои хора в града, които уважават мнението ти.

— О — Райън трябваше да се усмихне. Беше си позволил да забрави най-важното за Христовото общество: те познават всеки, от когото могат да научат нещо. Директорът на университета принадлежеше към клуба „Космос“ и университетския клуб, чрез които се получаваше достъп до най-важните уши и уста във Вашингтон. Така се започваше. Понякога някой може да има нужда от съвет по някои въпроси и тъй като не бива да се консултира с хората, за които работи, можеше да се опита да го обсъди със свещеника. Никой не притежаваше по-добра квалификация за това от тази на йезуитите, които бяха безупречно образовани, добре запознати със светските неща, но не и разглежени от тях — в повечето случаи. Като всички свещеници те бяха търпеливи слушатели. Събираха информация толкова ефективно, че дешифровчиците на Държавния департамент бяха помолени да разгадаят собствената шифрова система на йезуитите. Това бе предизвикало малък бунт в „Черната камара“, докато не разбраха, че тази информация така или иначе пак стига до тях.

Когато свети Игнаций Лойола е основал ордена, като бивш войник определил целите му само в две насоки: изпращане на

мисионери и построяване на училища. И двете неща бяха вършени изключително добре. Влиянието на обучението на хората, завършили тези училища, никога нямаше да бъде забравено. То не беше безскрупулно. Колежите и университетите обучаваха студентите си по философия, етика и теология — всичко необходимо, — за да притъпят наклонностите им и да изострят умовете им. В продължение на векове йезуитите бяха изграждали „мъже за пример“ и упражняваха невидима власт преди всичко за добро. Интелектуалните способности на отец Райли бяха добре познати и често пъти мнението му беше търсено така, както това на всеки друг учен, но неговото мнение се допълваше и от авторитета му на теолог.

— Ние сме най-малкият риск за сигурността, Джек — каза благо Райли. — Можеш ли да си представиш някой от нас да бъде агент на комунистите? Та интересува ли те работата?

— Не зная. — Райън погледна отражението си в прозореца отсреща. — Това означава, че ще трябва да прекарвам повече време далеч от семейството си. Това лято очакваме още едно дете.

— Честито. Това е добра вест. Зная, че си семеен човек, Джек. Тази работа означава, че ще се налагат известни жертви, но теб те бива за нея.

— Така ли мислиш? — „Все още не може да се каже, че съм подпалил света.“

— Предпочитам там да виждам хора като теб, отколкото някои други мои познати. Джек, ти си доста умен. Знаеш как да вземаш решения, но което е по-важно, си етичен, държиш на определени ценности. Аз съм един от хората, които смятат, че те все още имат значение на този свят, независимо от това, колко неприятно могат да се стекат нещата.

— Те стават много неприятни, отче — каза Райън след малко.

— Успяваш ли да ги откриеш?

— Не... — Джек се спря с малко закъснение. — Добре ме изработи.

— Не исках така да стане — съвсем искрено каза отец Тим. — Светът ще бъде по-добро място, ако онези бъдат прибрани от улицата. Трябва да има нещо нередно в начина им на мислене. Трудно е да разбереш как някой би желал предумишлено да нарани дете.

— Отче, наистина не трябва да ги разбира човек. Трябва само да знае къде да ги намери.

— Това е работа на полицията, на съдилищата и на съдебните заседатели. Затова имаме закони, Джек — меко каза Райли.

Райън отново се обърна към прозореца. Разгледа отражението си и се зачуди какво ли е това, което вижда.

— Отче, вие сте велик човек, но не сте имали собствени деца. Може би мога да простя на някой, който е нападнал мен, но не и на човек, опитал се да навреди на детето ми. Ако го намеря... по дяволите, няма да го намеря. Но бих искал да го пипна — каза на отражението си Джек. „Да“ — съгласи се то.

— Омразата не е хубаво нещо. Тя може да ти стори неща, за които да съжаляваш, неща, които могат да променят това, което си.

Райън се обърна, като мислеше за човека, към когото току-що беше гледал.

— Може би вече го е направила.

[1] Елитна десантна част за специални операции на военновъздушните сили на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] *Enfant terrible* (фр.) — немирник, палавник. — Б.пр. ↑

20. ДАННИ

Лентата беше изненадващо скучна. Оуенс беше свикнал да чете полицейски доклади, записи от разпити и — най-лошото от всичко — разузнавателни документи, но лентата беше дори по-скучна. Микрофонът, който службата за сигурност бе монтирала в книжарницата на Кули, се задействаше от звук и беше достатъчно чувствителен, за да долови всякакви шумове. Фактът, че Кули си тананикаше много, караше Оуенс да съжалява за качеството на микрофона. Следователят, който имаше задачата да преслушва нередактираната лента, беше включил няколко минути от този ужасен, атонален звук, за да разбере шефът му какво трябва да изтърпява. Накрая се чу звънецът.

Оуенс слушаше тропането, добило метален звук през записващата система, дочу отварянето и затварянето на вратата, а след това и драскането по пода на въртящия се стол на Кули. Оуенс отбеляза, че, изглежда, някое от колелцата му е неизправно.

— Добро утро, сър. — Това беше гласът на Кули.

— Добро утро и на вас — отговори вторият глас. — Е, готова ли е книгата на Марлоу?

— Да.

— И каква е цената?

Кули не я каза, но Ашли беше предупредил Оуенс, че собственикът на книжарницата никога не обявява цените на глас. Подаваше я на клиентите, написана върху картонче от картотека. Оуенс си помисли, че това е единственият начин да се отърве човек от пазарлъците.

— Това е доста високо, да знаете — отбеляза гласът на Уоткинс.

— Бих могъл да получа и повече, но вие сте един от най-добрите ни клиенти — отговори Кули.

Въздишката се дочу много ясно.

— Е, добре, струва си.

Сделката беше извършена незабавно. Дочу се стържещото шумолене на отброяваните нови банкноти.

— Скоро може да имам нещо ново от една колекция в Кери^[1] — каза Кули.

— О? — В отговора се долови интерес.

— Да, подписано първо издание на „Големите надежди“. Видях го при последното си пътуване дотам. Това дали би ви заинтересувало?

— Подписано, а?

— Да, сър. Самия Боз^[2]. Зная, че викторианският период е доста по-късен, отколкото датират повечето от придобивките ви, но подписът на автора...

— Да. Разбира се, бих желал да я видя.

— Това може да се уреди.

— В този момент — каза Оуенс на Ашли — Уоткинс се е навел напред и нашият човек от бижутерийния магазин го е загубил от погледа си.

— Значи може да е предал съобщение.

— Вероятно. — Оуенс изключи магнетофона. Останалата част от разговора нямаше никакво значение.

— Последния път, когато е бил в Ирландия, Кули не е ходил в графство Кери. През цялото време е бил в Корк. Посетил е трима търговци на редки книги, прекарал е нощта в хотел и е изпил няколко бири в местната кръчма — докладва Ашли.

— Кръчма ли?

— Да. В Ирландия пие, но не и в Лондон.

— Срещал ли се е с някого там?

— Не може да се каже. Нашият човек не е бил достатъчно близо. Заповедта беше да е дискретен и успя да остане незабелязан. — За момент Ашли замълча, като се опита да се досети за нещо от лентата. — На мен ми звучеше, сякаш той заплати за книгата в брой.

— Така направи и това е необичайно. Както повечето от нас той използва чекове и кредитни карти за по-голямата част от сделките си, а за тази — не. Банковите му сметки не показват изплащани чекове в тази книжарница, въпреки че понякога тегли доста едри суми в брой. Те може да съвпадат или да не съвпадат с покупките му от тази книжарница.

— Колко странно — замисли се на глас Ашли. — Всички... е, все някой трябва да знае, че той ходи там.

— Чековете имат дати — предложи Оуенс.

— Може би. — Ашли не беше убеден, но бе провел достатъчно такива разследвания, за да знае, че човек никога не може да получи всички отговори. Някои подробности винаги оставаха неизяснени. — Снощи още веднъж разгледах служебното досие на Джеф. Знаеш ли, че когато е бил в Ирландия, е убил четирима от хората във взвода си?

— Какво? Това го прави идеален кандидат за нашето разследване. — Оуенс не смяташе, че това е добра вест.

— И аз си мислех това — съгласи се Ашли. — Накарах един от нашите хора в Германия — в момента неговият бивш полк с разпределен в Британската армия на Рейн — да разговаря с един от приятелите на Уоткинс. Бил е командир на взвод в същата рота. Сега е подполковник. Казал е, че Джеф много тежко е приел разпределението си и гласовито е изказвал мнението си, че се намират не където трябва и вършат не това, което трябва, като междуременно губят хора. Това поставя нещата в различна светлина, нали?

— Поредният лейтенант с разрешение на проблемите — изсумтя Ашли.

— Да. Да се махаме и да оставим проклетите ирландци да се оправят. Това чувство не е рядкост в армията.

Подполковник Оуенс знаеше, че не е рядкост в цяла Англия.

— Но дори и в този случай това не е основателен мотив за такова престъпление, нали?

— Но е по-добре от нищо.

Полицаят изсумтя и се съгласи.

— Какво друго е казал подполковникът на твоя човек?

— Очевидно Джеф е имал много натоварен график в района около Белфаст. Той и хората му са видели доста. Били са там, когато армията е била посрещната с „добре дошли“ от католиците, а също и после, когато нещата са се обърнали. За всички е било неприятно време — добави без нужда Ашли.

— И все пак не е достатъчно. Имаме бивш младши офицер, сега в състава на онези е лампазите, който не е харесвал престоя си в Северна Ирландия. По някаква случайност той купува редки книги от човек, който е израснал там и сега върти напълно законен бизнес в

центъра на Лондон. Знаеш ли какво би казал всеки адвокат? Чисто съвпадение. Нямаме нищо, което може да има и най-далечна връзка с вещественно доказателство. Миналото и на двамата е достатъчно чисто, за да могат да се кандидатира за светци.

— Това са хората, които търсим — настоя Ашли.

— Зная. — Оуенс почти се изненада, когато за първи път каза това. Професионализмът му казваше, че бърка, но инстинктите му говореха друго. Това усещане не беше нещо ново за командира на Ц-13, но то винаги го караше да се чувства неспокоен. Ако инстинктите му грешат, то той гледа не където трябва, подозира хора, които не трябва. Но инстинктите му почти никога не го подвеждаха.

— Знаеш правилата на играта и според тях аз нямам нищо, с което да отида при главния прокурор. Той ще ме изрита от канцеларията си и ще бъде прав. Нямаме нищо, освен неподкрепени подозрения. — Двата се гледаха в продължение на няколко секунди.

— Никога не съм искал да бъда полицай — усмихна се Ашли и поклати глава.

— И моето желание не се сбъдна. Когато бях шестгодишен, исках да съм локомотивен машинист, но баща ми каза, че в семейството има достатъчно железничари. Така че станах полицай. — И двамата се засмяха. Не им оставаше нищо друго.

— Ще трябва да ги чакаме да сбъркат. Рано или късно всеки прави грешка.

— Но дали ще го направят достатъчно скоро? — Това беше въпросът.

— Ето — каза Алекс.

— Как се сдоби с тези неща? — попита изуменият Милър.

— Всичко е рутина, човече. Електроснабдителните фирми правят въздушни снимки на териториите си през цялото време. Това помага да планираме изследванията си. А тук — бръкна в куфара си той — има топографска карта. Ето я целта ти, момче. — Алекс му подаде увеличителна лупа, заета от фирмата. Снимката беше цветна, направена през ясен слънчев ден. Човек можеше да познае марките на колите. Трябва да е била направена предишната зима — тревата тъкмо е била окосена.

— Колко висока е канарата?

— Достатъчно, за да не ти се иска да паднеш от нея. И е доста опасна. Не зная от какво се състои, пясъчник или нещо ронливо, но трябва да внимаваш с нея. Виждаш ли тази ограда тук? Човекът знае, че трябва да стои далеч от ръба. Имаме такъв проблем на един от реакторите си в Калверт клиф. Със същата геологична структура е и доста труд отиде за направата на стабилен фундамент за реактора.

— Само един път за достъп — отбеляза Милър.

— Да, и при това е без изход. Това е проблем. Имаме и тези дерета тук и тук. Обърни внимание на електропровода, който минава от този път насам. Изглежда, тук има стар път, свързан с другия, но е изоставен. Това ще ни бъде от полза.

— Как? Никой не може да го използва.

— Ще ти кажа по-късно. В петък отиваме на риба.

— Какво? — изненадан вдигна поглед Милър.

— Искаш да скиваш канарата, нали така? Освен това сега леферът се движи на ята. Обожавам лефер.

Най-после Брекенидж беше поставил силуетните мишени. Сега Джек идваше на стрелбището по-рядко, най-вече сутрин, преди часовете. Ако не друго, то случката пред портала беше уверила охраната от морски пехотинци и цивилни, че работата им е важна. Двама морски пехотинци и един цивилен също тренираха със служебните си пистолети. Сега не стреляха просто за да защитят квалификациите си. Всички гонеха точки. Джек натисна бутона, за да изтегли мишената при себе си. Попаденията му бяха струпани в центъра.

— Много добре, докторе. — Старшината стоеше зад него. — Ако искате, можем да направим състезание. Предполагам, че вече ще се класирате за медал.

Райън поклати глава. Все още не беше взел душ след сутрешното бягане.

— Не правя това за точки, Патлак.

— Кога ще се прибере момиченцето?

— Надявам се, следващата сряда.

— Това е добре, сър. Кой ще се грижи за нея?

— Кати си взема неколкоседмичен отпуск.

— Жена ми пита дали ще се нуждаете от помощ — каза Брекенридж.

Джек се обърна изненадан:

— Сиси... съпругата на майор Джексън ще бъде при нас през по-голямата част от времето. Моля те, Патлак, благодари на жена си от наше име. Страшно е любезна.

— Нищо особено. Имате ли някакъв късмет с издирването на тези копелета? — Ежедневните прескачания на Райън до ЦРУ не бяха голяма тайна.

— Все още не.

— Добро утро, Алекс — каза участъковият ръководител. — Останал си повечко. Мога ли да ти помогна с нещо? — Бърт Грифин винаги пристигаше малко по-рано, но рядко виждаше Добенс, който си отиваше всяка сутрин в седем.

— Разглеждах техническите данни на онзи нов трансформатор „Уестингхаус“.

— Скучно ли става нощем? — усмихнато попита Грифин. Този период беше сравнително лек за фирма като тяхната. Разбира се, през лятото, когато всички климатични инсталации ще бъдат изправни и включени, нещата щяха да се променят. Пролетта беше сезон за нови идеи.

— Мисля, че сме готови да го опитаме.

— Изгладил ли си неизправностите?

— Смятам, достатъчно за полево изпитание.

— Окей. — Грифин се облегна в стола си. — Разкажи ми.

— Най-вече, сър, притесняват ме старите агрегати. Проблемът ще се влоши, когато започнем да ги бракуваме. Нали се напатихме с онова разливане на химикали миналия месец...

— О, да. — Грифин вдигна очи. Повечето от използваните агрегати съдържаха полибромидни бифенилни вещества, които служеха като охладители в трансформаторите. Тези вещества бяха вредни за техниците, които трябваше да носят защитно облекло, но независимо от правилниците на фирмата често пъти не си правеха този труд. Полибромидните вещества представляваха сериозен проблем за

хората. И което беше по-лошо, периодично фирмата трябваше да изхвърля отровната течност. Това беше скъпо и съпроводено с опасност от разливания, за които бумажината после отнемаше толкова време, колкото беше нужно и за ядрените реактори на фирмата. „Уестингхаус“ експериментираха с трансформатор, в който се използваха напълно инертни химикали вместо полибромидните бифенили. Въпреки че беше скъп, трансформаторът обещаваха дългосрочни икономии — и щеше да им помогне да се отърват от онези с околната среда, което беше дори по-привлекателно, отколкото пестенето на пари.

— Алекс, ако можеш да пуснеш един от тези хубавци в действие, лично аз ще ти взема нова служебна кола!

— Е, искам да изпробвам един. „Уестингхаус“ ще ни го заемат безплатно.

— Това наистина започва да ми звучи добре — отбеляза Грифин. — Но наистина ли вече са отстранили проблемите?

— Така казват, с изключение на някои временни колебания в напрежението. Не са сигурни каква е причината за тях и искат да проведат някои работни изпитания.

— Колко големи са тези колебания?

— Незначителни. — Алекс извади един бележник и прочете числата. — Май че е свързано с околната среда. Изглежда, това става само когато околната температура рязко се променя. Ако това е истинската причина, не мисля, че ще е трудно да се справят с нея.

Грифин помисли няколко секунди.

— Добре. Къде искаш да го поставиш?

— Избрал съм едно място в Ан Аръндел Каунти, на юг от Анаполис.

— Доста далече е. Защо там?

— Това е крайна линия. Ако трансформаторът се повреди, няма да пострадат много къщи. Другата причина е, че един от екипите ми е само на двадесет мили, а аз съм ги обучавал по новия агрегат. Ще нагласим пробните прибори и мога да ги карам да проверяват всеки ден през първите няколко месеца. Ако мине добре, можем да направим поръчка за закупуване през есента и да започнем монтажа следващата пролет.

— Окей. Къде точно е това място?

Добенс разтвори картата на масата на Грифин.

— Тук.

— Скъп район — каза със съмнение ръководителят.

— О, хайде, шефе! — изсумтя Алекс. — Как ще изглеждат нещата във вестниците, ако започнем да провеждаме всичките си експерименти в райони, населени с бедни хора? Освен това — усмихна се той — всичките тези идиоти по опазването на околната среда са богати, нали?

Добенс внимателно беше подбрал забележката си. Една от любимите теми на Грифин беше „Защитникът на околната среда от Парк авеню“. Той притежаваше малка ферма и не обичаше някой дилетант с апартамент да му обяснява за природата.

— Добре. Можеш да го направиш. Кога смяташ да го монтираш?

— „Уестингхаус“ могат да ни предоставят агрегата в края на идната седмица. Мога да го инсталирам и да го пусна в действие три дни след това. Искам екипът ми да провери линиите — всъщност самият аз ще слизам там, за да го монтирам, ако не възразяваш.

Грифин кимна одобрително.

— Ти си моят тип инженер, синко. Повечето от стажантите, които ни изпращат сега, се боят да си изцапат ръчичките. Ще ме държиш ли в течение?

— Да, сър.

— Продължавай в този дух, Алекс. Говорил съм на ръководството някои неща за теб.

— Благодаря ви, мистър Грифин.

Добенс излезе от сградата и тръгна към дома си с двегодишния си служебен плимут. По-голямата част от движението в пиковия час се насочваше насам, а той излизаше от района. Прибра се у дома си след по-малко от час. Шон Милър тъкмо се събуждаше, беше си налял чай и гледаше телевизия. Алекс се чудеше как е възможно да започне човек деня си с чай. Направи си нескафе.

— Е? — попита Милър.

— Няма проблеми — усмихна се Алекс, а след това спря. Мина му през ума, че ще му липсва работата. След всичките разговори в колежа за даването на власт на народа, след като започна работа за „БГ & Е“, с изненада откри, че един инженер от общественополезна фирма като тази вършеше точно това.^[3] По доста особен начин сега служеше

на обикновените хора, въпреки че не изглеждаше много значим. Добенс реши, че това е добра подготовка за бъдещите му амбиции. Помнеше, че дори онези, които са служили скромно, все още служат. Това е важен урок занаят.

— Хайде. Ще говорим за това в лодката.

Сряда беше особен ден. Райън, който отсъстваше и от двете си служби, носеше мечката, а Кати изкара количката с дъщеря им от болницата. Мечката беше подарък от курсантите, на които преподаваше история, и представляваше огромно чудовище, което тежеше към тридесет килограма и беше високо почти метър и петдесет, на главата си имаше шапка като на мечока Смоуки^[4] — всъщност шапката принадлежеше на един инструктор по строева подготовка от морската пехота и беше предоставена по настояване на Брекенридж и охранителния взвод. Един офицер от полицията отвори вратата, за да може процесията да мине. Беше ветровит мартенски ден, но семейното комби беше паркирано пред вратата. Джек взе дъщеря си на ръце, докато Кати благодареше на сестрите. Постави я в седалката ѝ и сам закопча колана. Мечката трябваше да отиде отзад.

— Готова ли си да се прибереш у дома, Сали?

— Да. — Гласът ѝ беше вял. Сестрите казваха, че тя още вика в съня си. Най-сетне краката ѝ бяха напълно заздравили. Отново можеше да ходи, макар лошо и трмаво, но ходеше. С изключение на загубения далак тя отново беше цяла. Косата ѝ беше ниско подстригана, за да замаскира обръснатото място, но и там щеше да порасте отново. Хирургът казваше, че дори и белезите ще изчезнат, а педиатрите го уверяваха, че след няколко месеца от кошмарите няма да има и следа. Джек се обърна, за да погали малкото личице, и получи усмивка в замяна. Това не беше усмивката, която беше свикнал да вижда. Зад неговата бушуваше гняв, но си каза, че сега не е време за това. Сега Сали имаше нужда от баща, а не от отмъстител.

— Пригответе ми една изненада — каза той.

— Каква?

— Ако ти кажа, то няма да бъде изненада — изтъкна баща ѝ.

— Тате! — за момент малкото му момиченце стана такова, каквото беше преди.

— Чакай и ще видиш.

— За какво става дума? — попита Кати, когато се настани в колата.

— Изненадата.

— Каква изненада?

— Виждаш ли? — каза Джек на дъщеря си. — Дори и мама не знае.

— Джек, какво става?

— Миналата седмица разговаряхме с доктор Шенк — само каза Райън. Освободи ръчната спирачка и навлезе по „Бродуей“.

— Искам си мечока — каза Сали.

— Той е много голям, за да може да седне до теб, мила — отговори Кати.

— Но можеш да носиш шапката му. Той каза, че няма нищо против. — Джек подаде шапката. Широкополата шапка се захлупи на главата ѝ.

— Благодарни ли на хората за мечката? — попита Кати.

— Разбира се. — Райън се замисли за момент. — Тоя срок всички ще преминат. Но не казвай на никого. — Джек имаше славата на човек, при който трудно се изкарват оценки. „По дяволите принципите“ — помисли той. Курсантите, на които преподаваше, изпращаха за Сали непрекъснат поток от цветя, играчки, игри и картички, които бяха развличали малкото му момиченце, а след това тръгваха из отделението и правеха деня по-светъл за още петдесетина болни деца. Мечокът беше най-големият подарък. Сестрите казаха на Кати, че той наистина буди възхищение у Сали. Чудовищната играчка често пъти се намираще на леглото на Сали и тя се притискаше здраво до него. Щеше да бъде трудно да прави същото вкъщи, но Джек беше решил въпроса. Скип Тайлър вземаше окончателните мерки.

Джек не бързаше. Караше така, сякаш вози напукани яйца. Копнееше за цигара, което беше един от неотдавна придобитите навици в ЦРУ, но знаеше, че трябва да спре да пуши сега, след като Кати си беше вкъщи през цялото време. Внимаваше да не тръгне по маршрута, по който Кати беше карала през онзи ден, в който... Ръцете му се свиха около волана, както правеха от няколко седмици насам. Знаеше, че трябва да спре да мисли толкова много за това. Тези мисли бяха се превърнали в мания и не му помагаша много.

Гледката се беше променила от... катастрофата. Оголените тогава дървета вече имаха зелени пъпки и листа, с които почваше пролетта. Конете и кравите бяха пуснати по фермите. Виждаха се телета, жребчета и Сали притискаше нос към стъклото, докато гледаше към тях. Райън си мислеше, че както всяка година, и сега животът се подновяваше. Семейството му беше цяло и той щеше да го пази. Накрая стигнаха до последния завой по Нес Фолкънс роуд. Джек забеляза, че камионите на електрокомпанията все още са тук, и като зави към гаража си, се запита какво правят.

— Скип вкъщи ли е? — попита Кати.

— Така изглежда — отговори Джек, като потисна усмивката си.

— Пристигнаха — каза Алекс.

— Да — отбеляза Луис. — Двамата бяха застанали на стълба и поставяха нови проводници, за да свържат експерименталния трансформатор. — Знаеш ли, след като свършихме оная работа — каза мъжът, — снимката на жената беше поместена във вестниците. Едно хлапе се ударило в някаква витрина и си нарязало лицето. Той е бил малък наш брат, Алекс. Жената е спасила очите му.

— Спомням си, Луис. — Алекс вдигна фотоапарата си и направи няколко снимки.

— Хей, не обичам да се занимавам с деца — каза Луис. — Ченгетата са друго нещо — добави в защита той. Не трябваше да казва, че и бащата на детето беше друго нещо. Това беше делова работа. Както и Алекс, той все още имаше някакви скрупули и нараняването на деца не беше от нещата, които можеше да върши без вътрешен смут.

— Може би всички имахме късмет. — Алекс беше наясно, че това е глупав начин на мислене за един революционер. Сантименталността нямаше място в делата му, тя пречеше на това, което трябваше да направи, и удължаваше работата, като предизвикваше и смъртта на повече хора. Също така знаеше, че забраната за нараняване на децата е генетично дълбоко закодирана във всяко човешко същество. Човечеството не беше напреднало в познанията си от времето на Маркс и Ленин. Така че, когато беше

възможно, той щеше да избягва да жертва деца. Мислеше, че това ще привлече повече симпатии в обществото, което смяташе да освободи.

— Да.

— Е, какво видя?

— Имат прислужница — разбира се, чернокожа. Много хубава жена. Кара шевролет. Вътре има и още един човек. Бял е, едър мъж и ходи особено.

— Добре — Алекс си записа за жената, но пропусна мъжа. Вероятно той е семеен приятел.

— Ченгетата, щатските ченгета, са там минимум през два часа. Вчера следобед един от тях ме пита какво правим. Наглеждат мястото. В къщата има допълнителна телефонна линия — трябва да е алармена инсталация. Значи имат аларма и полицаите винаги са наоколо.

— Добре. Дръж си очите отворени, но не се издавай.

— Дадено.

— Ето ни у дома — пое си дъх Райън. Спря колата, излезе и заобиколи до вратата на Сали. Видя, че малкото момиченце не си беше играло със закопчалката. Той я откопча, взе детето на ръце и го извади от колата. Тя обви с ръце врата му и за миг животът за Райън отново стана прекрасен. Понесе Сали към предната врата, като я притискаше с ръце към гърдите си.

— Добре дошли — Скип вече беше отворил вратата.

— Къде ми е изненадата? — попита Сали.

— Изненада ли? — Тайлър беше озадачен. — Не зная за никаква изненада.

— Тате! — Баща ѝ получи един обвинителен поглед.

— Хайде, влизайте — каза Тайлър.

Мисис Хакет също беше там. Пригответа беше обяд за всички. Самотна майка на двама синове, тя работеше, за да ги издържа. Райън остави дъщеря си на пода и тя отиде в кухнята. Скип Тайлър и баща ѝ гледаха как скованите ѝ крака преодоляват разстоянието.

— Господи, не е ли удивително колко бързо оздравяват децата! — отбеляза Тайлър.

— Какво? — изненадано запита Джек.

— Веднъж, когато играех футбол, си счупих крак. Проклет да бъда, ако се възстанових така бързо. Хайде. — Тайлър подкани Джек с глава да излязат. Най-напред погледна мечката в колата. — Чух, че е голям мечок. Трябва да е играл в отбора на Чикаго^[5]!

След това отидоха в горичката на север от къщата на Райън. Тук намериха изненадата, завързана за едно дърво. Джек освободи верижката и го вдигна във въздуха.

— Благодаря ти, че го докара.

— Нищо работа. Радвам се да я видя у дома й, приятелю.

Двамата мъже се върнаха в къщата. Джек погледна иззад ъгъла и видя, че Сали унищожават един сандвич с фъстъчено масло.

— Сали... — каза той. Жена му вече го гледаше с отворена уста. Главата на дъщеря му се завъртя, когато той слагаше кученцето на пода.

Беше черен лабрадор, тъкмо отбит от майка си. Кученцето се нуждаеше само от един поглед, за да разбере на кого принадлежи. Затича странично по пода и диво размаха опашка. Сали седна на пода и сграбчи кучето. След миг то облизваше лицето й.

— Тя е твърде малка за куче — каза Кати.

— Добре, можеш да го върнеш още този следобед — тихо каза Джек. Получи гневен поглед. Дъщеря му изпищя, когато кучето започна да дъвче тока на едната й обувка. — Не е достатъчно голяма за пони, но смятам, че това нещо е точно каквото й трябва.

— Ти си го обучавай!

— Това ще бъде лесно. От добро потекло е. Баща му е Виктор Юго Блек, шампионът на Чесапийк, представяш ли си? Лабрадорите имат меки уста и обичат децата — продължи Джек. — Вече съм го записал на курс за обучение.

— Курс за какво? — Сега Кати наистина беше объркана.

— Породата се казва Лабрадорско куче донасяч — обясни Джек.

— Колко голямо става?

— О, може би тридесет килограма.

— То ще е по-голямо от нея!

— Да. Те обичат и да плуват. Той може да се грижи за нея и в басейна.

— Ние нямаме басейн.

— Започват го след три седмици — отново се усмихна Джек. — Доктор Шенк каза, че плуването е добра терапия за такъв вид нараняване.

— Не си си губил времето — отбеляза жена му. Сега се усмихваше.

— Щях да взема нюфаундлендска порода, но са прекалено големи — около метър. — Джек не каза, че първото му желание беше да си вземе достатъчно голямо куче, което да може да откъсне главата на всеки, който се приближи до дъщеря му, но благодарумието надделя.

— Е, ето я и първата ти работа — посочи Кати. Джек взе една салфетка, за да почисти локвата на плочките. Преди да успее да го стори, дъщеря му почти го удуши с дива прегръдка. Употребил всичките си сили, за да може да се удържи, но го направи. Сали не би разбрала защо баща ѝ плаче. Светът се беше върнал в предишния си вид. „Сега ако можем да го опазим такъв.“

— Утре ще имам снимките. Искан да станат готови, преди дърветата да се разлистят. Когато се зашумят, къщата няма да се вижда добре от пътя. — Така Алекс представи накратко резултатите от разузнаването си.

— Ами алармената инсталация?

Алекс прочете сведенията от бележника си.

— Как, по дяволите, се добра до тези данни?

Добенс се засмя, като си отвори една бира.

— Лесно е. Ако ти трябват данните за някаква алармена инсталация, просто трябва да се обадиш до фирмата, която я е направила, и да им кажеш, че работиш за застрахователна компания. Казваш им някакъв номер на полица — разбира се, измисляш си го, — и те ти дават цялата необходима информация. Райън има гранична система и дублираща система за сигнализация при влизане в къщата, което означава, че и във фирмата, инсталирала системата, имат ключове. Пуснали са инфрачервени лъчи някъде в имението. Вероятно е поставен на пътя между дърветата. Този човек не е тъп, Шон.

— Това няма значение.

— Добре де, само ти казвам. Още нещо.

— Да?

— Този път хлапето няма да пострада, също и майката, ако можем да го допуснем.

— Това не е част от плана — увери го Милър. „Проклет глупак. — Шон беше научил този израз в Америка. — За какъв революционер се смяташ?“

— Това е искане на моите хора — продължи Алекс, като не каза цялата истина. — Трябва да разбереш, Шон, нападението над деца тук е много лошо нещо. Не искаме да имаме такъв имидж, загряваш ли?

— И искаш да се измъкнеш заедно с нас?

Добенс кимна.

— Може да се наложи.

— Мисля, че това можем да го избегнем. Просто искам да кажа, че трябва да елиминираме всички хора, които видят лицето ти.

„Безчувствен дребен минетчия“ — помисли си Добенс, макар че думите бяха съвсем разумни. Мъртъвците не говореха.

— Много добре. Сега само трябва да намерим начин да накараме хората от охраната да се поотпуснат малко — каза ирландецът. — Предпочитам да избегнем използването на брутална сила.

— Мислих по този въпрос. — Алекс замълча, преди отново да проговори. — Как успяват армиите?

— Какво искаш да кажеш? — попита Милър.

— Имам предвид големите планове, онези, дето наистина вършат работа. Те успяват, защото показваш на другия нещо, което той наистина желае да види, така ли е? Караш го да тръгне по фалшивата следа, но тя трябва да е много добра. Трябва да ги накараме да търсят нещо не където трябва и те трябва да кажат и на другите.

— И как ще направим това? — След двуминутно мълчание се обади пак: — А?

Няколко минути по-късно Алекс се оттегли в спалнята си, като остави Милър пред телевизора, за да разгледа материалите. Пътуването беше много полезно. Планът вече започваше да добива някакъв вид. Щяха да трябва много хора, но това се очакваше.

Любопитно, но уважението му към Алекс сега беше спаднало. Той беше компетентен, разбира се, дори отличен при плана си за отклоняване на вниманието... но тази абсурдна сантименталност! Не че Милър живееше с мисълта да убива деца, но ако революцията го

изискваше, значи това беше необходима цена. Още повече то привличаше вниманието на хората. Показваше им, че той и организацията му са сериозни. Докато Алекс не преодолее тези неща, никога няма да има успех. Но това не беше проблем на Милър. Част първа от акцията беше оформена в съзнанието му. Част втора веднъж беше начертана и после изоставена. „Но не и този път“ — обеща пред себе си Милър.

По обед на следващия ден Алекс му предаде снимките и го откара до една крайна станция на вашингтонското метро. Милър взе метрото за националното летище, за да се качи на първия от четирите самолета, които щяха да го закарат до дома.

Джек влезе в спалнята на Сали малко преди единадесет часа. Кучето — дъщеря му го беше нарекла Ърни — представляваше неразличима форма в ъгъла. Това беше едно от най-умните неща, които някога Джек бе правил. Сали беше прекалено силно влюбена в Ърни, за да мисли за раните си, и тя тичаше след него толкова бързо, колкото позволяваха отслабналите ѝ крака. Това беше достатъчно, за да накара баща ѝ да не обръща внимание на сдъвканите обувки и случайните грешки на кучето, което цапаше къщата. След няколко седмици тя щеше да се възстанови. Преди да излезе от стаята, Джек пооправи завивките. Кати вече беше в леглото, когато той се върна при нея.

— Добре ли е тя?

— Спи като ангел — отговори Джек, като се пхна до нея.

— А Ърни?

— И той е там някъде. Чух как опашката му удряше в стената. — Той я прегърна с двете ся ръце. Вече беше трудно да се доближи до нея. Прокара ръка по корема ѝ, като опипваше формите на нероденото им дете. — Как е следващото?

— Най-последно се укроти. Господи, колко е активен. Не го събуждай.

На Джек му се стори странно, че бебетата могат да бъдат будни, преди да се родят, но не може да се спори с лекари.

— Него ли?

— Така казва Мадж.

— А какво казва тя за теб? — опипа ребрата ѝ. Изпъкваха твърде много. Жена му винаги е била слаба, но това беше прекалено.

— Възвръщам си теглото — отговори Кати. — Не трябва да се тревожиш. Всичко е наред.

— Добре. — Той я целуна.

— Само това ли ще получиш? — дочу в тъмното той.

— Смяташ ли, че ще можеш да издържиш на повече?

— Джек, утре не съм на работа — изтъкна тя.

— Но някои от нас са — възпротиви се той, но скоро откри, че не е съгласен.

[1] Графство в Югоизточна Ирландия, провинция Западен Мънстър. — Б.пр. ↑

[2] Псевдоним на Чарлс Дикенс. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи (Power to the people — „Дайте власт на хората“, Power — власт, електроенергия). ↑

[4] Герой от американски мултипликационен сериал. — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи. В Чикаго има футболен отбор с името „Чикагските мечки“. — Б.пр. ↑

21. ПЛАНОВЕ

— Акуратен е — каза О'Донъл. Милър се беше върнал с копираните от Добенс въздушни снимки, топографските карти и снимките на дома на Райън откъм сушата и морето. Към тях бяха добавени печатни записки за наблюденията на хората му, както и други данни, които може да го заинтересуват.

— За съжаление той позволява на личните си чувства да пречат на работата му — хладно отбеляза Милър.

— А ти не го ли правиш, Шон? — меко го укори О'Донъл.

— Това няма да се повтори повече — увери го командирът му по акциите.

— Добре. Важното на грешките е, че от тях се учим. Хайде да разгледаме предложената акция.

Шон извади друга карта и в продължение на двадесет минути разисква идеите си. Привърши с предложението на Добенс за маневрата за отвличане на вниманието.

— На мен ми харесва. — Обърна се към шефа на разузнаването: — Ти какво мислиш, Майкъл?

— Противникът ще бъде многоброен, разбира се, но планът предвижда това. Единственото нещо, което ме тревожи, е, че ще бъдат необходими почти всичките ни хора.

— Нищо друго не изглежда осъществимо — отговори Милър. — Не става въпрос само да стигнем достатъчно близо, а и да напуснем района, след като мисията бъде изпълнена. Синхронът е от критична важност...

— А когато синхронът е от критична важност, простотата е задължителна черта — кимна О'Донъл. — Има ли друго нещо, което противникът би могъл да опита?

— Мисля, че не — каза Маккени. — Предвидили сме възможно най-лошото.

— Хеликоптерите — обади се Милър. — Те за малко не ни разбиха последния път. Не са никакъв проблем, ако сме подготвени за тях, и трябва да бъдем готови.

— Много добре — каза О'Донъл. — А втората част от акцията?

— Естествено трябва да знаем къде се намират целите ни — отговори Маккени. — Кога искаш да задействам хората си? — Агентите на шефа на разузнаването бездействаха от няколко седмици по негова заповед.

— Все още не — замислено отговори шефът. — Отново всичко е въпрос на синхрон, Шон.

— Мисля, че трябва да чакаме до пълното приключване на мисията, преди да тръгнем.

— Да, последния път тази идея се оказа добра — съгласи се командирът. — Колко човека са необходими за акцията ти?

— Не по-малко от петнадесет. Мисля, че можем да разчитаме на Алекс за трима обучени мъже, като един от тях е самият той. Повече — не, трябва да ограничим доколкото е възможно участието му.

— Съгласен съм — каза Маккени.

— А обучението? — попита О'Донъл.

— Най-продължителното от всичко, което сме правили.

— Кога трябва да започне?

— Месец преди удара — отговори Милър. — Повече от това ще бъде равносилно на пилеене на средства. В момента имам да върша доста неща.

— Това са плановете — каза Мъри. — Можеш да ги оставиш във вашето посолство или ще ги пратим в Блеър Хаус, срещу президентството, от другата страна на улицата.

— Изказвам цялото си уважение към вашите хора от тайната служба, но... — Началникът на групата за охрана на дипломатите можеше и да не довършва мисълта си. Той отговаряше за безопасността на важните личности и нямаше да се довери на чужденци повече, отколкото беше необходимо.

— Да, разбирам. Ще изпратят цяла охранителна група от Службата за сигурност плюс двама свързочни офицери от ФБР. Ще разчитаме и на обичайното съдействие от страна на местната полиция.

Два екипа за действие в рискови ситуации ще бъдат в състояние на готовност през цялото време, докато те са тук. Единият екип е във Вашингтон, а другият, помощният — в Куантико.

— Колко човека знаят? — попита Ашли.

— Тайната служба и хората от ФБР вече са информирани. Когато вашите хора отидат там, нашите трябва да са проверили повечето от обектите. Местната полиция няма да бъде известявана дотогава, докато не стане необходимо.

— Казваш, че повечето от местата са проверени, но не всичките? — попита Оуенс.

— Искате ли да проверим и необявените местопребивавания толкова рано?

— Не. — Мъжът от групата за охрана на дипломатите поклати глава. — Достатъчно лошо е, че обществените мероприятия ще трябва да бъдат известни толкова рано. Все още не е официално потвърдено, че ще ходят. Елементът на изненадата е най-добрата ни защита.

Оуенс погледна колегата си, но не реагира. Началникът на ГОД беше включен в списъка на заподозрените лица, а според заповедта никой не трябва да знае подробности от разследването. Оуенс смяташе, че той е чист, но детективите бяха открили нередовни моменти в личния му живот, които някак си са били пропуснати при предишните проверки. Докато не станеше сигурно, че той не е опасен риск, нямаше да знае, че някои от възможните заподозрени са видели разписанието. Командирът на Ц-13 иронично погледна Мъри.

— Мисля, че се престаравате малко, господа, но такава е работата ви — каза човекът от ФБР, докато ставаше. — Вашите хора отлитат утре, нали?

— Точно така.

— Окей. Чък Авери от тайните служби ще посрещне хората ви на летище „Дълес“. Кажете им да не се притесняват и да питат каквото ги интересува. Ще получите пълно съдействие от наша страна. — Наблюдаваше ги, като тръгнаха. Пет минути по-късно Оуенс се върна.

— Какво става, Джими? — изненада се Мъри.

— Какъв напредък имате по въпроса с хората, които нападناха Райън?

— Нищо през последните две седмици — призна си Мъри. — А вие?

— Имаме една вероятна връзка — нека бъда точен, подозираме, че може да има връзка.

Мъжът от ФБР се усмихна.

— Да, разбирам. Кой е той?

— Джефри Уоткинс. — Това име накара Мъри да реагира.

— Оня от външното министерство? По дяволите! Има ли в списъка друг, когото познавам?

— Човекът, с когото току-що разговаря. Хората на Ашли са открили, че не е съвсем верен на жена си.

— Момчета или момичета? — Мъри се досети от начина, по който Оуенс беше казал това. — Искаш да кажеш, че той не знае, Джими?

— Той не знае, че разписанието е било предадено вероятно не на когото трябва. Уоткинс е между тези хора, но там е и приятелят ни от ГОД.

— О, това е наистина добро! Плановете може би са предадени, но не казваш на шефа на сигурността, защото той може би е този, който...

— Не е вероятно, но трябва да допуснем тази възможност.

— Отменете пътуването, Джими. Ако трябва, счупете му крака, отменете го.

— Не можем. Не иска. Разговарях с негово височество онзи ден и му обясних проблема. Той отказва да позволи животът му да бъде манипулиран по този начин.

— Защо ми казваш това? — вдигна очи към тавана Мъри.

— Трябва да го кажа на някого, Дан. Ако не мога пред своите хора, то... — Оуенс махна с ръка.

— Искаш ние да отменим пътуването вместо вас, така ли? — попита Мъри. Знаеше, че Оуенс не може да отговори на този въпрос. — Нека се разберем ясно. Искате нашите хора да бъдат нащрек, защото вероятността за нападение е сериозна, а един от добрите може би е лош.

— Правилно.

— Това няма да накара хората ни да се почувстват истински щастливи.

— Самият аз също не съм много щастлив, Дан — отговори Оуенс.

— Е, Бил Шоу ще има още нещо, за което да мисли. — Хрумна му друга мисъл. — Джими, много скъпа жива стръв се люлее на кукичката.

— Той го знае. А нашата работа е да държим акулите настрана, нали?

Мъри поклати глава. Идеалното разрешение щеше да бъде намирането на начин да се прекрати пътуването, като така проблемът ще се прехвърли обратно при Оуенс и Ашли. Това означава да бъде ангажиран и Държавният департамент. Мъри знаеше, че момчетата в Мъгливото дъно биха отхвърлили идеята. Не върви да отмениш поканата си към бъдещ държавен глава, защото ФБР и тайните служби смятат, че не могат да гарантират безопасността му — щяха да му кажат, че американските служби за сигурност ще станат за смях. Особено като знаят, че отговорността не е на хората в Държавния департамент.

— Какво имаш за Уоткинс? — след малко попита той. Оуенс описа „доказателствата“ си.

— Това ли е всичко?

— Все още ровим, но досега няма нищо по-съществено. Разбира се, всичко може да бъде съвпадение...

— Не. На мен ми се струва, че си прав. — Мъри също не вярваше в съвпаденията. — Но нямате нищо, с което аз бих могъл да застана пред съдебните заседатели у дома. Мислили ли сте да играете само е една боя?

— Искаш да кажеш да променим разписанието ли? Да, мислихме. Но какво от това? Можем да го сторим, да видим дали Уоткинс ще отиде в магазина и да арестуваме и двамата — ако можем да потвърдим, че онова, което става, е това, което си мислим пие. За нещастие така ще пресечем завинаги единствената връзка, която имаме с АОЪ, Дан. Засега следим Кули толкова отблизо, колкото смеем. Той още пътува. Ако можем да открием с кого се среща, тогава може би ще успеем да приготвим една цяла акция. Предложението ти съдържа вариант, но не най-добрия. Знаеш, че имаме време. Разполагаме с няколко месеца, преди да трябва да предприемем нещо толкова драстично.

Мъри кимна, но не толкова в знак на съгласие, а по-скоро с разбиране. Вероятността да се намери и унищожи групата на О'Донъл

трябва да е примамлива за Скотланд Ярд. Задържането на Кули би предотвратило това, а то не беше нещо, което могат просто да изоставят. Знаеше, че ФБР би мислило по същия начин.

— Джек, искам да дойдеш с мен — каза Марти Кантор. — Не приемам никакви въпроси.

— Какво? — попита Райън и получи обвинителен поглед. — Добре, добре. — Събра папките, по които работеше, и ги заключи в шкафа си, а след това взе якето си. Кантор го поведе покрай ъгъла към асансьора. След като пристигнаха на първия стаж, той бързо тръгна на запад към пристройката зад сградата на щаба. След като влязоха в новата постройка, минаха през пет охранителни поста. За Райън това беше рекорд на всички времена и той се зачуди дали Кантор не е трябвало да препрограмира компютъра за контрол на пропуските, за да го вкара в тази сграда. Десет минути по-късно се намираха на четвъртия етаж в стая, която имаше само номер.

— Джек, това е Жан Клод. Той е един от френските ни колеги.

Райън стисна ръката на човека, който беше с двадесетина години по-възрастен от него, а лицето му притежаваше израз на цивилизована ирония.

— Какво става, Марти?

— Професор Райън — каза Жан Клод. — Информираха ме, че вие сте човекът, на когото трябва да благодарим.

— За какво... — Райън се спря. Французинът го поведе към един телевизионен монитор.

— Джек, това все едно че никога не си го виждал — каза Кантор, когато на екрана се появи картина. Трябва да беше от спътник. Райън веднага се досети за това, съдейки по ъгъла на наблюдение, който много бавно се променяше.

— Кога? — попита той.

— Снощи, към три сутринта по нашето часово време.

— Правилно — кимна Жан Клод, чиито очи бяха фиксирани в екрана.

Райън си помисли, че това е лагер 20. Онзи, който принадлежеше на „Пряко действие“. Разстоянието между бараките му беше познато. Според инфрачервената картина три бараки бяха с включено

отопление. Яркостта на топлинните сигнали показваше, че температурата при земята трябва да е била около градуса на замръзване. Зад една дюна на юг от лагера бяха паркирани два автомобила. Джек не можа да различи дали това са джипове или малки камиони. При по-внимателно взиране се виждаха две фигури, които се придвижваха на студения фон: хора. От начина на движение се разбираше, че са войници. Той преброи осем, разделени на две еднакви групи. До една от бараките имаше по-ярка светлина. Изглежда, там стоеше някакъв човек. „Три сутринта, когато телесните функции са най-бавни.“ Несъмнено някой от охраната на лагера пушеше и се стараеше да остане буден. Райън разбра, че това е грешка. Огънят от кибритената клечка му пречеше да вижда добре. „Е, какво пък...“

— Сега — каза Жан Клод.

Откъм един от осемте натрапници се видя кратко проблясване: странно беше да го види човек, но да не го чува. Райън не можа да познае дали в резултат на това постовият се помести, но цигарата му със сигурност го направи, като отхвъркна може би на два метра, след което остана неподвижна. „Това е убийство — помисли си той. — Господи, какво гледам!“ Осемте бледи силуета се приближиха до лагера. Най-напред влязоха в бараката на охраната — тя винаги беше една и съща. След миг отново излязоха. Отново се построиха в две групи от по четирима, като всяка от групите се насочи към „осветените“ постройки.

— Кой са войниците? — попита Джек.

— Парашутисти — просто отговори Жан Клод.

Тридесет секунди по-късно някои от хората отново се появиха. След още минута се показаха и останалите — Райън видя, че бяха повече, отколкото когато влязоха. Двама от тях, изглежда, носеха нещо. След това в кадър се появи още нещо. То представляваше ярко петно, което заличи част от картината — хеликоптер, чиито двигатели светеха като огън на инфрачервената картина. Картината се влоши леко и камерата се дръпна назад. Появиха се още два хеликоптера. Един кацна близо до джиповете и те бяха вкарани в него. След това той се вдигна във въздуха, а другият се понесе близо до земята, като в продължение на няколко мили заличаваше следите от автомобилите със струята си. По времето, когато спътникът загуби визуалния си

контакт с мястото, всички си бяха отишли. Цялото упражнение беше отнело по-малко от десет минути.

— Бързо и чисто — въздъхна Марти.

— Хванахте ли я? — попита Джек.

— Да — отговори Жан Клод. — И други петима. Четирима от тях са живи. Преместихме всички, включително и пазачите на лагера, които, със съжаление трябва да кажа, не оцеляха. — Съжалението на французина беше добавено само като признак на добро възпитание. Лицето му показваше какво изпитва.

— Ранен ли е някой от вашите хора?

Отговорът беше съпроводен с развеселено поклащане на глава:

— Не. Всички спяха. Един бил с пистолет до леглото си и е направил грешката да посегне към него.

— Вие сте измъкнали всички, дори и охраната на лагера?

— Разбира се. Сега всички са в Чад. Живите ги разпитват.

— Как уредихте това да бъде заснето от спътника?

— Просто щастливо съвпадение. — Отговорът беше придружен с вдигане на рамене.

„Точно така — помисли си Райън. — Голямо съвпадение. Току-що наблюдавах запис от смъртта на трима или четирима души. Терористи — поправи се той. — Освен пазачите на лагера, които са помагали на терористите. Не е възможно нещата да са съвпаднали по случайност. Французите искат да знаем, че те истински се занимават с антитерористични операции.“

— Защо ме повикахте тук?

— Но вие направихте това възможно — каза Жан Клод. — За мен е удоволствие да ви поднеса благодарността на моята страна.

— Какво ще стане с онези, които заловихте? — поиска да узнае Джек.

— Знаете ли колко много хора са убили те? Ще отговарят за тези престъпления. Правосъдие — ето какво ще им се случи.

— Искаше да видиш успешна акция, Джек — каза Кантор. — Току-що го направи.

Райън се замисли за това. Преместването на телата на охраната му говореше за края на операцията. Никой не трябва да знае какво се е случило. Разбира се, останали са няколко дупки от куршуми и няколко петна кръв, но няма тела. Похитителите буквално са заличили следите

си. Цялата операция можеше да бъде отричана. Не беше останало нищо, което да покаже, че французите са извършителите. В този смисъл това беше отлична подривна операция. И ако за приготовленията ѝ са отишли толкова много усилия, то нямаше причини да се смята, че хората от „Пряко действие“ някога ще бъдат изправени пред съдебни заседатели. „Човек не полага толкова старания, за да даде гласност на всичко чрез съдебно дело — помисли си Райън. — Сбогом, Франсоаз Теру!“

„Аз осъдих тези хора на смърт“ — накрая осъзна той. Само един от тях му стигаше, за да смущава съвестта му. Припомни си лицето ѝ от полицейската фотография, спомни си и момичето е бикини от неясната спътникова снимка.

— Убила е най-малко трима души — каза Кантор, който четеше по лицето на Райън.

— Професор Райън, тя няма сърце. Няма чувства. Не трябва да се заблуждавате от лицето ѝ — посъветва го Жан Клод. — Не всички изглеждат като Хитлер.

Но Райън знаеше, че това е само част от истината. Външният ѝ вид само подсещаше, че нейният живот е човешки живот, чийто срок е прекъснат по неестествен начин. „А тя е отнемала живота на други“ — помисли си Джек. Призна пред себе си, че не би изпитвал никакви угризения, ако тя се казваше Шон Милър.

— Простете — каза той. — Вероятно това е романтичната ми натура.

— Но, разбира се — щедро отговори французинът, — това е постъпка, за която човек може да съжалява, но тези хора са направили своя избор, професоре, не вие. Вие сте помогнали да се отмъсти за много невинни хора и сте спасили живота на хора, които никога няма да познавате. Ще получите официална благодарствена нота — секретна, разбира се — за съдействието.

— Радвам се, че мога да ви помогна, полковник — каза Кантор. Всички си стиснаха ръце и Марти заведе Джек обратно в сградата на щаба.

— Не съм сигурен дали отново искам да видя нещо такова — каза в коридора Райън. — Искам да кажа, че не желая да знам лицата им. Искам да кажа... по дяволите, всъщност не зная какво. Може би просто е... по-различно, когато си далеч оттам. Твърде много

наподобяваше на гледането на футболен мач по телевизията, но не беше мач. Кой беше този човек?

— Жан Клод е завеждащият вашингтонската квартира на DGSE^[1] и беше офицерът за свързка. Получихме първата нова нейна снимка преди ден и половина. Бяха подготвили акцията и свършиха всичко за по-малко от шест часа. Впечатляващо, нали?

— Предполагам, че те искаха да впечатлят нас. Няма да ги връщат във Франция, нали?

— Не, сериозно се съмнявам, че тези хора ще бъдат върнати, за да застанат пред съд. Помниш ли проблемите, които си имаха последния път, когато се опитаха да проведат съдебно дело срещу членове на „Пряко действие“? Членовете на журито започнали да получават обаждания по телефона през нощта и случаят се разводни. Може би не искат отново да си имат всичките тези разправи. — Кантор се намръщи. — Е, ние не сме виновни за нищо. Системата им не е като нашата. Ние само предадохме информация на свои съюзници.

— Американски съд би могъл да нарече това съучастие в убийство.

— Възможно с — призна Кантор. — Лично аз предпочитам определението на Жан Клод.

— В такъв случай защо ще напускаш през август? — попита Райън.

Кантор му отговори, без да гледа към него:

— Може би един ден ще разбереш, Джек.

Джек седеше сам в кабинета си и не можеше да отклони мисълта си от това, което беше видял. На пет хиляди мили разстояние агенти на дирекцията за „действие“ на DGSE сега разпитваха момичето. Ако всичко ставаше във филм, методите им щяха да бъдат брутални. Райън не искаше да знае какво използват на живо. Каза си, че членовете на „Пряко действие“ сами са си виновни. Първо, съзнателно бяха избрали да станат това, което са. Второ, когато миналата година са срутили френската правна система, са дали на враговете си оправдание да заобиколят всякакви конституционни права... Но това беше ли истинско оправдание?

— Какво ли би помислил Дан? — мърмореше си той. В този момент следващият въпрос изникна пред него. Райън вдигна телефона и набра един номер.

— Кантор на телефона.

— Защо, Марти?

— Защо какво, Джек?

— Защо ме заведе да видя това?

— Жан Клод искаше да се запознае с теб, за да видиш какво е постигнато благодарение на твоите данни.

— Това са глупости, Марти! Ти ме накара да видя предавана от спътник акция, изпълнявана в реално време. Е, беше запис, но по същество то си е едно и също нещо. Не може да са много хората, които имат правото да видят това. За работата ми не е необходимо да зная колко добри са възможностите за предаване на информация в реално време. Можело е да му кажеш, че нямам разрешение да видя това, и толкова.

— Добре, имал си малко време да премислиш нещата. Кажи ми до какво стигна.

— Не ми харесва това.

— Защо? — попита Кантор.

— Наруших закона.

— Не нашия. Както ти казах преди двадесет минути, ние само предадохме разузнавателна информация на приятелска нация.

— Но те я използваха, за да убиват хора.

— За какво мислиш, че се използва разузнавателната информация, Джек? Какво е трябвало да направят те? Не, отговори на първия въпрос: ами ако са чужденци, избили французи в Лихтенщайн например, а след това са се върнали в базата си?

— Това не е същото. Това прилича повече на... на военна акция, като например да убиеш часовете при лагера. Хората, които преследваха, са граждани на собствената им държава, извършили престъпления в нея и... и подлежат на разпоредбите на френския закон.

— Ами какво ще кажеш, ако това беше друг лагер? Какво ще кажеш, ако тези парашутисти бяха свършили такава работа за нас или за англичаните и бяха очистили твоите приятели от АОЪ?

— Това е друго нещо! — сопна се Райън. „А защо?“ — запита се той след миг. — Това е на лична основа. Не можеш да очакваш, че ще мисля по същия начин и за това.

— Не мога ли? — Кантор затвори телефона.

Райън гледа телефонната слушалка няколко секунди, преди да я постави на мястото ѝ. Какво искаше да му каже Марти? Джек отново обмисли събитията, като се опитваше да намери смислено заключение.

Дали изобщо тези неща имаха смисъл? Имаше ли смисъл един политически дисидент да дава израз на чувствата си с бомби и картечници? Смислено ли беше това, че по-малките държави използваха тероризма като последно оръжие, след което идва войната — за да променят политиката на по-големите? Райън изсумтя. Зависи от коя страна се намира човек или най-малкото имаше хора, които мислеха така. Това не е ли нещо напълно ново?

Беше и не беше ново. Спонсорираният от държавата тероризъм под формата на пирати от варварските държави е било първото изпитание на Америка като нация. Врагът е бил движен просто от алчност. Варварските държави са искали откуп, преди да дадат право на преминаване за търговските кораби, плаващи под американски флаг, но накрая е било взето решение, че това е достатъчно. Пребъл^[2] е закарал младата американска военна флота в Средиземно море, за да сложат край — не, коригира се Джек: — Той да сложи край на принасянето на Америка в жертва.

„Господи, това стана дори на същото място“ — помисли си Райън. Във военноморския химн се пееше „До бреговете на Триполи“, където младши лейтенант Пресли О’Банън от морската пехота на САЩ бе нападнал укреплението в Дерна. Джек се чудеше дали това място още съществува. Проблемът поне съществуваше.

Насилието не беше се променило. Изменили се бяха правилата, по които действаха големите държави, както и целите на враговете им. Двеста години по-рано, когато една малка държава обиди по-голяма, корабите и войските решавали въпроса. Но вече не можеше просто да отидеш и да набиеш другия. По-малките държави имаха арсенали със съвременен оръжие, което можеше да направи подобни наказателни експедиции твърде скъпи за обществата, научили се да пазят живота на младите си хора. Един полк войски вече не можеше да решава нещата, а местенето на една армия не бе такава проста работа. Знаейки това, по-малката страна можеше да нанася рани или което е и по-безопасно, да заплати на други да ги нанесат — „по недоказуем начин“, — за да накара по-големия си противник да се придвижи в желаната посока. Дори и не се бързаше много. Подобни конфликти на ниско ниво

продължаваха с години, толкова малки бяха разходите и толкова различна стойността на отнетия и загубен човешки живот.

Новото беше не жестокостта, а безопасността на нацията, която е извършила или спонсорираше тази жестокост. Докато не се промени това, убийствата няма да спрат.

По тази причина на международно ниво тероризмът беше вид война, заради която не трябваше дори да бъдат прекъсвани дипломатическите връзки. Самата Америка има посолства в някои от тези страни. По-близо до дома тероризмът се считаше за престъпление. Райън си спомни, че беше се изправил пред Милър в Олд Бейли, а не във военен съд. „Те дори могат да използват това срещу самите нас — осъзна с изненада той. — Те могат да си воюват своята война, но ние не можем да я признаем за такава, без да предадем нещо, от което се нуждае нашето общество. Ако се отнасяме с терористите като с политически мотивирани активисти, ние им даваме добро име, което не заслужават. Ако се отнасяме с тях като с войници и ако ги убиваме като такива, ние им даваме легитимност и нарушаваме собствените си закони“ Райън знаеше, че с малко повече въображение организираната престъпност може да бъде смятана за форма на тероризъм. Единствената слабост на терористите беше тяхната негативност. Те бяха политически движения, които нямаха какво да предложат, освен убеждението си, че обществото, в което живеят, е несправедливо. Докато хората в това общество смятаха друго, терористите биваха отхвърляни от него. Демократичните съдебни процеси, от които терористите имаха полза, същевременно им нанасяха и най-големите политически вреди. Следователно първостепенната им цел е елиминирането на тези демократични процеси, превръщането на справедливостта в несправедливост, за да накарат членовете на обществото да симпатизират на терористите.

Елегантността на тази концепция беше зашеметяваща. Терористите могат да водят война и да бъдат защитени от демократичните съдебни процеси на враговете си. Ако тези процеси бъдат отменени, терористите ще спечелят допълнителна политическа подкрепа, но докато процесите съществуваха, беше много трудно те да загубят. Те можеха да държат цяло едно общество като заложник срещу самото себе си и най-важните си истини, да го предизвикват да се промени. Можеха да се движат свободно, като се възползваха от

свободата, която характеризира демократичните държави, и да получават необходимата им подкрепа от страна, с която обществото, от което произлизат, не желае или не може да работи ефективно.

Единственото разрешение беше в международното сътрудничество. Подкрепата за терористите трябва да бъде спряна. Останат ли само със собствените си средства, терористите ще се превърнат в нещо като мрежа за организирана престъпност... но въпреки всичките си изявления демократичните страни смятаха за по-лесно да решават проблемите си самостоятелно, вместо да се сплотят и да нанесат решителен удар на тези, които предизвикваха проблемите. Това не беше ли се променило? ЦРУ даде данни за терористите на някой друг и в резултат на това бяха предприети действия. Следователно онова, което бе видял преди малко, представляваше стъпка в правилна посока, дори и ако не е непременно най-правилната стъпка. Райън си каза, че преди малко е бил свидетел на едно от многото несъвършенства на света, но поне то бе ориентирано в правилна посока. Това, че той бе смутен от видяното, е следствие от цивилизованото общество, в което живее. Това, че сега разбира видяното, е резултат на... на какво?

Кантор влезе в канцеларията на адмирал Гриър.

— Е? — попита заместник-директорът.

— Ще му пишем пет плюс или може би шест минус. Зависи от това какъв урок ще си вземе от всичко.

— Проблеми със съвестта ли? — попита заместник-директорът.

— Да.

— Време е да разбере какво представлява играта. Всеки трябва да научи това. Той ще остане — каза Гриър.

— Вероятно.

Пикапът опита да паркира в алеята под сградата на Хувър^[3], но един постови му направи знак да се махне. Шофьорът се поколеба, донякъде от безсилие, и разярен в същото време, се опитваше да измисли нещо. Никак не му помагаше и натовареното движение. Накрая започна да обикаля около сградата, докато намери място в един

обществен гараж. Служителят в гаража направи гримаса, когато видя това плебейско превозно средство — беше свикнал да вижда буици и кадилаци — и бързо се отдалечи, за да не покаже чувствата си. Шофьорът и неговият син не му обърнаха внимание. Тръгнаха надолу, пресякоха улицата и се насочиха пешком по пътя, по който не можаха да минат с колата. Накрая стигнаха до вратата и влязоха.

Дежурният агент на бюрото до входа забеляза влизането на двама не съвсем прилично облечени мъже, по-възрастният от които беше увил нещо в коженото си яке и го носеше под мишница. Това незабавно привлече вниманието на агента. С лявата си ръка направи знак на двамата да дойдат при него. Дясната му се намираще някъде другаде.

— С какво мога да ви бъда полезен, сър?

— Здравсти — каза мъжът. — Имам нещо за вас. — Той вдигна якето и извади автомат. Бързо разбра, че това не е начинът да се сприятели с ФБР.

Агентът грабна автомата и го дръпна, като в същото време скочи и протегна ръка към пистолета си. Бутонът за тревога вече беше натиснат и други двама агенти се присъединиха към сцената. Агентът зад бюрото веднага забеляза, че затворът на автомата е прибран и че нямаше пълнител.

— Аз го намерих — гордо обясни детето.

— Какво? — запита един от пристигналите агенти.

— А аз си помислих, че трябва да го донеса тук — добави бащата.

— По дяволите! — отбеляза агентът зад бюрото.

— Я да видим. — Пристигна и един старши агент. Той се появи от залата за наблюдение, чиито телевизионни камери наблюдаваха входа. Агентът зад бюрото още веднъж провери оръжието и след това го подаде.

Автоматът беше „Узи“, деветмилиметровото израелско оръжие, използвано по целия свят заради качествата си — балансировка и точност. Обозначенията по изглеждащия евтино („Узи“ е всичко друго, но не и евтин, макар да изглежда така) метал беше покрит е червеникавокафява ръжда, а от затвора покапа вода. Агентът изтегли ударника и погледна в цевта. С автомата беше стреляно, без след това да е почистван. Невъзможно беше да се каже преди колко време е

станало това, но в момента нямаше много случаи във ФБР, в които да е използвано оръжие от този вид.

— Къде намерихте това, сър?

— В една каменоломна на около тридесет мили отгук — отговори мъжът.

— Аз го намерих! — изтъкна момчето.

— Така е, той го намери — съгласи се бащата. — Реших, че тук трябва да го донеса.

— Правилно сте решили, сър. Моля, елате с мен.

Агентът на бюро то им даде пропуски за „посетители“. Той и останалите двама агенти се върнаха към работата си, като се чудеха какво, по дяволите, беше всичко това.

Малкото хора на последния етаж на ФБР с изненада видяха един мъж с автомат в ръка, но нямаше да бъде съвсем в шикозния стил на ФБР, ако обърнеха твърде много внимание — човекът с автомата имаше пропуск на бюро то, пък и държеше автомата както трябва. Но когато влезе в една канцелария, автоматът накара първата видяла го секретарка да реагира.

— Бил вътре ли е? — попита агентът.

— Да, аз ще... — Очите ѝ не се отместваха от автомата.

Мъжът ѝ махна с ръка, подкани посетителите да го последват и тръгна към канцеларията на Бил Шоу. Вратата беше отворена. Шоу разговаряше с един от хората си. Специалният агент Ричард Алдън отиде право при бюро то на Шоу и постави автомата върху него.

— Господи, Ричи! — Шоу вдигна очи към агента, а след това ги свали към автомата. — Какво е това?

— Бил, тези двама души току-що влязоха през вратата долу и ни го дадоха. Реших, че може би е интересно.

Шоу погледна двамата е пропуски за посетители и ги покани да седнат на дивана до стената. Повика още двама агенти и един специалист от лабораторията по балистика. Докато нещата се организираха, секретарката му донесе кафе за бащата и „Доктор Пепърс“^[4] за сина.

— Бихте ли ми казали имената си, моля?

— Казвам се Робърт Нютон, а това тук е синът ми, Лион — каза и адреса, и телефонния си номер, без да го питат.

— И къде намерихте автомата? — попита Шоу, докато си записваше.

— Мястото се нарича Каменоломната на Джоунс. Мога да ви го покажа на карта.

— Какво сте правили там?

— Ловях риба. Аз го намерих — напомни Лион.

— Аз събирах дърва за огрев — каза бащата.

— По това време на годината?

— По-добре е, отколкото да го правиш през лятото, когато е горещо — отговори не без логика Нютон. — Пък и дървото изсъхва. Аз съм строителен работник, от онези, дето ходят по високите метални скели, и сега нямаме много работа, та излязох за дърва. Момчето не е на училище днес и го взех със себе си. Лион обича да лови риба, докато аз режа дървата. Доста големи риби има там — намигна той.

— О, окей — ухили се Шоу. — Лион, ти някога хващал ли си от тях?

— Не, но последния път за малко щях да я хвана отговори момчето.

— И какво стана след това?

Мистър Нютон кимна с глава към сина си.

— Значи кукичката ми се закача на нещо тежко и аз дърпам и дърпам, и дърпам. То се откачи и опитах съвсем силно да го извадя, но не можах. Затова извиках тате.

— Аз го извадих — обясни Нютон. — Когато видях, че е автомат, за малко не си оцапах гащите. Кукичката беше се закачила за скобата на спусъка. Какъв е този автомат?

— „Узи“. Правят ги най-вече в Израел — отговори експертът от балистичната лаборатория, като вдигна поглед от автомата. — Престоял е във водата най-малко месец.

Шоу и един от другите агенти се спогледаха при тази новина.

— Боя се, че доста го пипах — каза Нютон. — Надявам се, че не съм унищожил пръстовите отпечатъци.

— Не след като е било във водата, мистър Нютон — отговори Шоу. — И право тук ли го донесохте?

— Да. Намерихме го само преди... о, час и половина. Освен че го пипахме, не сме правили нищо друго. Нямаше пълнител в него.

— Вие разбирате от оръжие, а? — попита балистикът.

— Да. Прекарах една година във Виетнам. Бях пехотинец в 137-ми въздушен полк. Доста добре познавам автоматите „М-16“ — усмихна се Нютон. — Пък и ходех на лов от време на време, най-вече за зайци и птици.

— Разкажете ми за каменоломната — каза Шоу.

— Намира се встрани от главния път, може би на около триста метра. Има много дървета. Оттам си вземам дърва за огрев. Не зная кой е собственикът. Много коли ходят нататък. Децата паркират там в събота вечер, такова място е, нали се сещате?

— Чували ли сте някога да се стреля там?

— Не, освен по време на ловния сезон. Там има катерици. Много катерици. Е, този автомат интересува ли ви? Означава ли нещо за вас?

— Може би. С такъв са убили офицер от полицията и...

— А, да. Онази госпожа и детето ѝ в Анаполис, нали? — замълча за момент. — По дяволите!

Шоу погледна момчето. Реши, че е на около девет години. Хлапето имаше умни очи, с които разглеждаше нещата, които Шоу бе окачил по стените — възпоменателни предмети от многото му случаи и служби.

— Мистър Нютон, направихте ни голяма услуга.

— Така ли! — отговори Лион. — И какво ще правите с автомата?

Балистикът отговори:

— Най-напред ще го почистим и ще проверим дали е здрав. След това ще стреляме с него. — Погледна към Шоу. — Можеш да забравиш всички останали юридически процедури. Водата в каменоломната трябва да е химически активна. Тази корозия е доста силна. — Погледна към Лион. — Ако хванеш риба там, синко, не я яж, преди баща ти да каже, че може.

— Добре — увери го момчето.

— Тъкани — обади се Шоу.

— Да, може би има. Не се притеснявай. Ако има такива, ще ги намерим.

— Какво ще кажеш за цевта?

— Може би — отговори човекът. — Между другото този автомат е от Сингапур. Значи е доста нов. Израелците неотдавна им дадоха лиценз за производството — преди осемнадесет месеца. Същата фабрика, в която се прави и „М-16“ по лиценз от „Колт“. — Той

прочете серийния номер. След няколко минути щеше да бъде изпратен на аташето по правните въпроси от ФБР в Сингапур. — Искам да започна работа по този автомат веднага.

— Мога ли да гледам? — попита Лион. — Няма да преча.

— Виж какво — отговори му Шоу. — Искам да поговоря с баща ти още малко. Искаш ли да накарам някой от нашите агенти да те разведе из музея. Можеш да видиш как сме хванали всичките лоши типове от едното време. Ако почакаш отвън, ще дойдат да те вземат и да те разходят из музея.

— Добре!

— Не можем да обсъждаме това, нали? — попита Нютон, след като синът му излезе.

— Точно така, сър. — Шоу замълча. — Това е важно по две причини. Първо, не желаем извършителите да знаят, че сме направили пробив по случая — а това би могло да се окаже сериозен пробив, мистър Нютон. Вие направихте нещо много важно. Втората причина е, че трябва да защитаваме вас и семейството ви. Хората, въввлечени в този случай, са доста опасни. Вижте нещата по следния начин: те се опитаха да убият бременна жена и четиригодишно момиченце.

Това привлече вниманието на мъжа. Робърт Нютон, който имаше пет деца, три от които момичета, не хареса чутото.

— Виждали ли сте хора около каменоломната? — попита Шоу.

— Какво искате да кажете?

— Когото и да е.

— Може би има още двама-трима, които секат дърва там. Зная имената им — искам да кажа малките им имена. И както ви казах, децата обичат да паркират там. — Той се засмя. — Веднъж трябваше да помогна на едно. Искам да кажа, че пътят не е кой знае колко хубав и едно хлапе беше загазило в калта и... — Нютон замлъкна. — Един ден, беше вторник, не бяхме на работа, защото кранът се счупи, а не ми се седеше вкъщи. Та излязох да насека малко дърва. От пътя излизаше един микробус. Имаха истински проблеми в калта. Трябваше да чакам десетина минути, защото беше блокирал целия път, хлъзгаше се и буксуваше.

— Какъв микробус?

— Тъмен. От онези с плъзгаща се странична врата — трябва да е бил правен по поръчка, защото стъклата му бяха от онези, тъмните.

„Ето!“ — помисли си Шоу.

— Видяхте ли шофьора или някой друг вътре?

Нютон помисли малко.

— Да. Беше чернокож. Спомням си, че крещеше. Предполагам, че му беше писнало да буксува така в калта. Искам да кажа, не го чувах, но можеше да се познае, че крещи, досещате ли се? Имаше брада и кожено яке като това, с което ходя на работа.

— Друго за микробуса спомняте ли си?

— Мисля, че издаваше шум, сякаш имаше голям V-образен осемцилиндров двигател. Да, трябва да е бил правен по поръчка, за да има такъв двигател.

Твърде силно развълнуван, за да се усмихне, Шоу погледна към хората си, които усилено си записваха.

— Вестниците писаха, че всички гадове са били бели — каза Нютон.

— Вестниците невинаги представят нещата правилно — отбеляза Шоу.

— Искате да кажете, че онова копеле, дето уби полица, е чернокожо? — Нютон не хареса това. И той беше чернокож. — И се е опитал да очисти онова семейство... мама му стара!

— Мистър Нютон, това е тайна. Разбирате ли ме? На никого не можете да разказвате. Дори на сина си. Той беше ли с вас тогава?

— Не. Беше на училище.

— Добре. На никого не можете да казвате. За да защитите себе си и семейството си. Става дума за много опасни хора.

— Добре. — Нютон погледна към масата за момент. — Искате да кажете, че тук наоколо има хора е автомати, които убиват хора, тук? Не В Ливан или други такива, а тук?

— Горе-долу сте прав.

— Хей, човече, не съм прекарал една година във Виетнам, за да имаме такива неща тук.

Няколко етажа по-долу експертите от балистичната лаборатория вече бяха разглобили автомата. Всяко парченце беше почистено с малка прахосмукачка е надеждата, че може да се намерят нишки, които да съответстват на онези от микробуса. Частите бяха разгледани за

последен път. Пораженията от водата бяха повредили повечето от щампованите детайли, голяма част от тях от мека стомана. Поздравата, устойчива на корозия балистична стомана на цевта и ударника бяха в малко по-добър вид. Самият шеф на балистичната лаборатория сглоби автомата, просто за да покаже на техниците, че все ОЩЕ знае как. Не бързаше и грижливо смазваше всяка част, като накрая пробва ударния механизъм, за да провери дали работи правилно.

— Окей — каза на себе си той. Остави оръжието на масата, като затворът беше спуснат, без да има куршум в цевта. След това извади пълнител за автомат „Узи“ и го зареди с двадесет деветмилиметрови куршума. Постави пълнителя в джоба си.

Посетителите винаги се изненадваха. Обикновено когато прострелваха оръжие, техниците носеха бели престилки, като лекари. Мъжът постави наушниците си, пъкна цевта в прореза и изстреля един куршум, за да провери дали автоматът наистина стреля. Стреляше. След това натисна спусъка и изпразни пълнителя за няколко кратки секунди. Сне пълнителя, провери дали автоматът е обезопасен и го подаде на помощника си.

— Отивам да си измия ръцете. Хайде да проверим тези куршуми. — Техникът от лабораторията по балистика беше взискателен човек.

Когато изсуши ръцете си, вече имаше колекция от двадесет изразходвани куршума. Металните обвивки на всеки от тях показваха характерните белези от нарезите на цевта на автомата. Бележите върху всички куршуми бяха еднакви, но се различаваха малко, тъй като цевта се разширяваше при нагряване.

Взе малка кутия от шкафа за веществените доказателства. Спомни си, че този куршум беше преминал през тялото на полицаия. Помисли си, че изглежда толкова малък, за да може да отнеме човешки живот, не тежеше дори и тридесет грама олово и стомана, и беше незначително деформиран при смъртоносното преминаване през тялото. Трудно беше да не мисли за тези неща. Постави го до микроскопа за сравнение и извади друг, от онези, които току-що беше изстрелял. След това свали очилата си и се наведе над окулярите. Куршумите си... приличаха. Определено са изстреляни от същото оръжие. Смени куршумите. Сега си приличаха повече. Третият

куршум беше още по-близък. Внимателно завъртя пробния куршум, сравнявайки го с онзи от кутията с веществените доказателства и...

— Имаме съответствие. — Той отстъпи от микроскопа и другият техник се наведе над окуляра, за да провери.

— Да. Съответстват си. Сто процента — съгласи се той. Шефът разпреди на хората си да проверят и другите куршуми и отиде до телефона.

— Шоу е на телефона.

— Същият автомат е. Стопроцентово сме сигурни. Намерих куршум, съответстващ на този, който е убил полицая. Сега проверяват онези от поршето.

— Това е добре, Пол!

— И още как. Ще ти се обадя след малко.

Шоу постави слушалката на мястото ѝ и погледна към хората си.

— Господа, току-що направихме пробив по случая Райън.

[1] Главна дирекция „Държавна сигурност“. — Б.пр. ↑

[2] Едуард Пребъл (1761–1807) — офицер от американската военна флота. — Б.пр. ↑

[3] Сградата на ФБР във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[4] Вид безалкохолно питие. — Б.пр. ↑

22. ПРОЦЕДУРИ

Същата вечер Робърт Нютон заведе агентите до каменоломната. На зазоряване следващия ден пълен екип от експерти преглеждаха всяка пращинка на мястото. Двама водолази влязоха в мътната вода и десет агенти застанаха по различни места, за да наблюдават за евентуална компания. Един екип откри и разпита хората, които също сечаха дърва тук. Други разговаряха с жителите на фермите в близост е пътя, който водеше в гората. Взети бяха проби от почвата, за да бъдат сравнени с откритите е прахосмукачка в микробуса. Следите от гуми бяха фотографирани за по-късна проверка.

Хората от балистичната лаборатория бяха провели нови изпитания на автомата. Изхвърлените гилзи бяха сравнени с тези от микробуса и от местопрестъплението. Белезите от изхвъргача и ударника идеално си съответстваха. Сигурността, че автоматът е свързан с престъплението и микробуса, сега беше повече от стопроцентова. Серийният номер беше сверен с фабриката в Сингапур и документите от продажбата — проверени, за да се види къде е бил изпратен автоматът. Имената на всички търговци на оръжие по света фигурираха в компютрите на ФБР.

Предназначението на ФБР като институция е да вземе отделна частица информация и да я разработи в цял криминален случай. Това, което не можеха да предотвратят, бе, че не можеха да се предпазят от чужди очи. Алекс Добенс минаваше по пътя край каменоломната всеки ден, когато ходеше на работа. Видя две коли да излизат на шосето от покритата с чакъл пътека. Въпреки че и колата, и микробусът от лабораторията на ФБР нямаха обозначения, те носеха федерални регистрационни номера, а на него му трябваше само толкова.

Добенс не беше от хората, които лесно се вълнуват. Професионалното обучение му позволяваше да гледа на света като верига от малки, дискретни проблеми, всеки от които имаше решение. Ако човек се справи с достатъчен брой от малките проблеми, то

големите ще отпаднат също, един по един. Също така той беше педантичен човек. Всяка негова постъпка представляваше част от по-голям план, като и той беше част, макар и изолирана, от следващата планирана постъпка. Това беше нещо, което неговите хора проумяха много трудно, но не е лесно да се спори с човек, който има успехи, а всяко нещо, което Добенс правеше, бе успешно. Това му спечели уважение и подчинение от страна на хора, които някога бяха твърде пламенни за определената им от Алекс житейска мисия.

Добенс си помисли, че не е нормално две коли да излизат по едно и също време от този път. Извън областта на нормалните вероятности беше и фактът, че и двете трябва да имат федерални регистрационни номера. Следователно трябва да приеме, че по някакъв начин онези от ФБР са узнали, че той е използвал каменоломната за обучение в боравене с оръжие. Питаше се как ли се е разбрало това? Може някой ловец, от онези, селяните, които идват за катерици и птици, да е видял. Или пък от хората, които секат дърва тук. Или пък някое хлапе от съседна ферма. Колко ли е голям този проблем?

Беше водил хората си да стрелят там само четири пъти, като най-скорошният бе при идването на ирландците. „Хмм, какво ми говори това? — попита пътя пред колата си той. — Това беше преди четири седмици.“ Всеки път стреляха само сутрин по време на най-натовареното движение. Дори и така далеч от Вашингтон, по пътя имаше много коли и камиони сутрин и през късния следобед, а те създаваха доста шум наоколо. Следователно няма вероятност някой да ги е чул. Окей.

Всеки път, когато стреляха там, Алекс много възискателно беше събирал гилзите и проверяваше дали не са оставили нещо след себе си, дори и фасове, за да не може да се докаже, че са били на това място. Не можеха да избягнат следите от гумите, по една от причините Алекс да избере това място бе, че през почивните дни много хлапета паркираха колите си там — имаше доста следи от гуми.

Спомни си, че хвърлиха автомата там, но кой ли може да е открил това? Водата в каменоломната е дълбока повече от двадесет и пет метра — проверил беше това — и изглеждаше така неприветлива, както оризище е всичката мръсотия, която идваше отвън и се събираше по повърхността. Не беше място за плуване. Изхвърлили бяха само

автомата, с който стреляха, но колкото и невероятно да изглеждаше, той трябваше да приеме, че са го намерили. За момента нямаше значение как е станало това. „Е, ще трябва да се отървем и от другите, и то веднага — помисли си Алекс. — Винаги могат да се купят нови.“

„Колко ли могат да научат полицаите?“ — питаше се той. Добре познаваше полицейските процедури. Струваше му се съвсем разумно да познава врага си и Алекс притежаваше няколко текста по методи на следователската работа, а и книгите, които се използват за обучение на полицаи в различните академии, като труда на Снайдър „Разследвания на убийства“ и „Библия по обезпечаването на закона.“ Той и хората му ги изучаваха така внимателно, както бъдещите полицаи е млади, светнали лица...

На автомата не можеше да има отпечатъци. След престоя във водата кожните мазнини, които образуваха отпечатъците, отдавна са изчезнали. Алекс беше почистил автомата и не трябваше да се тревожи за това.

Фургонът, разбира се, беше изоставен. Първоначално беше краден, а след това променен от един от хората на Алекс и бяха използвали четири различни комплекта регистрационни номера. Номерата отдавна ги нямаше — намираха се под един телефонен и електропроводен стълб в Ан Аръндел Каунти. Ако нещо беше станало в резултат на това, той щеше да знае много по-отдавна. Самият фургон беше напълно почистен, всичко беше избърсано, мръсотията от пътя към каменоломната... това беше повод за размисъл, но фургонът все още не водеше доникъде. Не бяха оставили в него нищо, което да ги свърже с неговата група.

Не е ли говорил някой от хората му, може би някой с болна съвест, заради детето, което почти не загина? Но ако това беше се случило, той щеше да се събуди този следобед с пистолет и полицейска значка пред лицето си. Следователно това не е причината. Вероятно. Ще поговори с хората си за това, ще им напомни, че с никого не могат да споделят за стореното от тях.

Може ли да са видели лицето му? Алекс отново се укори, задето помахна на хеликоптера. Но тогава носеше шапка, слънчеви очила и брада, които сега бяха изчезнали заедно с якето, джинсите и обувките. Все още пазеше работните ръкавици, но те бяха толкова обикновени, че човек можеше да ги купи във всеки магазин. „Ами изхвърли ги и си

купи друг чифт, заднико! — помисли си той. — Не забравяй да избереш същия цвят и си пази касовата бележка.“

Отново обмисли всичко. Може би реагира твърде прибързано. Федералните може да разследват нещо съвсем различно, но беше глупаво да поема ненужни рискове. Всяко нещо, използвано в каменоломната, ще бъде изхвърлено. Той ще направи пълен списък на възможните улики и ще елиминира всяка една от тях. Никога вече няма да се връщат там. Полицаяте си имаха правила и процедури и той без колебание ги беше копира, за да лиши опонентите си от предимствата им. Беше си определил собствени правила, след като видя до какви катастрофи се стига, ако нямаш никакви. Радикалните групи, около които се беше навъртал през младежките си години, бяха отмрели поради арогантността и глупостта си, заради подценяването на противника. В основата си те бяха отмрели, защото не бяха достойни за успех. „Победата идва само при онези, които са готови да я осъществят и да я вземат“ — мислеше Алекс. Той дори се въздържаше от поздравяване към самия себе си за това, че видя федералните полицаи. Това беше елементарно благоразумие, а не гениалност. Беше избрал този маршрут, за да забелязва подобни неща. Вече беше открил ново обещаващо място за обучение в стрелба.

— Ерик Мартенс — тихо каза Райън. — Пак се срещаме.

Всички данни на ФБР бяха предоставени на работната група от ЦРУ часове след получаването им. Автоматът беше намерен. Райън се чудеше как е станало това. Видя, че той е бил произведен в Сингапур в завод, който произвеждаше и вариант на автомата „М-16“, какъвто беше носил в армията, а също и някои други видове оръжие от Запада и Изтока за продажба в страните от третия свят... а и на други заинтересовани. От работата си през миналото лято Райън знаеше, че има немалко подобни заводи, а и доста правителства, чиято единствена мярка за легитимността на купувача на оръжие беше само платежоспособността му. Дори и онези, които обръщаха внимание на неща като удостоверенията за краен получател, често пъти си правеха оглушки по отношение на купувачите, които никога не бяха доказали, че се намират от другата страна на сенчестата линия, разделяща честните от другите. Тъй като обикновено това решение се вземаше от

правителството на търговеца, то към вече неправилното уравнение се добавяше още една променлива.

Такъв беше и случаят с мистър Мартенс. Той беше много компетентен в своята област, имаше изключителни връзки и беше работил с подкрепяните от ЦРУ въстаници на УНИТА в Ангола до установяването на по-редовен канал. Но най-ценното му качество беше способността му да намира разни неща за южноафриканското правителство. Последният му голям успех беше намирането на инструментите и матриците за производството на противотанковите ракети „Милан“, оръжие, което не можеше да бъде експедирано за южноафриканското правителство поради наложеното от Запада ембарго. След тримесечния творчески труд от негова страна правителствените оръжейни заводи щяха да си ги произвеждат сами. Райън знаеше, че несъмнено хонорарът му за това е бил астрономически, макар че ЦРУ не бяха успели да определят на колко точно възлиза той. Мартенс притежаваше собствен реактивен самолет „Груман“ с възможност за междуконтинентални пътувания. За да си подсигури възможност да лети където си пожелае, беше доставил оръжия за няколко африкански правителства, а дори и ракети за Аржентина. Можеше да отиде във всяко кътче на света и да намери правителство, което му беше задължено. Райън се усмихна на себе си, този човек би предизвикал сензация на „Уолстрийт“ или на всеки друг борсов пазар. Можеше да търгува с когото си пожелае, можеше да продава оръжия така, както хората от Чикаго продаваха опции за пшеница.

Автоматите „Узи“ от Сингапур бяха дошли при него. Всеки обичаше „Узи“. Дори чехите се бяха опитали да ги копират, но без особен търговски успех. Израелците ги продаваха с хиляди на военните и на силите за сигурност по целия свят и винаги — поне повечето пъти — следваха правилата, за които САЩ настояваха. Райън прочете, че доста такива автомати бяха отишли за ЮАР, докато ембаргото не е затруднило това. „Не е ли това причината най-после да разрешат на някой да произвежда автомата по лиценз? — зачуди се Джек. — Нека друг да разширява пазара вместо теб, а ти само прибирай печалбите...“

Пратката е съдържала пет хиляди бройки... около два милиона долара на едро. Не е много, достатъчно, за да бъде въоръжена

полицията в някой град или поделение десантници, в зависимост от ориентацията на правителството получател. Достатъчно голяма, за да покаже печалба за мистър Мартенс, и достатъчно малка, за да не привлича много внимание. Райън си помисли, че това е товар за един, а може би два камиона. Палетите или сандъците сигурно са скрити в някой ъгъл на неговия склад, който се охранява от правителствени войски, но вероятно е лична собственост на Мартенс...

„Точно това ми каза сър Базил Чарлстон на вечерята — припомни си Райън. — Не обърна достатъчно внимание на онзи южноафриканец.“ ... Значи англичаните мислят, че той търгува с терористи... директно ли? Не, неговото правителство не би търпяло такова нещо. „Вероятно не би го търпяло“ — поправи се Райън. Автоматите може и да достигнат до Африканския национален конгрес, а това може да не е много добра новина за правителството, което те са се зарекли да унищожат. Значи сега Райън трябваше да намери посредника. Необходими му бяха тридесет минути, докато се добере до тази папка, като се наложи да се обажда и на Марти Кантор.

Папката беше отчайваща. Мартенс имаше осем известни и петнадесет предполагаеми агенти посредници... по един-двама във всяка страна, на която продаваше... разбира се! Райън набра номера на Кантор.

— Предполагам, че никога не сме разговаряли с Мартенс? — попита Райън.

— От няколко години — не. Вкарваше оръжие от нас за Ангола, но не ни хареса начинът, по който работи.

— Защо?

— Малко си пада мошеник — отговори Кантор. — Това не е ужасно необикновено в оръжейния бизнес, но се опитваме да избягваме този тип хора. Установихме си собствен капал, след като Конгресът сне забраната върху тези операции.

— Имам двадесет и три имена пред себе си — каза Райън.

— Да. Запознат съм с папката. Мислехме, че миналия ноември той е продал оръжие на една група, спонсорирана от Иран, но се оказа, че не е така. Трябваша ни два месеца, за да установим, че е чист. Щеше да бъде много по-лесно, ако можехме да говорим с него.

— Ами какво ще кажеш за англичаните? — попита Джек.

— Непробиваема стена — отговори Марти. — Всеки път, когато се опитат да разговарят с него, някой едър южноафрикански войник казва не. Човек не може да ги вини, щом Западът се отнася с тях като с парици, то е дяволски сигурно, че ще действат като такива. Другото, което трябва да не забравяме, е, че паричите държат един за друг.

— Значи не знаем каквото трябва за този човек и няма да го узнаем.

— Не казах точно това.

— Може би ще изпратим малко хора да проверят някои неща? — обнадеежено попита Райън.

— И такова нещо не съм казвал.

— По дяволите, Марти!

— Джек, нямаш позволение да знаеш каквото и да е за полевите операции. Ако не си го забелязал, в никоя от папките не се посочва как информацията стига дотук.

Райън беше забелязал. Имената на информаторите не се споменаваха, не се уточняваха местата за срещи, както и методите, използвани за предаване на информацията, не се посочваха никъде.

— Добре. Мога ли съвсем безопасно да сметна, че по неизвестни начини ще получим повече информация за този джентълмен?

— Можеш съвсем безопасно да считаеш, че този въпрос се обмисля.

— Той може да е най-добрата ни улика — изтъкна Джек.

— Зная.

— Понякога тази работа може да бъде толкова отчайваща, Марти — изказа болката си Райън.

— Не ми разправяй — засмя се Райън. — Чакай, докато се заемеш с нещо наистина важно — извинявай, но знаеш какво имам предвид. Като например какво мислят хората от Политбюро за нещо или колко мощни и точни са ракетите им, или дали имат някого в тази сграда.

— Давай проблемите един по един.

— Да, това трябва да е приятно, да имаш само по един проблем.

— Кога мога да очаквам новини за Мартенс? — попита Райън.

— Ще разбереш, когато пристигнат — обеща Кантор. — Довиждане.

— Чудесно. — Джек прекара останалата част на деня и част от следващия в ровене из списъка на хората, с които Мартенс беше правил сделки. С облекчение мислеше, че трябва да ходи да преподава в класа през следващите два дни, но намери една възможна връзка. Двигателите „Меркюри“, открити на лодките „Зодиак“, които вероятно използва АОЪ — счетоводството се прекъсваше някъде из Европа, — бяха преминали през един търговец от Малта, с когото Мартенс е работил известно време.

Добрата новина от пролетта беше, че Ърни се учеше бързо. Кучето научи трика да ходи и да се облекчава навън още през първите две седмици, което спаси Райън от съобщението от страна на дъщеря си: „Таааате, има малък проблемеее...“, след което непременно идваше и въпросът на жена му: „Развличаш ли се, Джек?“ Всъщност дори и жена му призна, че кучето се развива добре. Ърни можеше да бъде отделен от дъщеря им само с рязко дърпане на каишката. Сега спеше в леглото ѝ, освен когато патрулираше около къщата през няколко часа. Някак си беше изнервящо да виждаш кучето — по-скоро да виждаш черната маса, по-тъмна от нощта, застанала на няколко сантиметра от лицето ти, — когато Ърни, изглежда, докладваше, че всичко е наред, преди да отиде в стаята на Сали за още два часа покровителствен сън. Той все още си беше кученце с невъзможно дълги крака и масивни лапи, и все още обичаше да дъвче разни неща. Когато сред тях попадна и кракът на една от куклите Барби, резултатът беше жестока караница от страна на Сали, която приключи, след като кучето започна да облизва лицето ѝ в израз на разкаяние.

Най-после състоянието на Сали се беше нормализирало. Както лекарите бяха обещали на нейните родители, краката ѝ бяха напълно оздравели и тя тичаше наоколо както и преди. На този ден щеше да бъде отбелязано връщането ѝ в „Джайънт Степс“. Начинът, по който събаряше чашите от масите, когато минаваше тичешком край тях, беше знак, че нещата отново са предишните, и родителите ѝ бяха прекалено радостни от това, за да се скарат на детето, задето не се държи като дама. От своя страна Сали получаваше непрекъснато спонтанни прегръдки, които не разбираше съвсем. Беше болна и сега е добре. Джек със закъснение разбра, че тя не знаеше, че са били нападнати. На

няколко пъти, когато беше говорила за това, винаги казваше „оня път, когато колата се счупи“. Все още трябваше да ходи при лекарите за тестове. Тя мразеше и се боеше от тези тестове, но децата се адаптират към промените далеч по-бързо от родителите си.

Една от тези промени беше майка ѝ. Бебето сега растеше наистина бързо. Малкото тяло на Кати изглеждаше зле пригодно за този товар. След всеки сутрешен душ тя се гледеше съвсем гола в голямото огледало, окачено от вътрешната страна на вратата на гардероба, и излизаше оттам е гордо и в същото време печално изражение, докато ръцете ѝ проследяваха настъпилите промени през деня.

— Ще стане още по-зле — каза съпругът ѝ, като излезе от душа.

— Благодаря, Джек. Наистина имах нужда да чуя това.

— Виждаш ли краката си? — усмихнат я попита той.

— Не, но ги усещам. — Те се подуваха около глезените.

— Изглеждаш много добре, мила. — Джек застана зад нея и протегна ръце, за да прегърне издутия ѝ корем. Облегна буза на главата ѝ. — Обичам те.

— Лесно ти е да го кажеш. — Тя все още се гледеше в огледалото. Джек видя лицето ѝ, на което имаше лека усмивка. Това не е ли покана? Той вдигна ръце нагоре, за да разбере. — Ох! Боли.

— Извинявай. — Отпусна дланите си дотолкова, че само да бъдат като опора. — Хммм. Не се ли е променило нещо тук?

— Толкова време ли ти трябваше, за да забележиш? — Усмивката ѝ се разшири малко. — Срамота е да трябва да премина през всичките тези неща, за да се променят.

— Чула ли си да се оплаквам някога? Всичко в теб винаги е било като за шест плюс. Предполагам, че бременността те снижава до пет минус. Но само по един предмет — добави той.

— Много дълго сте преподавали, професоре. — Сега показваше зъбите си. Кати се облегна назад и потърка глава в окосмените гърди на съпруга си. По някаква причина обичаше да прави това.

— Красива си — каза той. — Грееш.

— Е, трябва да грея по пътя до работата си. — Джек не отдръпна прегръдката си. — Трябва да се обличам, Джек.

— Колко те обичам, нека преброя... — промълви във влажната ѝ коса той. — Едно... две... три...

— Не сега, развратнико!

— Защо? — Ръцете му се движеха съвсем нежно.

— Защото трябва да оперирам след три часа, а ти трябва да идеш в шпионското градче. — Въпреки това тя не се помръдна. Нямаха чак толкова много моменти, когато можеха да бъдат сами.

— Днес няма да ходя там. Имам семинар в академията. Боя се, че отделът ми е малко сърдит.

Той продължаваше да гледа в огледалото. Очите ѝ бяха затворени. „Майната му на отдела...“

— Господи, колко те обичам!

— Довечера, Джек.

— Обещаваш ли?

— Накара ме да се запаля от идеята. Сега аз... — Тя вдигна ръце, хвана неговите, дръпна ги надолу и ги притисна към изопнатата кожа на корема си.

Той — бебето определено беше той, защото досега го бяха наричали така — беше съвсем буден и се търкаляше и риташе, като буташе тъмната обвивка, която очертаваше неговия свят.

— Леле — отбеляза баща му. Ръцете на Кати се намираха върху неговите, като през няколко секунди ги местеше, за да следва движенията на бебето. — Как го чувстваш?

Главата ѝ се наклони малко назад.

— Приятно е, с изключение на случаите, когато се опитвам да заспя или когато ме ритне в пикочния мехур по време на операция.

— Сали толкова... силна ли беше?

— Мисля, че не. — Тя не каза, че това не са неща, които се запомнят по силата. Това беше просто странното усещане, че бебето е живо и здраво, нещо, което никой мъж няма да разбере. Дори и Джек. Кати Райън беше горда жена. Знаеше, че е една от най-добрите очни хирурзи. Знаеше, че е привлекателна, и полагаше големи усилия да остане такава. Дори и сега, когато беше обезформена от бременността, тя знаеше, че изглеждаше добре. Можеше да се досети за това по реакцията на мъжа, която усещаше в кръста си. Но освен това знаеше, че тя прави нещо, което той не би могъл нито да повтори, нито да разбере напълно. „Е — каза си тя, — Джек прави неща, които и аз не разбирам напълно.“

— Трябва да се обличам.

— Добре. — Джек я целуна по врата. Този път не бързаше. Тази целувка трябваше да трае до вечерта. — Стигнах до единадесет.

Тя се обърна.

— Какво дванадесет?

— Броя начините — засмя се Джек.

— Пуяк! — Тя замахна към него със сутиена си. — Само единадесет?

— Рано е. Мозъкът ми още не функционира правилно.

— Познава се, че кръвоснабдяването му е понижено. — Тя си помисли, че е смешно, дето Джек смяташе, че не изглежда добре. Кати харесваше силната му челюст освен в случаите, когато забравяше да я обръсне, харесваше и добрите му, любещи очи. Погледна белезите на рамото му и си спомни ужаса, когато гледаше съпруга си да се навира точно в опасността, а после и гордостта от това, което постигна. Кати знаеше, че Сали за малко не умря в резултат на всичко, но Джек нямаше как да може да предвиди това. Мислеше, че и тя имаше вина, и си обеща Сали никога вече да не си играе със закопчалката на колана. Всеки от тях бе заплатил за обратите в живота си. Сали почти се беше възстановила от своя обрат, както и самата тя. Кати знаеше, че това не беше вярно за съпруга ѝ, който будуваше през цялото време, когато тя спеше.

„Когато това се случи, аз поне имах, щастието да бъда в безсъзнание. Джек трябваше да преживее всичко. Той още плаща цената за това — помисли си тя. — Сега работи на две места, лицето му винаги е застинало, концентрирано върху нещо, за което не може да говори.“ Тя не знаеше какво точно прави той, но беше сигурно, че то все още не е доведено докрай.

Неочаквано за нея медицинската професия ѝ беше дала вяра в съдбата. На някои хора просто им изтичаше времето. Ако все още това време не беше дошло, шансът или добрият хирург можеха да спасят въпросния живот, но ако времето беше настъпило, всичките умеещи хора по света не биха могли да го променят. Каролайн Райън разбираше, че това е странен начин на мислене за лекар, и уравнивяваше вярата с професионалната сигурност, че тя е инструментът, който осуетява силата, управляваща света. Беше си избрала поле, в което рядко животът и смъртта се бореха. Само тя знаеше това. Нейна близка приятелка избра педиатрична онкология,

лечението на деца, болни от рак. Това беше областта, която имаше крещяща нужда от най-добрите хора медици, и тя се изкушаваше, но знаеше, че изпитанието за човечността ѝ щеше да бъде непоносимо. Как би могла да носи дете в себе си, докато гледа как умират други деца? Как би могла да сътворява живот, след като знае, че не може да предотврати загубата му? Нейната вяра в съдбата никога не би могла да помогне на въображението ѝ да направи този скок и страхът от това, което би могло да стане с психиката ѝ, я накара да се насочи в област, която беше възискателна по друг начин. Едно беше да заложиш живота си и съвсем друго — да рискуваш душата си.

Тя знаеше, че Джек има смелостта да посрещне такова предизвикателство. Това също имаше своята цена. Болката, която понякога виждаше в него, можеше да бъде само по този въпрос. Тя беше сигурна, че несподеляната му работа в ЦРУ беше насочена към намирането и убиването на хората, които я бяха нападнали. Смяташе, че това е необходимо, и нямаше да пролее нито сълза за хората, които почти бяха убили детето ѝ, но като лекар тя не можеше да обмисля подобна задача. Ясно беше, че на мъжа ѝ никак не му е лесно. Преди няколко дни нещо се беше случило. Той се бореше с него, каквото и да беше то, но не можеше да го обсъжда с никого, като се опитваше да запази останалата част от света в нормален вид, опитваше се да обича семейството си, докато се трудеше за... да причини смъртта на други? Не може да е понесъл това с лекота. Съпругът ѝ беше истински добър човек, идеален в толкова много отношения. „Поне за мен“ — помисли си тя. Беше се влюбил в нея при първата им среща и тя можеше да си спомни всяка стъпка по време на ухажването. Помиеше неловкото му — а като си помисли сега, страхотно смешно — предложение за женитба, ужаса в очите му, когато тя се беше поколебала над отговора, сякаш почувства, че не я заслужава, идиотът. Най-силно си спомняше лицето му, когато се роди Сали. Мъжът, който беше обърнал гръб на безскрупулния свят на инвестициите — света, който след смъртта на майка ѝ бе превърнал баща ѝ в агресивен, нещастен мъж, — който се беше върнал към обучението на ентузиазираниите млади хора, сега беше хванат в нещо, което не харесваше. Но тя беше сигурна, че той полага всички усилия, а тя знаеше колко е старателен. Тя току-що го беше изпитала. Кати искаше да може да сподели проблема, както той понякога трябваше да сподели нейната депресия след неуспешна

операция. Тя беше имала нужда от него преди няколко седмици, изпълнени с болка, а сега той се нуждаеше от нея по същия начин.

— Какво те притеснява? Мога ли да ти помогна?

— Не мога да разговарям за това — каза Джек, като завързваше връзката си. — То бе точно каквото трябваше да се направи, но няма да ти хареса много.

— Хората, които...

— Не, не тях. Ако бяха те... — Обърна се с лице към жена си.

— Ако бяха те, аз щях да съм целият в усмивки. Има пробив. ФБР — не трябва да ти казвам това и то си остава в тази стая — са намерили автоматата. Това може да е важно, но все още не сме сигурни. Другото — е, за него не мога да говоря. Съжалявам. Иска ми се да мога.

— Не си направил нищо лошо, нали? — Лицето му се изопна при този въпрос.

— Не. Мислих за това през последните няколко дни. Помниш ли, когато трябваше да извадиш окото на онази дама? Необходимо беше, но ти все още се чувстваше доста зле заради това. Същото нещо. — Той погледна към огледалото. „Донякъде същото.“

— Джек, обичам те и вярвам в теб. Зная, че ще направиш каквото трябва.

— Радвам се, мила, защото понякога не съм сигурен. — Той протегна ръце и тя дойде при него. Помисли си, че в една френска военна база друга млада жена изживяваше нещо различно от любеща прегръдка. „Кой е виновен за това? Едно е сигурно, тя не е същата като жена ми. Не е като моето момиче.“

Той я усети до себе си, отново почувства бебето да се движи и най-накрая се убеди. Както неговата жена трябваше да бъде закриляна, така трябваше да бъдат защитавани и другите жени, и всички деца, и всички хора, които терористите, обучаващи се в този лагер, смятаха просто за абстрактни вещи. Тъй като не бяха абстрактни предмети, те бяха реални. Самите терористи бяха изхвърлили себе си от цивилизованото общество и трябваше по един или друг начин да бъдат намерени. „Ако можем да го правим по цивилизован начин, добре — ако ли не, тогава трябва да направим каквото можем и да разчитаме на съвестта си да не ни накара да откачим.“ Помисли, че може да се

довери на съвестта си. Държеше я в ръцете си. Джек нежно целуна жена си по бузата.

— Благодаря. Станаха дванадесет.

След семинара оставаха последните две седмици преподаване, после идваха окончателните изпити и накрая седмицата, през която се даваха званията: поредният клас курсанти завършваше, за да се присъедини към флотата и армията. Новобранците вече не бяха зайци и можеха да се усмихват веднъж или два пъти дневно на обществени места. Училището стана почти тихо, тъй като курсантите от по-ниските курсове си заминаха у дома за кратка ваканция, преди да заминат на плаване с флотата и да се подготвят за новобранското лято — грубото посвещаване на нов клас курсанти от средните курсове. Райън по най-нелеп начин беше хванат в капана на истинската си работа в продължение на седмица, като обработи цяла планина от хартии. Сега нито отделът по история на академията, ни го ЦРУ бяха много доволни от него. Опитът му да работи за двама господари не се увенча с пълен успех. Разбираше, че и двете работи бяха пострадали, и знаеше, че ще трябва да избере едната от тях. Той съзнателно се опитваше да избегне това решение, докато купчината доказателства за необходимостта от него растеше.

— Хей, Джек! — Роби влезе, облечен в неофициалната си бяла униформа.

— Сядай, майоре. Как е летенето?

— Няма оплаквания. Хлапакът отново е на седлото — каза Джексън, като седна. — Трябваше да бъдеш с мен в оня „Томкат“ миналата седмица. Ех, човече, сега най-последно отново съм на линия. Боричках се е един в самолет „А-4“, който се правеше на агресор, съсипах го. Беше толкова добре. — Хилеше се като лъв, наблюдаващ стадо куци антилопи. — Готов съм!

— Кога тръгваш?

— Трябва да докладвам за явяването си на служба на 5 август. Предполагам, че ще тръгна оттук на първи.

— Не преди ти и Сиси да вечеряте с нас. — Джек провери календара си. — Тридесети е петък. Седем часа, става ли?

— Тъй вярно, сър.

— Сиси какво ще прави там?

— Ами имат една малка симфония в Норфолк. Ще им бъде втори солист на пиано, като освен това ще преподава.

— Знаеш ли, че там имат и център за извънматочно забременяване? Може би най-после ще можете да имате дете.

— Да. Кати ѝ е казала за това. Мислим да го направим, но... знаеш ли, Сиси имаше много разочарования?

— Искаш ли да накараме Кати да поговори с нея за тези неща?

Роби помисли малко:

— Да. Тя знае как. Как се оправя с новото?

— Много мърмори за фигурата си — засмя се Джек. — Защо никога не могат да разберат колко красиви изглеждат, когато са бременни?

— Да. — Роби се усмихна в знак на съгласие, като се чудеше дали някога Сиси също би му изглеждала така. Джек се почувства виновен за това, че докосна оголен нерв, и смени темата.

— Между другото, какво става с тези патрулни катери? Тази сутрин видях два паркирани в пристанището.

— Казва се закотвени, глупако — поправи приятеля си Роби. — Сменят им кнехтовете във военноморската база от другата страна на реката. Предполага се, че ще им трябват два месеца. Нещо се е объркало със старите — уплътнителите не си вършели работата или някакви подобни глупости. Обичайното осиране от страна на правителството и доставчика. Не е нищо особено. Предполага се, че работата ще бъде привършена за следващата учебна година — не че ме интересува това, разбира се. По това време, момчето ми, аз ще прекарвам утрото си на седем хиляди и петстотин метра над земята, където ми е мястото. А ти какво ще правиш?

— Какво искаш да кажеш?

— Е, ти или ще бъдеш тук, или в Ленгли, нали така?

Райън погледна през прозореца.

— Проклет да бъда, ако знам. Роб, имаме бебе, а и няколко други неща, за които трябва да мислим.

— Още ли не си ги открил?

Джек поклати глава.

— Смятахме, че сме направили пробив, но не се получи. Тези типове са професионалисти, Роби.

Джексън реагира изненадващо разгорещен:

— Глупости, човече! Професионалистите не нараняват деца. Те искат да стрелят срещу войници или полицаи, добре, това го разбирам — не е правилно, но го разбирам, така ли е? Войниците и полицаите имат пушки, с които могат да отговорят на стрелбата, и са обучени. Така че те са равностоен противник. Изненада от едната страна и процедури от другата и ето ти честна игра. Но след като се хвърлят на цивилни, то те са обикновени улични хулигани, Джек. Може би са умни, но, по дяволите, не са професионалисти. Професионалистите са смели. Професионалистите играят наистина.

Джек поклати глава. Роби грешеше, но той не знаеше никакъв начин да го накара да мисли другояче. Неговият кодекс на поведение беше този на воина, който трябва да живее според правилата на цивилизования свят. Правило номер едно беше: Не може умишлено да нараняваш безпомощни хора. Достатъчно неприятно беше, когато това станеше по случайност. Да го сториш нарочно беше признак на страх, който не е достоен дори за презрение. Онези, които го правеха, заслужаваха само смърт. Те не се побираха в разбиранията на обществото.

— Те играят една проклета игра, Джек — продължи пилотът. — Дори има и песен за това. Чух я в „Риордънс“ на Деня на свети Патрик. „Научих кои са всичките мои герои и исках същото и аз. Исках да опитам късмета си в патриотичната игра.“ Нещо такова. — Джексън поклати глава с отвращение. — Войната не е игра, а професия. Те играят малките си игрички и се наричат патриоти, а излизат, за да убиват деца. Гадове. Джек, когато съм на самолетоносача, когато си карам моя „Томкат“, ние играем нашите игрички с руснаците. Никой не е убит, защото и от двете страни стоят професионалисти. Не харесвам руснаците, но момчетата, които карат самолетите им, си знаят работата. Ние си знаем нашата и двете страни взаимно се уважават. Има правила и двете страни играят според тях. Така трябва да бъде.

— Светът не е така прост, Роби — тихо каза Джек.

— Е, по дяволите, трябва да бъде! — Джек се изненада от разгорещеността на приятеля си. — Ти кажи на онези от ЦРУ да ги намерят, след това да накарат някой да даде заповедта и аз ще поведем нападението.

— Последните два пъти, когато правихме това, загубихме хора — изтъкна Райън.

— Поемаме рискове. За това ни плащат, Джек.

— Да, но преди отново да хвърлиш заровете, искаме да дойдеш у дома на вечеря.

Роби се усмихна неловко.

— Обещавам ти, че няма да си донасям трибуната за речи. Официално ли трябва да сме облечени?

— Роби, аз някога обличам ли се официално?

— Казах им, че не трябва да бъдат официално облечени — каза Джек по-късно.

— Добре — съгласи се Кати.

— Помислих си, че ще кажеш това. — Вдигна поглед към жена си, чиято кожа беше осветена от лунната светлина. — Ти наистина си красива.

— Продължавай да казваш това и...

— Не мърдай. Просто стой както си. — Той прокара ръка по хълбока ѝ.

— Защо?

— Каза, че този път е последният за известно време. Не искам още да свърши.

— Следващият път можеш да бъдеш отгоре — обеща тя. — Ще си струва чакането, но няма да си толкова красива, колкото сега.

— В момента не се чувствам красива.

— Кати, разговаряш с експерт — каза съпругът ѝ. — Аз съм единственият човек в къщата, който може да направи безпристрастна оценка за красотата на всяко човешко същество от женски род, живо или мъртво, и аз казвам, че ти си красива. Край на спора.

Кати Райън възприе собствената си оценка. Коремът ѝ беше обезформен от ужасните белези от разтягането, гърдите ѝ бяха надуты и я боляха, стъпалата и глезените ѝ — отекли и краката ѝ се схващаха от позицията, в която се намираше.

— Джек, ти си глупак.

— Тя никога не слуша какво ѝ се говори — каза на тавана той.

— Това са просто феромони — обясни тя. — Бременните жени миришат по различен начин и миризмата, изглежда, гъделичка въображението ти по някакъв начин.

— Тогава как става така, че си хубава, когато носът ми е запушен? Отговори ми.

Тя протегна ръка и вплете пръсти в космите на гърдите му. Джек започна да се гърчи. Гъделичкаше го.

— Любовта е сляпа.

— Когато те целувам, очите ми винаги са отворени.

— Не знаех това.

— Аз зная — тихо каза Джек. — Твоите очи винаги са затворени. Може би твоята любов е сляпа. Моята не е. — Той прокара пръсти по корема ѝ. Той все още беше мазен от бебешкия крем, с който го мажеше, за да овлажнява кожата си. Джек намираше това за леко перверзно. Пръстите му рисуваха кръгчета по изопнатата гладка повърхност.

— Ти си отживелица. Нещо останало от филмите от тридесетте години. — Сега тя започна да се гърчи. — Спри това.

— Еръл Флин^[1] никога не е правил това във филмите — отбеляза Джек, без да спира.

— Тогава са имали цензори.

— Само са разваляли нещата. Някои хора просто не могат да бъдат интересни. — Ръцете му разшириха кръга. Следващата цел беше основата на врата ѝ. Трябваше да протегне ръце надалеч, но си струваше усилието. Сега тя се тресеше.

— Сега аз, с другата ръка...

— Ммммм.

— Така си и мислех.

— Охо, той отново се събуди.

Джек го усети почти веднага. Той — тя — то се въртеше. Джек се чудеше как може едно бебе да прави това, без да има нищо за опора, по беше очевидно. Ръцете му усещаха движещата се буца. Буцата беше главата на детето му или другият му край. Движеше се. Живо. В очакване да се роди. Погледна към жена си, която му се усмихваше, защото знаеше какво изпитва.

— Ти си красива и аз много те обичам. Може и да не ти харесва. — Изненада се, като видя сълзи в очите ѝ. Още повече се изненада от

думите й:

— И аз те обичам, Джек — искаш ли пак?

— Може би в края на краищата това не беше последният път?

[1] Еръл Флин (1909–1959) — австралийски актьор, известен с ролите си в приключенски филми. — Б.пр. ↑

23. ДВИЖЕНИЕ

— Получихме ги снощи. — Райън виждаше, че приоритетите в ЦРУ са се променили. Човекът, с когото разглеждаха снимките, имаше сивееща коса, носеше очила без рамки и папийонка. Може би едни ръкавели биха изглеждали на място. Марти стоеше в ъгъла и мълчеше. — Предполагаме, че това е един от тези лагери, така ли?

— Да. Другите са идентифицирани — кимна Райън, а след неговия отговор се чу изсумтяване.

— Така казваш ти, синко.

— Добре. Тези два са активни — този от миналата седмица, а другият от два дни.

— Ами лагер 20, лагера на „Пряко действие“? — попита Кантор.

— Закрит е, след като френските любовници отидоха в него. Видях записа. — Мъжът се усмихна с възхищение. — Както и да е, тук.

Това беше една от редките снимки, направени на дневна светлина и дори бе цветна. На стрелбището до лагера имаше шест души, застанали в редица. Ъгълът на снимане им пречеше да видят дали хората държат оръжие или не.

— Обучение по боравене с оръжие? — предпазливо попита Райън.

— Или това, или пикаят по ред на номерата. — Това беше смешно.

— Чакайте малко. Казахте, че тези снимки са дошли снощи.

— Погледни ъгъла на слънцето — подигравателно каза мъжът.

— О! Рано сутринта.

— Около полунощ наше време. Много добре — отбеляза мъжът. „Аматьори — помисли си той. — Всички смятат, че могат да разчитат снимки от разузнавателни спътници!“ — Не се виждат оръжията, но вижте тези точки светлина ето тук. Това може да бъде слънчева светлина, отразена от изхвърчащи гилзи. Добре. Имаме шест души.

Вероятно са от Северна Европа, защото кожата им е толкова светла — вижте този тук със слънчевия загар, ръката му изглежда малко розова, нали? Изглежда, всички са мъже, ако се съди по късите коси и дрехите. Окей, сега въпросът е кои, по дяволите, са те?

— Не са „Пряко действие“ — отговори Марти.

— Откъде знаеш това? — попита Райън.

— Онези, дето бяха заловени, вече не са между нас. Бяха съдени от военен съд и екзекутирани преди две седмици.

— Господи! — Райън се обърна. — Не исках да зная това, Марти.

— Които са пожелали, са имали свещеник. Смятам, че това е правилно от страна на колегите ни. — Спря за миг, а след това продължи: — Оказва се, че френските закони допускат такъв вид съдебно дело при специални обстоятелства. Така че каквото и да сме си мислили през цялото време, всичко е било проведено според уставите. По-добре ли се чувстваш сега?

— Донякъде — призна след кратък размисъл Райън. Може за терористите да не е било много по-различно, но поне е спазен законът, а това беше едно от нещата, които означаваше понятието цивилизация.

— Добре. Двама от тях са пели като канарчета. DGSE са успели да заловят още двама извън Париж — това още не се е появило във вестниците — плюс пълна плевня с оръжие и експлозиви. Може и да не са обезвредени, но са наранени.

— Добре — призна мъжът с папийонката. — А това е човекът, който се е досетил за това?

— И всичко само защото обича да гледа цици от три хиляди мили разстояние — отговори Кантор.

— Защо досега никой не го е забелязал? — Райън би предпочел някой друг да е направил всичко това.

— Защото нямам достатъчно хора в отдела си. Току-що ми дадоха пълномощия за назначаване на още десет. Вече съм ги избрал. Това са хора, които излизат от военновъздушните сили. Професионалисти.

— Добре. Ами какво става с другия лагер?

— Ето. — Появи се нова снимка. — Почти същото. Виждат се двама души...

— Това е момиче — веднага каза Райън.

— Изглежда, има коса до раменете — съгласи се експертът по снимките. — Не означава непременно, че е момиче.

Джек помисли за това, като разглеждаше стойката на фигурата.

— Ако приемем, че е момиче, какво ни казва то?

— Ти ми кажи.

— Нямаме данни, че в АОЪ има жени, но знаем, че в ИРА има. Това е лагерът — помниш ли джипа, който се движеше от единия лагер и по-късно беше забелязан паркиран в този? — Райън замълча, преди да продължи. „О, майната му...“ Хвана снимката с шестимата души на стрелбището. — Това е лагерът.

— И на какво, по дяволите, се базираш? — попита експертът по разузнавателните снимки.

— Наречи го силно подозрение — отговори Райън.

— Отлично. Следващия път, когато ходя на хиподрума, ще те взема със себе си, за да ми избираш конете. Слушай, проблемът е тези снимки е, че това, което се вижда на тях, е всичко, с което разполагаш. Ако гадаеш прекалено много, започваш да грешиш. Големи грешки. Това тук са шест души, застанали в редица, и вероятно стрелят с автомати. Това е всичко.

— Друго? — попита Кантор.

— Ще имаме нощно прелитане към 22:00 местно време — следобед по нашето. Ще ти изпратя снимките веднага, щом ги получим.

— Много добре. Благодаря — каза Кантор. Мъжът излезе от стаята, за да се върне към любимото си фотооборудване.

— Предполагам, че на такива им викате емпирици — отбеляза Райън след малко.

Кантор се засмя.

— Нещо такова. Работи при нас, откакто Ю-2 започна да прелита над Русия. Истински експерт е. Важното е, че не казва, че е сигурен в нещо, докато наистина не се убеди. Прав беше, че лесно можеш да видиш твърде много неща в тези снимки.

— Добре, но ти си съгласен с мен.

— Да. — Кантор седна на съседното бюро до Райън и разгледа снимката през лупа.

Шестимата, застанали в редица на стрелбището, не се виждаха съвсем ясно. Поради горещите въздушни вълни над пустинята,

независимо от ранния час изображението на снимката не беше достатъчно ясно. Почти както да гледаш през трептящата мараня на равно шосе. Спътниковата камера имаше много висока скорост на затвора на обектива — всъщност фотоприемниците бяха електронни — и това не допускаше много изкривявания, но все пак имаха лошо фокусирано изображение, направено от висок ъгъл, на което се виждаха човешки форми. Можеше да се различи, че са облечени в светлокафяви ризи с къси ръкави и панталони, а и цветът на косата им се виждаше съвсем определено. На китката на един от тях блестеше нещо — часовник или гривна. Лицето на единия мъж беше по-тъмно от нормалното — непокритата до лакътя ръка бе доста бледа — и това вероятно означаваше, че има къса брада. „Милър сега има брада“ — припомни си Райън.

— По дяволите, ех, ако тази снимка беше малко по-добра...

— Да — съгласи се Марти. — Но това, което виждаш, е резултатът от тридесетгодишна работа и бог знае колко пари. В районите с по-студен климат излизат по-ясни, но не може да се разпознаят лицата.

— Това е лагерът, Марти. Това е. Трябва да имаме нещо, което го потвърждава, или поне нещо друго.

— Боя се, че не е възможно. Френските ни колеги са питали заловените от тях хора. Получили са отговор, че лагерите са напълно изолирани един от друг. Групите се срещат винаги на неутрална територия. Те дори не са знаели със сигурност, че там има лагер.

— Това говори много!

— Джипът ли имаш предвид? Може да е бил някой от армията. Може би човекът, който наблюдава охраната. Не трябва непременно този, който е откарал джипа от този лагер до лагера на ИРА, да бъде някой от играчите. Всъщност има много причини да вярваме, че той не е бил от тях. Разделянето е логична мярка за сигурност. Разумно е лагерите да бъдат изолирани. Тези хора знаят колко е важна секретността, а ако не са го знаели преди, то акцията на французите им го е напомнила по блестящ начин.

Райън не беше мислил за това. Нападението на лагера на „Пряко действие“ трябваше да има ефект и над останалите.

— Искаш да кажеш, че се простреляхме в крака ли?

— Не, изпратихме послание, което си струва да бъде изпратено. Доколкото можем да определим, никой не знае какво точно се е случило там. Имаме причина да вярваме, че съществуват подозрения за нападение от съперническа групировка — не всички тези групи се обичат. Така че ако не друго, то поне сме предизвикали известна подозрителност между самите групи, а и към домакините. Такова нещо може да доведе до изпускане на малко информация в наша полза, но ще трябва време, за да разберем какво става.

— Както и да е, сега, след като знаем, че може би този лагер е това, което ни трябва, какво ще правим?

— Работим по въпроса. Повече не мога да ти кажа.

— Добре. — Райън махна с ръка към бюрото си. — Искаш ли кафе, Марти?

Кантор погледна любопитно.

— Не, забранено ми е за известно време.

Кантор не каза, че се подготвя голяма акция. Нормално беше само няколко от участниците да знаят какво става. Една бойна група на самолетоносача „Саратога“ трябваше да отплава на запад от Средиземно море и след няколко дни да мине на север покрай залива Сидра. Както си беше в реда на нещата, те бяха следени от съветски кораб — рибарски траулер, ловящ електронна разузнавателна информация вместо скумрия, — който даваше информация на либийците. Когато в полунощ самолетоносачът се озове право на север от Триполи и започне провеждането на нощни полети, агент на французите ще прекрати електрозахранването на някои от радарните инсталации. Очакваше се това да развълнува някои хора, макар командирът на самолетоносача да нямаше никаква представа, че ще провежда нещо друго, освен рутинни нощни полети. Надявах се, че същата група френски командоси, които бяха нападнали лагер 20, ще могат да се прокраднат и в лагер 18. Марти не биваше да казва нищо за това на Райън, но можеше да се съди за силата на нанесения удар над „Пряко действие“, след като французите желяеха да сътрудничат на американците по този начин. Макар това да не беше първият пример на международно сътрудничество, то беше една от първите три подобни акции, увенчали се с успех. ЦРУ бе помогнало да бъде отмъстено за убийството на приятел на френския президент. Независимо от различията между страните дълговете на честта все

още се изплащаха докрай. Това допаднаше на чувството за коректност на Кантор, но беше факт, известен само на двадесет души в ЦРУ. Акцията трябваше да се проведе след четири дни. Един старши офицер от Дирекция „Операции“ в момента работеше с френските десантници, които според доклада му имаха желанието да демонстрират уменията си още веднъж. Ако късметът не изневери, терористичната група, имала наглостта да извърши убийства в Съединените щати и Великобритания, щеше да бъде ударена от войски на друга страна. Ако успееше, това начинание щеше да бъде ценен принос в борбата срещу тероризма.

Денис Кули пишеше в счетоводната книга. Беше рано. Книжарницата все още не работеше с клиенти и по това време той оправяше сметките. Не беше никак трудно, защото продажбите не бяха толкова много. Той си тананикаше, без да осъзнава, че този навик дразни човека, който подслушваше от поставения зад една от лавиците микрофон. Внезапно тананикането спря и той вдигна глава. Какво ставаше...?

Дребният човечец почти подскочи в стола си, като надуши лютивия дим. Огледа стаята за няколко секунди и вдигна очи. Димът идваше от лампата на тавана. Изтича до стената и плесна с ръка ключа. Оттам избухна синя светкавица и силен електрически шок вцепени ръката му до лакътя. Изненадан погледна ръката си, започна да раздвижва пръстите си и да наблюдава дима, който, изглежда, се разсейваше. Изчака да види дали ще спре да излиза. Кули имаше пожарогасител в задната стаичка. Взе го и се върна, изтегли щифта и го насочи към ключа. Вече не излизаше никакъв дим. След това застана на стола си, за да погледне по-отблизо лампата, но димът вече почти се беше разсеял. Мирисът остана. Кули стоя на мърдация стол повече от минута с разтреперани колене, държеше пожарогасителя и се опитваше да реши какво да прави. Дали да извика пожарната команда? Но нали няма огън? Всичките тези ценни книги... Обучен беше в много неща, но не и да гаси пожари. Дишаше тежко, почти изпаднал в паника, докато накрая реши, че няма за какво да се притеснява. Обърна се и видя, че трима души любопитно надничат през прозореца.

Свали пожарогасителя със засрамена усмивка и направи комичен жест към зяпачите. Лампата беше изключена. Ключът за лампата — също. Огънят, ако това можеше да се нарече огън, беше угаснал. Ще трябва да повика електротехника на сградата. Кули отвори вратата, за да обясни проблема на колегите си от съседните магазини. Един от тях му каза, че електроинсталациите тук са ужасно остарели. Кули никога не беше мислил за това. Електричеството си е електричество. Натискаш ключа, лампата светва и толкова. Раздразни се, че нещо, което беше смятал за толкова надеждно, не се оказа такова. След минута повика управителя на сградата, който обеща, че ще осигури електротехник след половин час.

Мъжът пристигна след четиридесет минути, като се извини, че е закъснял поради натовареното движение. Застана за миг, за да се възхити на лавиците с книги.

— Мирише, сякаш е горяла жица — отсъди след това той. — Късметлия сте, сър. Това често пъти води до пожар.

— Трудно ли ще бъде да се оправи?

— Предполагам, че ще се наложи да заменя инсталацията. Трябвало е да се направи преди години. Това старо помещение... е, службата за ремонт на електроинсталации е по-възрастна от мен, което значи, че е много стара — усмихна се той.

Кули го заведе до таблото е бушоните в задната стаичка и мъжът започна работа. Денис не желаше да използва настолната си лампа и седна в полумрака, докато човекът работеше.

Електротехникът изключи външния главен прекъсвач и разгледа таблото с бушоните. На него все още стоеше оригиналният етикет за проведена инспекция и когато той почисти прахта, прочете датата: 1919 г. Мъжът удивен поклати глава. Почти седемдесет проклети години! Трябваше да размести някои неща, за да се добере до стената, и с изненада забеляза наскоро поставения гипс. Това място беше не лошо за започване от всяко друго. Не желаше да разваля стената повече, отколкото трябва. Откърти гипса с длето и чук и видя жицата...

Стори му се, че тя не е която трябва. Имаше пластмасова изолация, а не онази гутаперча, използвана по времето на дядо му. Пък и не се намираще точно където трябва. Реши, че това е странно. Дръпна жицата и я измъкна леко.

— Мистър Кули? — извика той. Собственикът на книжарницата се появи след миг. — Знаете ли какво е това?

— По дяволите! — изруга детективът в стаята на горния етаж. — Маmicата му! — обърна се към колежата си шокиран. — Повикай подполковник Оуенс!

— Никога не съм виждал подобно нещо. — Откъсна единия край на жицата и я подаде. Електротехникът не разбираше защо Кули е така блед.

Кули също не разбираше, но знаеше какво е това. На края на кабела нямаше нищо, там просто спираше изолацията и не се виждаше медната сърцевина, която има всеки кабел за електроинсталация. В края на кабела се криеше чувствителен микрофон. Собственикът на книжарницата се успокои след миг, макар гласът му да стържеше.

— Нямам представа. Продължавайте.

— Да, сър. — Електротехникът започна отново да търси инсталацията.

Кули вече беше вдигнал телефона и набра един номер.

— Ало?

— Беатрис?

— Добро утро, мистър Денис. Как сте днес?

— Можеш ли да дойдеш в магазина днес предобед? Спешно е.

— Разбира се. — Тя живееше само на една пряка от станция „Холоуей роуд“ на метрото. Маршрутът „Пикадили лайн“ вървеше почти право към магазина. — Ще бъда там след петнадесет минути.

— Благодаря ти, Беатрис. Ти си съкровище — добави той, преди да затвори телефона, а мозъкът му вече работеше със свръхзвукова скорост. Нито в магазина, нито в дома му имаше нещо, което да го уличи в престъпление. Отново вдигна телефона, но се поколеба. Инструкциите за момент като този бяха да се обади на номер, който беше запомнил — но след като в книжарницата му имаше микрофон, то телефонът му... а и домашният му телефон... Кули сега се потеше, независимо от ниската температура. Наложил си да се отпусне. Никога не беше казал нещо компрометиращо по телефона. Дали? Въпреки

всичкия си опит и дисциплинираност Кули никога не се беше изправял лице в лице с опасност и започваше да изпада в паника. Необходима му беше максимална концентрация, за да може да обмисли действията си, като използва знанията и опита си от години. Кули си мислеше, че никога не се е отклонявал от тях. Нито веднъж. Сигурен беше в това. Когато спря да трепери, се чу звънецът.

Видя, че е Беатрис. Кули грабна палтото си.

— Ще се върнете ли по-късно?

— Не съм сигурен. Ще ти се обадя. — Излезе и остави жената да гледа озадачено след него.

Необходими бяха десет минути, за да бъде намерен Джеймс Оуенс, който беше заминал е колата си на юг от Лондон. Подполковникът даде незабавна заповед да бъде проследен Кули и арестуван, ако се окаже, че се опитва да напусне страната. Двама души вече наблюдаваха колата му и бяха готови да го проследят. Други двама бяха изпратени в книжарницата, но пристигнаха точно когато той излезе от нея и се намираха от другата страна на улицата. Един от тях изскочи от колата и го последва, като се надяваше, че той ще свие по улица „Бъркли“, за да отиде при пътническия си агент. Вместо това Кули се шмугна в станцията на метрото. Това изненада полицаия и той влезе във входа откъм тази страна на улицата, по която вървеше. Поради тълпата пътници практически беше невъзможно за него да забележи дребния човек. След по-малко от минута офицерът беше сигурен, че жертвата му е хванала някой влак, до който той не е имал възможност да се добере. Кули се беше измъкнал.

Детективът изтича обратно до колата и се обади по радиотелефона, за да предупреди полицията в летището „Хийтроу“, където свършваше тази линия на метрото — когато не пътуваше с колата си, Кули летеше, — и да изпратят коли до всички станции по маршрута „Пикадили лайн“. Просто нямаше достатъчно време.

Кули слезе на следващата спирка, както го бяха обучавали, и взе такси до станцията „Ватерло“. Оттам се обади до телефона.

— Пет-пет-две-девет — отговори му един глас.

— О, извинете ме, опитвах се да набера шест-шест-три-нула. Извинете.

Човекът от другата страна на линията се поколеба за около две секунди.

— О, няма нищо — увери го гласът с тон, който показваше, че съвсем не е така.

Кули постави телефона обратно и отиде към влака. Полагаше всички възможни усилия да не се оглежда назад.

— Джефри Уоткинс на телефона — каза той, като вдигна слушалката.

— О, извинете, опитвах се да се свържа с мистър Тайтс. Шест-две-девет-едно ли е?

„Всички контакти са прекратени до нови нареждания — му каза този номер. — Не е известно дали сте в опасност. Ще ви се обадим, ако е възможно.“

— Не, тук е шест-две-едно-девет. „Разбрано.“ Уоткинс постави слушалката на мястото ѝ и погледна през прозореца. Имаше чувството, че в стомаха му има топка студено олово. Преглътна два пъти, а след това посегна към чая си. Беше му трудно да се концентрира върху бялата книга, която чете през остатъка от сутринта. Необходими му бяха две напитки и обяд, за да се успокои.

Към обяд Кули се намираше в Дувър, на борда на ферибот, извършващ курсове през Ламанша. Сега беше съвсем нащрек, седеше в един ъгъл и надничаше над вестника, за да види дали някой не го наблюдава. Почти се беше качил на кораба на въздушна възглавница до Кале, но в последния момент реши да се откаже. Имаше достатъчно пари за билет с ферибота по маршрута „Дувър-Дюнкерк“. Не че корабът на въздушна възглавница бе по-скъп, а не искаше да оставя следи от документи. Пък и часът беше само два и петнадесет. Отиде ли във Франция, може да се качи на влак, а след това да вземе и самолет. Почувства се сигурен за първи път от няколко часа насам, но лесно успя да потисне това чувство. Кули не беше изпитвал такъв страх досега. Това го озлобяваше. Тихата омраза, натрупана в него с течение на годините, сега го разяждаше като киселина. Те го бяха накарали да бяга. Бяха го шпионирали! След цялото обучение и предпазните мерки, които старателно спазваше, Кули никога не беше допускарал възможността да го открият. Смяташе, че е достатъчно ловък, за да

допусне такова нещо. Сега разбираше, че греши, и това го разяри. За първи път в живота си изпита желание да се удари. Загубил беше книжарницата си заедно с всичките книги, които обичаше, и това му беше отнето от проклетите англичани! Ловко сви вестника и го постави в скута си, когато фериботът влезе в Ламанша, спокоен и огрян от лятното слънце. Безизразното му лице беше обърнато към водата и гледаше със спокойния поглед на човек, замислен за градината си, а всъщност виждаше картини, пълни с кръв и смърт.

Никой не беше виждал Оуенс толкова разярен. Досега следенето на Кули беше толкова лесно, но това не можеше да служи като извинение на хората му. Безобидният малък педераст, както го беше нарекъл Ашли, се беше измъкнал така ловко от преследвачите си, както човек, обучаван в самия център в Москва. По всички международни летища във Великобритания стояха хора, стиснали снимката на Кули в ръка, а ако използваше кредитната си карта, за да купи нещо, компютрите веднага щяха да уведомят Скотланд Ярд. Обаче Оуенс имаше гадното чувство, че човекът вече е извън страната. Командирът на отдел Ц-13 освободи хората си.

Ашли също присъстваше в стаята и хората му бяха също така изненадани. Той и Оуенс си размениха погледи, пълни с гняв и отчаяние.

Един детектив беше донесъл лентата със записа на телефонно обаждане до Джефри Уоткинс, направен по-малко от час от изчезването на Кули. Ашли пусна записа. Продължителността му беше двадесет секунди. Не беше гласът на Кули. Ако беше той, щяха да арестуват Уоткинс на място. Въпреки всичките си усилия все още нямаха никакво доказателство срещу Джефри Уоткинс.

— В сградата има човек с това име. Гласът даже събщи верния му номер. Може да е било просто грешно обаждане.

— Не, разбира се, че не е било.

— Така става, нали знаеш. Подготвяш предварително съобщение, така че да звучи напълно безобидно. Който и да е обучавал тези хора, е знаел какво прави. Какво става с книжарницата?

— Момичето Беатрис не знае абсолютно нищо. В момента наши хора претърсват магазина, но не са намерили нищо, освен проклетите

стари книги. В апартамента му също. — Оуенс се изправи и продължи да говори с глас, изпълнен с перверзно учудване: — Електротехник... съсипва работа от месеци насам, защото дръпва не тази жица, която трябва.

— Ще се появи. Не може да е имал много пари в себе си. Трябва да използва кредитната си карта.

— Вече е извън страната. Не казвай, че не е. Ако има достатъчно мозък за нещата, които знаем, че е извършил...

— Да — каза Ашли. — Човек не може само да печели, Джеймс.

— Колко ми е приятно да чуя това! — сопна се в отговор Оуенс. — Ония копелета през цялото време се досещаха за всяка наша стъпка. Министърът ще ме пита как стана така, че не можахме да размърдаме задниците си навреме, а аз нямам отговор на този въпрос.

— И каква е следващата ни стъпка?

— Поне знаем как изглежда. Ние... ние споделяме каквото знаем с американците, всичко. Довечера имам определена среща с Мъри. Намекна ми, че имат нещо, за което не може да говори. Несъмнено става дума за някаква операция на ЦРУ.

— Дадено. Тук ли ще се срещате или там?

— Там. — Оуенс замълча. — От това място почва да ми писва.

— Подполковник — каза Ашли, — трябва да измервате успехите си на фона на неуспехите. Вие сте най-добрият в тази канцелария от години.

Оуенс само изръмжа нещо след тази забележка. Знаеше, че това е вярно. Под негово ръководство отдел Ц-13 беше постигнал големи успехи в борбата с ИРА. Но в неговата работа, както и в много други висшестоящите питаха: „Какво постигна днес?“ Вчерашният ден беше история.

— Подозираният контакт на Уоткинс е изчезнал — обяви той три часа по-късно.

— Какво стана? — Докато слушаше обяснението му, Мъри притвори очи и тъжно поклати глава. — И ние имахме същия случай — каза той, след като Оуенс свърши. — Един офицер, който е изменил на ЦРУ. Наблюдавахме жилището му и оставихме нещата да се

развиват сами. И изведнъж — хоп! Прецака наблюдаващия го екип. Появи се в Москва след седмица. Случва се, Джими.

— Не на мен — почти изръмжа Оуенс. — Искам да кажа, не досега.

— Как изглежда?

Оуенс плъзна колекция снимки на бюрото. Мъри ги разлисти.

— Дребно копеле, прилича на мишка, нали? Почти плешив. — Агентът на ФБР обмисли това за момент, а след това вдигна телефона и набра един номер. — Фред? Дан се обажда. Искаш ли да слезеш за малко в канцеларията ми?

Човекът пристигна след минута. Мъри не го представи като служител на ЦРУ, а и Оуенс не попита. Не беше необходимо. Беше предоставил по две копия на всяка снимка.

Фред, един от хората, „работещи по-навътре в коридора“, взе снимките и ги разгледа.

— Кой е този?

Оуенс обясни накратко и завърши с думите:

— Вероятно сега е извън страната.

— Е, ако се появи в някоя от мрежите ни, ще ви се обадим — обеща Фред и излезе.

— Знаеш ли какво са замислили? — попита Мъри Оуенс.

— Не. Обаче нещо става. ФБР и ЦРУ са създали смесена тактическа група, но те работят по неща от друга категория и все още не е необходимо да зная всичко.

— Вашите хора имаха ли пръст в нападението над „Пряко действие“?

— Не зная за какво говориш — отговори с набожен глас Мъри. „Откъде, по дяволите, научи това, Джими?“

— Така си и мислех — отговори Оуенс. „Проклети мерки за сигурност!“ — Дан, тук става въпрос за личната безопасност на...

Мъри вдигна ръце като човек, притиснат до стената.

— Зная, зная. И ти имаш право. Трябва да уведомим хората ви за това. Лично ще се обадя на директора.

Телефонът извъня. Беше за Оуенс.

— Да? — Командирът на Ц-13 слуша в продължение на минута, преди да затвори телефона. — Благодаря. Дан — въздъхна той, — сега

оня определено е в континентална Европа. Използвал е кредитна карта, за да си купи билет за влак от Дюнкерк до Париж преди три часа.

— Накарахте ли французите да го приберат?

— Твърде късно е. Влакът е пристигнал преди двадесет минути. Сега е напълно изчезнал. Освен това нямаме за какво да го арестуваме, нали?

— И Уоткинс е бил предупреден.

— Освен ако това не е бил наистина грешен номер, в което се съмнявам, но опитай се да го докажеш в съд!

— Да. — Съдиите не признаваха никакви инстинкти, освен своите.

— И не ми разправяй, че с тях не се излиза наглава! Плащат ми да правя точно това. — Оуенс погледна килима, а след това отново вдигна поглед. — Извини ме за това.

— А, нищо — махна с ръка Мъри. — И преди си имал лоши дни. Аз също. То е част от работата, която вършим. В подобни моменти двамата имаме нужда от бира. Хайде да слезем долу да те почерпя един хамбургер.

— Кога ще се обадиш на директора си?

— Сега там е обяд. Винаги има заседания около обяд. Ще изчакаме няколко часа.

Този ден Райън обядва с Кантор в кафенето на ЦРУ. Обстановката беше като във всяко друго правителствено здание в страната. Храната също не беше нещо особено. Райън реши да опита лазанята, но Марти си взе както обикновено плодова салата и торта. Според Джек това беше доста странна диета, защото видя как лапна една таблетка. Преглътна я с мляко.

— Язва ли, Марти?

— Какво те кара да казваш това?

— Не забравяй, че съм женен за доктор. Ти току-що взе таблетка „Тагамет“. Тя е за язва.

— Това място влияе след известно време — обясни Кантор. — Стомахът започна да ми прави номера миналата година и не се е оправил оттогава. В семейството ми всеки заболява от язва рано или късно. Предполагам, че става въпрос за лоши гени. Лекарството

помага, но докторът казва, че се нуждая от по-безобидно обкръжение. — Това беше придружено от изсумтяване.

— Ти наистина работиш прекалено дълго — отбеляза Райън.

— Както и да е. Предложиха на жена ми преподавателско място в университета в Тексас — тя е математик. А за да направят нещата още по-приятни, ме канят в катедрата за политически науки. И заплатата е по-добра. Тук съм от дванадесет години — тихо каза той. — Дълго време.

— В такъв случай защо се чувстваш зле? Преподаването е велика работа. Обожавам го, а и ти ще бъдеш добър преподавател. Ще можеш да гледаш и силен отбор по футбол.

— Да. Е, жена ми вече е там, а аз ще замина след няколко седмици. Това място ще ми липсва.

— Ще ти мине. Представи си какво е да влизаш в някоя сграда без разрешение от компютър. И аз се магнах от първата си работа.

— Но тази е важна. — Кантор допи млякото си и погледна през масата. — Какво ще правиш?

— Питай ме, като се роди бебето. — Райън не желаше да разисква този въпрос.

— ЦРУ има нужда от хора като теб, Джек. Ти усещаш нещата. Не мислиш и не действаш като бюрократ. Казваш каквото мислиш. Никой в тази сграда не го прави и затова адмиралът те харесва.

— Но аз не съм разговарял с него от...

— Той знае какво правиш — усмихна се Кантор.

— О — разбра Райън, — значи такава е работата.

— Точно така. Старецът наистина те иска, Джек. Ти все още не знаеш колко важна е онази снимка, на която се препъна, нали?

— Аз само ти я показах, Марти — възпротиви се Райън. — Ти си човекът, който направи връзката.

— Ти направи точно каквото трябваше, точно каквото трябва да прави един аналитик. В това нещо използва повече мозък, отколкото можеш да си представиш. Имаш дарба за този вид работа. Ако не можеш да го проумееш, то аз мога.

Кантор погледна към лазанята и изохка. Как е възможно някой да яде тази мазна отрова?

— След две години, считано от днес, ще бъдеш готов за моята работа.

— Нека минаваме мостовете един по един, Марти. — Прекратиха разговора.

Един час по-късно Райън седеше в канцеларията си. Кантор влезе.

— Още ли разговори за повишаване на самочувствието? — усмихна се Джек. „Време е за представителите на пресата...“

— Получихме снимката на един заподозрян член на АОЪ, направена само преди седмица. Дойде от Лондон преди два часа.

— Денис Кули. — Райън разгледа снимката и се засмя. — Изглежда като истински идиот. Какво става?

Кантор обясни.

— Англичаните не са имали късмет, но може би ние ще имаме. Погледни отново снимката и ми кажи нещо важно.

— Искаш да кажеш... той е загубил повечето от косата си. О! Можем да го разпознаем, ако се появи в някой от лагерите.

— Правилно. А шефът току-що издаде разрешение да видиш нещо. За лагер 18 е подготвена акция.

— Каква?

— Като онази, която наблюдава преди. Това още ли те притеснява?

— Не, не съвсем. — „Тревожи ме това, че не се тревожа — помисли си Райън. — Може би трябва да ме притеснява...“ — Не и когато става дума за тези типове. Кога?

— Не мога да ти кажа това, но е скоро.

— Тогава защо ми каза... хубав номер, Марти. Но не е много тънък. Толкова силно ли адмиралът иска да остана?

— Сам си прави изводи.

Един час по-късно експертът по снимките отново беше при тях. Друг спътник беше прелетял над лагера в 22:08 часа местно време. Инфрачервеното изображение показваше осем души, застанали на стрелбището. Ярки огнени пламъци отбелязваха две от фигурите. Стреляха нощем и сега бяха осем души.

— Какво стана? — попита О'Донъл. Той посрещна Кули на летището. Бяха разбрали, че Кули е избягал, по причината за бягството му трябваше да чака досега.

— В книжарницата ми имаше микрофон.

— Сигурен ли си? — попита О'Донъл.

Кули му я подаде. Жицата беше в джоба му в продължение на тридесет часа. О'Донъл спря тойотата, за да я разгледа.

— „Маркони“ правят тези за разузнаването. Много чувствителни са. Колко ли време е бил там?

Кули не можеше да си спомни да е позволил на някого да отиде сам в задната стаичка.

— Нямам представа.

О'Донъл включи на скорост и се отправи към пустинята. Мисли над този въпрос в продължение на минута. Нещо се беше объркало, но какво?

— Някога изпитвал ли си чувството, че те преследват?

— Никога.

— Добре ли провери всичко, Денис?

Кули се поколеба, преди да отговори, и О'Донъл реши, че това е отговорът му.

— Денис, някога нарушавал ли си принципите на нашата работа. Когато и да е?

— Не, Кевин, разбира се, че не. Не е възможно да... за бога, Кевин, минаха седмици, откакто бях във връзка с Уоткинс.

— От последното ти пътуване до Корк. — О'Донъл присви очи на яркото слънце.

— Да, точно така. Тогава ти изпрати свой човек да ме наблюдава. Следял ли ме е някой?

— Ако е имало, то той трябва да е бил страшно умен, пък и не би могъл да се приближи твърде много...

Естествено, О'Донъл обмисляше и друга възможност — Кули може да е станал предател. „Но ако е станал, той няма да дойде тук, нали? — мислеше шефът на АОЪ. — Той ме познава. Знае къде живея, познава Маккени, познава Шон Милър, знае за риболовния флот в Дъндалк.“ О'Донъл осъзна, че Кули знаеше твърде много. Не, ако той е станал предател, сега нямаше да бъде тук. Кули се потеше независимо от климатичната инсталация в колата. Денис нямаше нерви да рискува живота си по този начин. Виждаше се.

— Е, Денис, какво да правим с теб?

Сърцето на Кули моментално промени ритъма си, но той каза уверено:

— Искам да участвам в следващата акция.

— Моля? — Изненадан, О'Донъл извърна глава.

— Шибаните англичани... Кевин, те подгониха мен!

— Това е нещо като професионален риск, нали знаеш?

— Сериозно говоря — настоя Кули.

„Няма да ни навреди да имаме още един човек.“

— Във форма ли си за това?

— Ще бъда.

Шефът взе решение.

— В такъв случай можеш да започнеш още този следобед.

— И каква е акцията?

О'Донъл обясни.

— Изглежда, предчувствието ви е било правилно, доктор Райън — каза на следващия ден следобед мъжът с очилата без рамки. — Може би наистина ще ви взема на хиподрума.

Той стоеше до една от колибите — дундест дребен мъж с плешиво теме, което светеше от слънцето. Лагер 18 беше техният.

— Отлично — отбеляза Кантор. — Този път английските ни приятели наистина печелят точки. Благодаря ти — каза той на фотографа експерт.

— Кога ще се проведе акцията? — попита Райън, след като той излезе.

— Рано сутринта вдругиден. Мисля, че е към осем часа наше време.

— Може ли да наблюдавам в реално време?

— Може би.

— Това е трудна за опазване тайна — каза той.

— Повечето са такива — съгласи се Кантор. — Но...

— Да, зная. — Джек облече палтото си и заключи папките. — Кажи на адмирала, че съм му длъжник.

По пътя към дома си Райън мислеше за това, което може би ще се случи. Осъзна, че нетърпението му не се различаваше много от... коледното? Не, не можеше да мисли по този начин за тази работа.

Чудеше се как се е чувствал баща му преди провеждането на големи арести след продължителни разследвания. Никога не го беше питал за това. Направи следващото най-уместно нещо. Забрави за това, както трябваше да забрави всичко, което виждаше в Ленгли.

Когато стигна до дома си, зад почти готовия плувен басейн беше паркирана непозната кола. Разгледа я по-отблизо и видя, че имаше дипломатически регистрационен номер. Влезе в стаята и завари трима души да разговарят с жена му. Позна единия, но не можа да си спомни името му.

— Здравейте, доктор Райън, аз съм Джефри Бенет от посолството на Великобритания. Срещали сме се и преди в...

— Да, сега си спомням. С какво можем да ви бъдем полезни?

— Техни кралски височества ще посетят Съединените щати след няколко седмици. Разбрах, че сте им предложили да ви посетят, когато дойдат, и искам да проверя дали поканата остава.

— Майтап ли си правите?

— Не си правят майтап, Джек. И аз вече казах „да“ — осведоми го жена му. Дори Ърни махаше опашка в очакване.

— Разбира се. Моля ви да им предадете, че за нас ще бъде чест да ги посрещнем тук. Ще останат ли през нощта?

— Вероятно не. Надявах се, че ще могат да дойдат вечер.

— За вечеря? Чудесно. Кой ден?

— Петък, 30 юли.

— Добре.

— Отлично. Надявам се, че няма да имате против нашите хора — освен хората от вашите служби за сигурност — да прегледат района през следващата седмица.

— И трябва ли да отсъствам от работа за това?

— Аз мога да го направя, Джек. Нали знаеш, че не ходя на работа?

— О, разбира се — каза Бенет. — Кога очаквате бебето?

— През първата седмица на август. Това може да бъде проблем — със закъснение разбра Кати.

— Можете да бъдете напълно сигурни, че ако се случи нещо неочаквано, техни кралски височества ще разберат. Още нещо. Това е частно посещение, а не е обществена проява по време на пребиваването им. Ще ви помолим да го пазите в пълна тайна.

— Да, разбирам — каза Райън.
— Ако останат тук за вечеря, има ли нещо, което не трябва да сервираме? — попита Кати.
— Какво искате да кажете? — реагира Бенет.
— Ами някои хора са алергични към риба например.
— О, разбирам. Не. Не зная нищо такова.
— Добре. Основна вечеря в стил „семейство Райън“ — каза Джек. — Аз... хммм.
— Какво има? — попита Бенет.
— Имаме гости същата вечер.
— О! — кимна Кати. — Роби и Сиси.
— Не можете ли да я отложите?
— Ще бъде прощална вечер. Роби е пилот на изстребител от военноморските сили. И двамата преподаваме в академията, а сега се връща във флотата. Ще имат ли нещо против?
— Доктор Райън, негово височество...
— Негово височество е добър човек. Роби също. Той беше там същата вечер, когато се запознахме с вас. Не мога да отложам вечерята, мистър Бенет. Той ми е приятел. Мисля, че негово височество ще го хареса. Той е карал самолети, нали?
— Е, да, но...
— Помните ли онази нощ, когато се запознахме? Без Роби може би нямаше да успея да преживея всичко. Вижте, този човек е майор във Военноморската флота на САЩ и по една случайност кара изстребител за четиридесет милиона долара. Той вероятно не представлява опасност за сигурността. Жена му свири дяволски добре на пиано. — Райън разбра, че все още не е успял да ги убеди. — Мистър Бенет, проверете Роби чрез вашия аташе и попитайте негово височество дали може да присъства.
— И ако той не желае?
— Няма. Аз го познавам. Мисля, че той е по-добър, отколкото вие го изкарвате — отбеляза Джек. „Няма да има против, тъпако. Ония миризливци от охраната ще припаднат.“
— Е. — Тази забележка го изненада. — Не мога да ви виня за чувството ви за лоялност, докторе. Ще предам това в канцеларията на негово височество. Но съм задължен да настоя да не казвате нищо на майор Джексън.

— Имате думата ми. — Джек за малко не се засмя. Нямаше търпение да види израза на лицето на Роби. Най-после щяха да бъдат квит след онази среща по кендо.

— Контракцията расте до максимум — каза Джек. Практикуваха упражнения по дишане за подготовка за раждането. Жена му започна да диша усилено. Джек знаеше, че това е сериозно нещо. То само изглеждаше смешно. Провери цифрите на дигиталния си часовник. — Контракцията спира. Дълбоко, пречистващо вдишване. Предлагам стек на грила, печени картофи и пресни царевичи с хубава салата.

— Прекалено обикновено е — възпротиви се Кати.

— Тук навсякъде, където отидат, ще ги обсипват с ония префърцунени френски боклуци. Някой трябва да им предложи едно хубаво американско ястие. Знаеш, че мога да готвя страхотен стек на грила, а твоята салата със спанак е известна от нас до другата страна на улицата.

— Добре — засмя се Кати, макар че ѝ ставаше все по-трудно да го прави. — И без това, ако стоя над печка повече от няколко минути, ми прилошава.

— Изглежда, не е лесно да бъдеш бременна.

— Трябва да го опиташ — предложи тя.

Съпругът ѝ продължи:

— Разбира се, това е единственото трудно нещо, което жените трябва да правят.

— Какво? — Очите на Кати за малко не изскочиха от орбитите си.

— Погледни историята? Кой трябва да излезе и да убие бивола? Мъжът. Кой трябва да занесе бивола вкъщи? Мъжът. Кой трябва да прогони мечката? Мъжът. Ние вършим всичките трудни неща. Аз трябва да изхвърлям боклука всяка нощ! Но да си ме чула да се оплаквам? — Чу смеха ѝ. Правилно беше разбрал настроението ѝ. Тя не се нуждаеше от съчувствие. Беше прекалено горда, за да допусне такова нещо.

— Бих те фраснала по главата, но не си струва да чупя хубавата палка за голф в нещо толкова евтино.

— Освен това аз бях тук миналия път и не ми изглеждаше толкова трудно.

— Ако можех да се движа, Джек, щях да те убия за тези думи.

Той се премести до жена си.

— Не, не мисля така. Искам да си представиш една картина.

— Каква?

— Лицето на Роби, когато дойде тук за вечеря. Ще преместя малко часовника.

— Предполагам, че Сиси ще се овладее по-бързо от него.

— С колко минути да го преместя?

— Двадесет.

— Дадено. — Погледна часовника си. — Контракцията започва. Дълбоко вдишване.

Една минута по-късно Джек е удивление откри, че диша по същия начин като жена си. Това накара и двамата да се засмеят.

24.

ПРОПУСНАТИ И НАПРАВЕНИ ВРЪЗКИ

В деня на нападението на лагер 18 нямаше нови снимки. По времето, когато спътникът е прелитал над тази област, бушувала пясъчна буря и камерите не са успели да проникнат през нея, но един геосинхронен спътник за следене на атмосферните условия беше показал, че бурята се е изместила от района. Подсетиха Райън, че днес е денят, в който ще се проведе нападението, и той прекара следобеда си в напрегнато очакване. Внимателният анализ на снимките показваше, че в лагера има от дванадесет до осемнадесет души, без да се брои охраната. Ако по-високият брой беше правилен и официалната оценка на АОЪ също, то тук бяха повече от половината от членовете на АОЪ. Райън малко се тревожеше от това. Ако французите изпратят само осем десантчици... Но той си спомни собствения си опит от морската пехота. Те ще нанесат удар по целта в три часа сутринта. Изненадата щеше да бъде на тяхна страна. Щурмовият отряд щеше да бъде със заредени оръжия, насочени към спящи хора. За една елитна група командоси изненадата е като канзаски ураган, на който нищо не може да устои.

„Сега те са в хеликоптерите си — помисли си Райън. Припомни си пребиваването си в крехкия и тромав летателен апарат. — Ето, седиш там с всичкото оборудване, почистени приспособления, оръжието в готовност, и въпреки всичко си така уязвим, като бебе в утроба.“ Зачуди се какви са тези мъже и осъзна, че няма да бъдат различни от морските пехотинци, с които беше служил: всички са доброволци, дори в двойна степен, защото трябва доброволно да скачат с парашути. И още — избрали са да станат част от антитерористична група. Отчасти това може би се дължи на малко подоброто заплащане и може би на гордостта да бъдеш член на малка, много специализирана група — като разузнавателните отреди на морската пехота, — но най-вече те правеха това, защото знаеха, че тази мисия си струва да бъде изпълнена. Всички професионални воители

презираха терористите и всеки от тях би мечтал да ги победи в една равностойна битка — идеята за полето на честта не умираше сред истинските професионалисти. Това беше мястото, където решенията се вземаха въз основа на смелостта и уменията, въз основа на самата мъжественост и тази концепция превръщаше професионалния войник в романтик, в личност, водеща се от правила.

Те ще бъдат нервни в хеликоптера. Някои ще се безпокоят и ще се срамуват от това. Други ще подострят ножовете си през цялото време. Някои ще се шегуват тихо. Офицерите и сержантите им ще седят тихо и ще дават пример, като преразглеждат плановете. Всички ще се оглеждат в хеликоптера и ще мразят това, че са хванати в него като в капан. За миг Джек беше там, с тях.

— Късмет, момчета — прошепна на стената той. — *Wonne chance.*^[1]

Часовете се точеха бавно. На Райън му се струваше, че цифрите на електронния му часовник нямат никакво желание да се сменят, и не можеше да се съсредоточи върху работата си. Отново разглеждаше снимките от лагера, броеше човешките фигури, изучаваше земята, за да опита да разбере какъв ще бъде окончателният подход. Чудеше се дали заповедите им са да заловят терористите живи. Не можеше да вземе решение по този въпрос. От гледна точка на закона му се струваше, че това няма значение. Ако тероризмът е съвременната проява на пиратството — аналогията изглеждаше достатъчно подходяща, — то АОЪ можеше да бъде нападната от въоръжените сили на всяка страна. От друга страна, ако бъдат заловени живи, те могат да бъдат изправени на съд и изложени на показ. Психологическият ефект над другите такива групи може да бъде реален. Ако не ги стреснат, то поне щяха да привлекат вниманието им. Ще бъдат изплашени, като узнаят, че не са в безопасност и в своите най-отдалечени и най-сигурни светилища. Някои от членовете на тези групи може да се оттеглят, а някои може и да проговорят. Не беше необходима много разузнавателна информация, за да им се нанесе удар. Райън беше видял това достатъчно ясно. Трябваше само да се знае къде са. Нищо друго. Знаейки това, човек може да доведе армията на една съвременна нация и въпреки арогантността и бруталността си терористите не биха могли да устоят.

Марти влезе в канцеларията му.

— Готов ли си да идем оттатък?

— По дяволите, да!

— Вечеря ли?

— Не. Може би по-късно.

— Добре.

Отидоха заедно до пристройката. Сега коридорите бяха почти празни. В по-голямата си част ЦРУ работеше както всяко друго учреждение. Към пет часа повечето от служителите си тръгнаха за дома — към вечерята и вечерната телевизия.

— Окей, Джек. Това е в реално време. Запомни, че не можеш да обсъждаш с никого каквото и да било. — Джек помисли, че Кантор изглежда доста уморен.

— Марти, ако тази акция излезе успешна, ще кажа на жена си, че АОЪ вече не действат. Тя има правото да знае поне толкова.

— Разбирам. Достатъчно е само да не знае как стават тези работи.

— Едва ли ще ѝ бъде интересно — увери го Джек, като влязоха в стаята с телевизионния монитор. Жан Клод беше пак тук.

— Добър вечер, мистър Кантор, професор Райън — поздрави ги офицерът от DGSE.

— Как върви акцията?

— Намират се в радиомълчание — отговори полковникът.

— Не разбирам как могат да го направят по един и същи начин два пъти — продължи Райън.

— Има риск. Използвана беше малко дезинформация — тайнствено каза Жан Клод. — Освен това вашият самолетносач е привлякъл цялото им внимание.

— „Саратога“ в момента изпълняват задача от тип „алфа“ — обясни Марти. — Излетели са две изстребителни и три щурмови ескадрили самолети за радиосмущения. Точно сега патрулират по онази „Линия на смъртта“. Според нашите хора от електронното разузнаване либийците леко откачат в момента.

— Спътникът ще се появи над хоризонта след двадесет и четири минути — докладва старши техникът. — Местните атмосферни условия изглеждат добри. Трябва да получим ясни снимки.

Райън искаше да запали цигара. Така чакането ставаше по-леко, но всеки път, когато Кати го надушеше, му излизаше през носа. В този

момент нападателният отряд трябва да изминава пълзешком последните хиляда метра. Самият Райън беше правил такова учение. Щяха да свършат всичко с разкъравени длани и колене, с пясък, втрит в раните. Това беше невероятно изморително нещо, а и присъствието на въоръжени войници на мястото на крайната цел го правеше още по-трудно. Трябваше човек да се движи, когато те гледат на другата страна, и да бъде тих. Те ще носят минимум оборудване, личните си оръжия, може би една-две гранати, няколко радиоапарата, и ще се прокрадват през пясъка като тигри, дебнеци и целите в слух.

Всички вече гледаха в празния телевизионен екран, омагьосани от породените във въображението им картини на това, което ставаше в момента.

— Окей — обади се техникът. — Камерите застават на линия, управлението по височина и следенето на автоматичен режим, програмната телеметрия приета. Поглед над целта след деветдесет секунди.

Телевизионният екран светна. Показа се тестовата картина. Райън не беше виждал такава от години.

— Получаваме сигнал.

След това се появи картината. За съжаление тя отново беше инфрачервена. Райън очакваше друго. Поради ниския ъгъл се виждаше много малка част от лагера. Не забелязваха абсолютно никакво движение. Техникът се намръщи и увеличи полето на наблюдение. Нищо не се виждаше, дори и хеликоптерите.

Ъгълът на снимане се променяше бавно и не беше за вярване, че разузнавателният спътник се движи с над двадесет и осем хиляди километра в час. Най-после отново видяха бараките. Райън примигна. Само една от тях — на охраната — имаше включено отопление. Какво значи това? „Отишли са си... няма никой у дома... а и нападателния отряд го няма.“

Райън каза това, което другите се страхуваха да изрекат:

— Нещо се е объркало.

— Кога могат да ни кажат какво се е случило? — попита Кантор.

— Не могат да нарушават радиомълчанието в продължение на няколко часа.

Последваха още два часа. Прекараха ги в канцеларията на Марти. Изпратиха им храна. Жан Клод не казваше нищо, но личеше, че

е разочарован от порцията си. Кантор дори не се докосна до яденето си. Иззвъня телефонът. Французинът го вдигна и разговаря на родния си език в продължение на четири-пет минути. Жан Клод остави слушалката и се обърна.

— На стотина километра от лагера нападателният отряд се е натъкнал на част от редовната армия. Вероятно е била механизирана военна част, излязла на учение. Било е неочаквано. Тъй като са летели ниско, са ги забелязали внезапно. Онези открили огън по хеликоптерите. Ефектът на изненадата бил загубен и трябвало да се обърнат. — Нямаше нужда Жан Клод да обяснява, че в най-добрия случай успяваха малко повече от петдесет процента от такива акции.

— Опасявах се от това. — Джек гледаше към пода. Не се нуждаеше от обясненията на друг, за да разбере, че тази мисия не може да бъде повторена. Бяха поели сериозен риск, като опитаха по един и същ начин да проведат тайна мисия два пъти. Нямаше да има трети опит. — Хората ви добре ли са?

— Да. Един от хеликоптерите е бил повреден, но е успял да се върне до базата. Няма пострадали.

— Моля, благодарете на хората си за опита, полковник. — Кантор се извини и отиде до личната си баня. Като влезе вътре, повърна. Язвата му кървеше отново. Марти се опита да се изправи, но му се виеше свят. Падна върху вратата и удари силно главата си.

Джек чу удара и отиде да види какво става. Трудно му беше да отвори вратата, но накрая видя Марти, легнал на пода. Първата мисъл на Райън беше да накара Жан Клод да повика лекар, но и самият той не знаеше как се прави това тук. Помогна на Марти да се изправи на крака и го заведе в канцеларията. Сложи го да седне в един стол.

— Какво има?

— Той току-що повърна кръв — как викате... — запита Райън, но реши да прати всичко по дяволите и набра номера на адмирал Гриър.

— Марти припадна. Нуждаем се от лекар.

— Аз ще се погрижа. Ще дойда след две минути — отговори адмиралът.

Джек отиде в банята и взе чаша вода и малко тоалетна хартия. Почисти с нея устата на Кантор и вдигна чашата:

— Изплакни си устата.

— Добре съм — възпротиви се мъжът.

— Глупости — отговори Райън. — Глупак. Работил си прекалено до късно и си опитал да свършиш всичко, преди да си тръгнеш, нали?

— Трябва... трябва.

— Това, което трябва да правиш, Марти, е да се махнеш оттук, преди всичко това да те довърши.

Кантор отново повърна.

„Ти не се шегуваше, Марти — помисли си Джек. — Войната се води и тук, а ти си една от жертвите. Искаше тази мисия да успее толкова, колкото и аз.“

— Какво става, дявол да го вземе! — Гриър влезе в стаята. Дори изглеждаше малко рошав.

— Язвата му се разлюти — обясни Джек. — Повръща кръв.

— О, Господи, Марти! — каза адмиралът.

Райън не знаеше, че в Ленгли има медицински диспансер. След малко пристигна човек, който се представи за лекар. Бързо прегледа Кантор, а след това той и охраната го поставиха в болнична количка. Изкараха го от стаята и тримата мъже останаха, загледани един в друг.

— Може ли човек да умре от язва? — попита жена си Райън малко преди полунощ.

— Той на колко години е? — попита тя. Джек ѝ каза. Кати помисли малко. — Може да се случи, но рядко. Някой на работата ли?

— Моят старши в Ленгли. Вземаше хапчета „Тагамет“, но тази вечер повърна кръв.

— Може би се е опитал да мине без него. Това е един от проблемите. Даваш на хората лекарства и веднага щом се почувстват по-добре, спират да ги вземат. Дори и умни хора го правят — отбеляза Кати. — Толкова стресова ли е работата там?

— Предполагам, че за него е било.

— Супер. — Това беше забележка, която обикновено биваше последвана от преобръщане, но Кати не можеше да прави това от известно време. — Вероятно ще се оправи. Човек трябва да положи много старание, за да се окаже сериозно застрашен от язва. Ти сигурен ли си, че искаш да работиш там?

— Не. Те ме искат, но не смятам да вземам решение, докато не сваляш малко от теглото си.

— По-добре е да не си много далеч, щом започнат болките.

— Ще бъда при теб, когато имаш нужда от мен.

— Почти са ги хванали — докладва Мъри.

— Същата група, която е нападнала и „Пряко действие“, а? Да, чух, че това е било прекрасно проведена мисия. Какво се е случило? — попита Оуенс.

— Нападателят отряд е бил забелязан на седемдесет мили от лагера и е трябвало да се върне. При повторно разглеждане на снимките може да се окаже, че нашите приятели вече ги е нямало.

— Прекрасно. Виждам, че късметът не ни изоставя. Къде смяташ, че може да са заминали?

Мъри изръмжа:

— Трябва да правя същите предположения, които и ти, Джими.

— Точно така. — Той погледна през прозореца. Слънцето скоро щеше да изгрее. — Е, ние разказахме всичко на човека от отдела за охраната.

— Как го прие?

— Незабавно предложи да си подаде оставката, но министърът и аз го убедихме да я оттегли. Всички ние си имаме малки недостатъци — щедро каза Оуенс. — Много го бива в работата му. Удоволствие ще е за теб да знаеш, че реакцията му беше точно такава, каквато и твоята. Каза, че трябва да уредим негово кралско височество да падне от коня си за поло и да си счупи крак. Моля те да не цитираш който и да е от двамата ни за това!

— Дяволски по-лесно е да защитават страхливци, нали? Смелите са тези, които усложняват живота ни. Знаеш ли какво? Един ден той ще ви стане добър крал. Ако живее достатъчно дълго — допълни Мъри. Помисли си, че не е възможно да не хареса човек хлапето. А и жена му беше динамит. — Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще ти кажа, че охраната им в Щатите ще бъде непробиваема. Такава, каквато даваме на президента. Дори някои от същите хора са ангажирани.

„Това трябва ли да ме накара да се чувствам доволен?“ — запита се Оуенс, като си спомни колко близко до смърт от ръцете на луди са били няколко американски президенти, а да не говорим за случая Дж. Ф. Кенеди. Разбира се, може сега АОЪ да се е върнала там, където живеят, но всичките му инстинкти му подсказваха обратното. Мъри му беше близък и уважаван приятел, познаваше и уважаваше и агентите от службата за сигурност, които образуваха охранителния отряд. Но за охраната на техни височества отговаряше Скотланд Ярд и не му харесваше фактът, че сега до голяма степен зависеше от други. Оуенс се беше обидил професионално при последното посещение на американския президент във Великобритания, когато хората от службата за сигурност съвсем явно избутваха местните хора встрани дотолкова, доколкото смееха. Сега ги разбираше малко по-добре.

— Колко е наемът? — попита Добенс.

— Четиристотин и петдесет на месец — отговори квартирният агент. — Мебелирана е.

— Ъхъ. — Алекс видя, че мебелите не бяха от най-впечатляващите. И не беше необходимо.

— Кога може да се нанесе братовчед ми?

— Не е ли за вас?

— Не. За братовчед ми е. Работата му е като моята — обясни Алекс. — Тук с нов. Аз ще отговарям за наема, разбира се. Казахте тримесечна предплата?

— Добре. — Агентът беше споменал двумесечна предплата.

— Имате ли нещо против плащане в брой? — попита Добенс.

— Не. Хайде да се върнем в канцеларията и да уредим документите.

— Боя се, че закъснявам. Не носите ли договора в себе си? Агентът кимна.

— Да, мога да го оформя и тук. — Отиде до колата си и се върна с подложка за писане и готов стандартен договор за наем. Не знаеше, че подписва смъртната си присъда, че никой друг от офиса не беше виждал лицето на този човек.

— Кореспонденцията ми отива в една пощенска кутия. Вземам си я на път за работа. — Това изчерпа въпроса за адреса.

— Казвате работа?

— Работа в лабораторията по приложна физика, електроинженер. Съжалявам, но не мога да дам повече информация. Вършим много работа за правителството, нали разбирате? — Алекс изпита слабо съжаление към човека. Беше толкова приятен и не го разиграва както повечето агенти по продажба на недвижими имоти. Лошо. Това е животът.

— Винаги ли работите с пари в брой?

— Това е сигурен начин човек да може да ги има — засмя се Алекс.

— Ще се подпишете ли тук, моля?

— Разбира се. — Алекс го стори със собствената си химикалка, с лявата си ръка, както се беше упражнявал. — Е, това са хиляда триста и петдесет. — Той отброи банкнотите.

— Лесно стана — каза агентът, като подаде ключовете и една квитанция.

— Да, наистина. Благодаря ви, сър. — Алекс му стисна ръката. — Вероятно той ще се нанесе следващата седмица, но със сигурност ще бъде тук след още една.

Двамата мъже тръгнаха към колите си. Алекс си записа регистрационния номер на колата на агента — караше собствената си кола, а не фирмена. Направи и кратко описание на мъжа, за да е сигурно, че хората му няма да убият друг. Радваше се, че не му се падна агент жена. Алекс знаеше, че рано или късно ще трябва да преодолее предубежденията си, но за момента с радост избягваше това. Проследи агента в продължение на няколко преки, а след това се отклони и бързо се върна при къщата.

Не можеше да се каже, че беше на идеално място, но все пак се намираше достатъчно близо. Три малки спални. Но кухнята беше съвсем наред, както и холът. Най-важното беше, че имаше и гараж. Площта на къщата беше около 400 квадратни метра. Имотът бе ограден с жив плет и разположен в полуселски район на представители на работническата класа, където разстоянията между къщите бяха около десетина метра. Щеше да бъде добро скривалище.

След като свърши, той отиде до националното летище „Вашингтон“, където взе самолет за Маями. Там щеше да има

тричасов престой, преди да отлети за Мексико сити. Милър го очакваше вече в съответния хотел.

— Здравей, Шон.

— Здравей, Алекс. Искаш ли нещо за пиене?

— Какво имаш?

— Ами донесъл съм бутилка хубаво уиски, а можеш да си вземеш и нещо местно. Бирата не е лоша, но аз лично не пия напитки с червеи в шишето.

Алекс си избра една бира. Не се притесни да си поиска чаша.

— Е?

Добенс изпи бирата на една дълга глътка. Приятно беше да се отпусне, истински. Преструвките у дома създаваха напрежение.

— Нагласил съм скривалището. Направих го тази сутрин. Ще ни свърши идеална работа. Какво става с твоите хора?

— Тръгнали са. Ще пристигнат според плана.

Алекс кимна одобрително, когато получи още една бира.

— Добре. Хайде да видим как ще протече акцията.

— Честно казано, Алекс, ти вдъхнови всичко това. — Милър отвори куфарчето си и извади от него карти и графики. Постава ги на масата за кафе. Алекс не се усмихна. Милър се опитваше да го поласкае, а Добенс не обичаше това. Слуша в продължение на двадесет минути.

— Не е зле, честно, но ще трябва да промениш някои неща.

— Какво? — запита Милър. Вече беше ядосан от тона на Добенс.

— Виж какво, човече, точно тук ще има може би петнадесет души от охраната, а вие трябва да ги очистите бързо. И не става дума за улични ченгета. Тези хора са обучени и добре въоръжени. А и не може да се каже, че са тъпи. Синхронизацията на твоите действия също не е както трябва. Не, Шон, трябва да се стегнем малко.

— Но те ще бъдат, където не трябва! — възпротиви се Милър с колкото е възможно по-безстрастен тон.

— И искаш да тичат наоколо? В никакъв случай, момче! По-добре е да помислиш как да ги очистиш през първите десет секунди. Мисли за тях като за войници. Не трябва само да ги отвлечеш и да бягаш. Тук става дума за бой.

— Но ако охраната ще бъде така силна, както твърдиш...

— Не е проблем да се оправя. Не обръщаш ли внимание на това, което правя аз? Мога да разположа стрелците ти точно където трябва и когато трябва.

— И как, по дяволите, ще го направиш? — Милър вече не можеше да се владее. В Алекс имаше нещо, което го вбесяваше.

— Лесно е — усмихна се Добенс. Наслаждаваше се, че може да покаже на този надут тип как се правят нещата. — Просто ти трябва да...

— И ти наистина ли смяташ, че ще можеш да минеш покрай тях просто така! — сопна се Милър, когато той свърши.

— По-кратко. Не забравяй, че сам мога да решавам какво да правя.

Милър започна да се бори със себе си и този път победи. Каза си, че трябва безпристрастно да разглежда идеята на Алекс. Не му беше приятно да си признае, че планът беше разумен. Този чернокож аматьор му казваше как да провежда операция и това, че беше прав, само влошаваше нещата.

— Хей, човече, така не само е по-добре, но е и по-лесно — отстъпи Алекс. Дори и арогантните белокожи имаха гордост. Това момче беше свикнало да върши нещата така, както му харесва. Добенс реши, че то е достатъчно умно, но твърде сковано. След като веднъж се запалеше по някаква идея, то не искаше нещата да се променят. Алекс разбираше, че от него никога не би излязъл добър инженер. — Помниш ли миналата акция, която правихме за вас? Довери ми се. Тогава бях прав, нали?

Въпреки целия си опит Алекс не можеше да работи с хора. След последната му забележка Милър за малко щеше да избухне, но ирландецът пое дълбоко дъх, като продължи да гледа картата. „Сега разбирам защо американците обичат негрите си толкова много.“

— Нека помисля.

— Добре. Виж какво, аз отивам да поспя, а ти можеш да се молиш над картата колкото си щещ.

— Кои други ще присъстват, освен охраната и целта? Алекс се протегна.

— Може би ще намерят някой да им прислужва. По дяволите, не зная. Предполагам, че ще използват прислужницата си. Искам да кажа, че не може да ти дойдат такива гости, без да имаш един слуга, нали?

Нея няма да я нараняваме, човече, тя е от нашите сестри, красива жена е. И не забравяй какво казах за дамата и детето. Ако е необходимо, мога да го приема, но ако ги очистиш просто за развлечение, Шон, ще отговаряш пред мен. Нека опитаме да се държим като професионалисти. Там имаш три политически цели. Стигат ти. Останалите са средство за пазарлък и можем да ги използваме, за да демонстрираме добрата си воля. Това може да не е важно за теб, но за мен е, мамицата му! Разбираш ли?

— Добре, Алекс. — В този момент Шон реши, че Алекс няма да доживее края на акцията. Не би било трудно да се уреди това. Заради абсурдната му сантименталност от него не ставаше революционер. „Ще умреш като смел човек. Можем да направим от теб поне мъченик.“

Два часа по-късно Милър призна пред себе си, че това би била неприятна загуба. Човекът наистина имаше усет към акциите.

Хората от охраната дойдоха късно и попречиха на Райън да паркира в гаража си. Бяха трима. Водеше ги Чък Авери от службата за сигурност.

— Съжалявам, че закъсняхме — каза Авери, докато се ръкуваха. — Това са Бърт Лонгли и Майк Кийтън, двама от английските ни колеги.

— Добър ден, мистър Лонгли — обади се от вратата Кати. Очите му се разшириха, когато видя в какво състояние се намира тя.

— Господи! Може би трябваше да доведем и лекар със себе си! Нямах представа, че сте в такова напреднало състояние.

— Е, това ще бъде малко англичанин — обясни Джек. — Хайде.

— Мистър Лонгли организира нашия ескорт, когато ти се намираше в болницата — каза на съпруга си Кати. — Радвам се отново да ви видя.

— Как се чувствате? — попита Лонгли.

— Малко уморена, но добре — каза Кати.

— Разрешихте ли проблема с Роби? — попита Джек.

— Да. Моля да извиниш мистър Бенет. Боя се, че е възприел инструкциите си прекалено буквално. Няма проблеми да присъства

офицер от военноморските сили. Всъщност негово височество желае да се срещне с него. Е, можем ли да разгледаме?

— Ако нямате нищо против, желая да видя тази ваша скала — каза Авери.

— Последвайте ме, господа. — Джек поведе тримата през плъзгащата се стъклена врата на верандата, която гледаше към залива Чесапийк.

— Великолепно! — отбеляза Лонгли.

— Единственото нещо, което не направихме както трябва, е това, че холът и трапезарията са разделени, но такъв беше проектът и не можахме да измислим начин да го променим. Но през всичките тези големи прозорци се разкрива много приятна гледка.

— Да, а освен това осигурява и добра видимост на хората ни — отбеляза Кийтън, като оглеждаше района.

„Да не говорим колко добро поле за стрелба дава“ — помисли си Райън.

— Колко души ще пристигнат? — попита Джек.

— Боя се, че не можем да обсъждаме това — отговори Лонгли.

— Повече от двадесет ли? — настоя Джек. — Смятам да приготвя кафе и сандвичи за хората ви. Не се притеснявайте, не сме казали на Роби.

— За двадесет ще бъде достатъчно — каза след миг Авери.

— Може и без сандвичи. — Мъжът от службата за сигурност си помисли, че ще пият много кафе.

— Добре, хайде да видим скалата. — Джек слезе по стълбите от верандата на тревата. — Много внимавайте тук, господа.

— Много ли е нестабилно? — попита Авери.

— Сали два пъти се е озовавала отвъд оградата. И двата пъти я напляскахме за това. Проблемът е в ерозията. Скалата е направена от нещо истински меко — пясъчник, мисля. Опитах да го стабилизирам. Хората от щатската служба за опазване на природата ме убедиха да засадя това проклето растение кудзу, и... Спрете се!

Кийтън беше прекрачил ниската ограда.

— Преди две години видях как се откърти едно парче от около два квадратни метра. Затова засадих тези растения. Да не си мислите, че някой ще се изкачи по тях?

— Има такава възможност — отговори Лонгли.

— Друго ще решите, ако я погледнете откъм морето. Скалата няма да издържи тежестта. Катерица ще може да се изкачи, но само толкова.

— Каква е височината ѝ? — попита Авери.

— Над тринадесет метра там, а тук е почти петнадесет. Кудзуто го прави още по-лошо. Почти невъзможно е да бъде убито проклетото растение, но ако се хванете за него, ви очаква малка изненада. Както ви казах, ако искате да проверите скалата, направете го от лодка — каза Райън.

— Ще го сторим — отговори Авери.

— Като идвахме насам, пътят ми се стори към триста метра — каза Кийтън.

— Малко над четиристотин, ако се броят и завоите. Струваше ми цяло състояние да го павирам.

— Ами хората, които правят плувния басейн? — Този път въпроса зададе Лонгли.

— Басейнът трябва да бъде завършен следващата сряда.

Авери и Кийтън заобиколиха около северната част на къщата. На двадесет метра оттук имаше гора и гъсти къпинови храсти, които нямаха край. Райън беше засадил дълга редица храсти, за да отбележи границите на имота си. Сали не можеше да ходи и там.

— Доста безопасно изглежда — каза Авери. — Има двеста метра открита площ между пътя и дърветата, а след това още открита земя между басейна и къщата.

— Точно така — засмя се Райън. — Можете да подредите тежките картечници между дърветата, а гаубиците до басейна.

— Доктор Райън, ние се отнасяме доста сериозно към това — изтъкна Лонгли.

— Сигурен съм в това. Но идването му тук не е обявено, нали така? Те не могат да... — Джек млъкна. Не му хареса видът на лицата им.

Авери каза:

— Винаги приемаме, че противникът знае какво мислим.

— О! — „Дали е само това, или има и повече?“ Знаеше, че нямаше смисъл да пита. — Е, ако говоря като бивш морски пехотинец, не бих искал да нападна това място. Имам малка представа как тренират хората като вас и не бих искал да си разменяме шапките.

— Стараем се — увери го Авери, като все още се оглеждаше. Можеше да използва микробуса си за съобщения, за да блокира напълно достъпа на коли. Припомни си, че ще има десет души от неговата служба, шестима англичани, един човек от ФБР за свързка и вероятно две или три коли на щатската полиция на пътя. Всеки от тези хора ще носи както служебния си револвер, така и автомат. Упражняваха се най-малко веднъж седмично.

Авери не беше доволен. Не, след като една терористична група имаше възможност да се движи на воля. Но всички летища се наблюдаваха и местните полицейски сили бяха поставени нащрек. Дотук се идваше само по един път. Заобикалящият терен щеше да представлява трудна за безшумно проникване местност дори за взвод войници, а терористите, колкото и гадни да са, никога не бяха се били в условията на подобно детайлно планиране. Това не е Лондон и потенциалните жертви не се возят безгрижно само с един човек охрана.

— Благодаря ви, доктор Райън. Ще проверим скалата откъм морето. Ако видите катер на бреговата охрана, това ще бъдем ние.

— Знаете ли как да стигнете до станцията в Томас Пойнт? Тръгнете по Форест драйв на изток към Аръндел — край залива, и карайте все надясно. Не можете да го пропуснете.

— Благодаря, ще го сторим.

Агентът по недвижимите имоти излезе от канцеларията си малко преди десет часа. Днес беше негов ред да затвори канцеларията. В куфарчето си носеше плик за нощния сейф на банката, както и няколко договора, които трябваше да прегледа, преди да отиде на работа. Сложи куфара на седалката до себе си и запали двигателя. Зад него спря кола, от която се виждаха само фаровете.

— Мога ли да говоря с вас? — повика глас от тъмното. Агентът се обърна и видя някаква неясна сянка да се приближава към него.

— Боя се, че е затворено. Офисът отваря в... — Осъзна, че гледа в пистолет.

— Искам парите ти, човече. Бъди готин и всичко ще е наред — каза човекът с пистолета. Нямаше смисъл да го плаши, защото може да направи нещо откачено и да му провърви.

— Но аз нямам никакви...

— Куфарчето и портфейла. Бавно и спокойно и след половин час ще си бъдеш у дома.

Мъжът първо извади портфейла си. Три пъти се опита да разкопчае джоба си и ръцете му трепереха, като го подаде. След това даде и куфара.

— Тук има само чекове, няма пари в брой.

— Всички казват така. Легни на седалката и брой до сто. Не вдигай глава, докато не свършиш, и всичко ще бъде наред. Високо, да мога да те чувам. — „Да видим сега, сърцето е точно там някъде...“ Протегна ръката с пистолета вътре в колата. Мъжът преброи до седем. При изстрела звукът от пистолета със заглушител беше допълнително заглушен и от това, че се намираще в колата. Тялото конвулсивно подскочи няколко пъти, но не достатъчно, за да изисква и втори куршум. Преди да се върне в колата си, човекът с пистолета отвори вратата, вдигна стъклото и угаси двигателя и фаровете. Изтегли се на заден на улицата и се отдалечи, като спазваше ограничението за максимална скорост. Десет минути по-късно куфарчето и портфейлът бяха изхвърлени в кофата за боклук до един супермаркет. Върна се на шосето и тръгна в противоположна посока. Опасно беше да държи пистолета в себе си, но от него трябваше да се отърве по-внимателно. Човекът с пистолета откара колата там, откъдето я беше взел — собствениците ѝ бяха на почивка, — и отиде до своята, паркирана две преки по-надолу. „Алекс е прав — мислеше той. — Ако планираш всичко, ако го обмислиш и най-важното, ако не оставиш никакво доказателство след себе си, ще можеш да убиеш колкото хора си пожелаеш. О! — припомни си той. — Още нещо. Не трябва да говориш за това.“

— Здравсти, Ърни — тихо каза Джек. Кучето се виждаше като тъмно петно на светлия килим в хола. Беше четири сутринта. Ърни беше чул някакъв шум и излязъл от стаята на Сали, за да види какво има. Едно нещо може да им се признае на кучетата. Никога не спяха като хората. Ърни го гледа няколко минути и опашката му се мятеше напред-назад, докато не получи погалване между ушите, а след това се отдалечи към стаята на Сали. Джек си помисли колко удивително беше

това, че кучето напълно беше изместило мечока. Трудно му беше да повярва, че нещо би могло да го стори.

„Онези се връщат, а?“ — попита нощта той. Стана от кожата диван и отиде до прозорците. Нощта беше ясна. Отвън, в залива Чесапийк, се виждаха разноцветните сигнални светлини на кораби, тръгнали от или към балтиморското пристанище. Виждаха се и по-богатите светлини на комбинациите от влекачи и теглени кораби, които се движеха по-бавно.

Не можеше да си обясни как така е толкова глупав. Може би защото заетостта на лагер 18 съвпаднаше с шаблона, който той постоянно се опитваше да проумее. Беше време да се появят за опреснителни тренировки. Но също така имаше вероятност да се подготвят за нето голямо. Може би точно тук...

— Господи. Ти беше твърде близо до проблема, Джек — прошепна в тъмното той. Публично достойние беше — вече втора седмица, — че ще идват тук, а АОЪ бяха демонстрирали способността си да работят в Америка. „И ние водим у дома хора, за които се знае, че са цел на терористите! Много умно, Джек.“ Като се замислеше, всичко му изглеждаше достатъчно удивително. Бяха приели старата покана, без да помислят... и дори когато хората от сигурността дойдоха вчера, той се шегуваше. „Задник такъв!“

Премисли всички мерки за сигурност и се върна към времето, когато беше в морската пехота. Ето една абстрактна бойна задача. Къщата му беше трудна цел. Нищо не може да се направи от скалата от изток — тя представляваше по-опасно препятствие, отколкото минирано поле. На север и юг гората беше толкова гъста, че и най-опитните командоси ще имат големи трудности при преминаването през нея, без да вдигнат ужасен шум — а онези съвсем сигурно не могат да се упражняват за такова нещо в голата пустиня. Значи трябваше да се появят от запад. „Колко души каза Авери — е, не каза точно, но останах с впечатлението, че ще са двадесетина.“ Двадесет души от службите за сигурност, обучени и въоръжени. Припомни си дните за основната подготовка на офицери в Куантико, а също и нощите. Беше двадесет и две годишен, непобедим и безсмъртен, и се наливаше с бира по местните барове. Помнеше вечерта в онова място, наречено „командния пост“, онова със снимката на генерал Патън на стената, когато започна да говори с двама инструктори от академията

на ФБР, разположена на юг от военноморската база. Те бяха не по-малко горди от неговите събратя от морската пехота. „Те никога не си правеха труда да казват: «Ние сме най-добрите.» Просто смятаха, че всички го знаят. Като нас.“ Беше приел поканата да стреля на тяхното стрелбище, за да разрешат един джентълменски облог. Беше му струвало десет долара да разбере, че един от тях бил главният инструктор по огнестрелните оръжия. „Господи, чудя се дали Брекенридж може да го победи!“ Онези от службите за сигурност не биха били по-различни, като се има предвид мисията им. „Ти би ли се опитал да се мериш с тях? По дяволите, не!“

„Ако приемем, че АОЪ са толкова умни, колкото изглежда... а това е неофициално посещение, частно посещение... Те няма да знаят, че трябва да дойдат тук, а дори и да го сторят, са твърде умни, за да атакуват тази къща... Би трябвало да сме в безопасност, нали?“

Но това беше дума със завинаги променен смисъл. Безопасност. Това вече не беше нещо реално.

Джек мина покрай камината и влезе в крилото със спалните. Сали спеше, а Ърни се беше свил в долната част на леглото. Главата му се вдигна, когато Джек влезе в стаята, сякаш за да каже: „Да!“

Неговото момиченце спеше в мир и сънуваше детски сънища, докато баща му съзерцаваше кошмара, който все още витаеше над семейството му, кошмара, който самият той си беше позволил да забрави за няколко часа. Оправи завивките и потупа кучето по главата, преди да излезе от стаята.

Джек се чудеше как ли го правят обществено известните лица. През цялото време живееха с този кошмар. Припомни си, че беше поздравил принца, задето не допуска тази заплаха да определя живота му: „Браво, старче, дай им да разберат! Бъди една безстрашна мишена!“ Райън призна пред нощта, че беше съвсем друго нещо, когато самият ти си мишената, когато семейството ти е мишена. Слагаш на лицето си маската на смелостта и следваш инструкциите си, като се чудещ дали всяка кола на улицата не крие човек с автомат, решил да превърне твоята смърт в много специално политическо изявление. Можеш да не мислиш за това денем, когато имаш много работа, но нощем, когато мисълта започва да броди и идват сънищата...

Такава двойственост беше невероятна. Човек не мисли постоянно за нея, но не може да си позволи и да я забрави. Не може да допусне животът му да се определя от страха, но не бива и да се отдаде на чувството за сигурност. Малко фатализъм би помогнал, но Райън смяташе, че е господар на съдбата си. Не признаваше други възможности. Искаше да нанася удари, ако не по тях, то по съдбата, но и двете се намираха така далеч от обсега му, както корабите, чиито светлини минаваха на много мили от прозорците му. Безопасността на семейството му беше почти осигурена...

„Едва се разминахме!“ — изкрещя той без глас в нощта.

Почти бяха успели. Почти бяха спечелили онази битка и бяха помогнали на други да спечелят друга битка. Той можеше да отвърне на ударите им и знаеше, че най-добре ще го направи, ако работи на бюрото си в Ленгли, като се присъедини към екипа на пълен щат. Нямаше да бъде господар на съдбата си, но поне можеше да играе някаква роля. Вече беше играл роля. Достатъчно важна, макар и случайна, за Франсоаз Теру, онова красиво и зло момиче, което сега е мъртво. Решението беше взето. Хората с пистолетите ще си играят тяхната роля, а човекът зад бюрото — своята. Щяха да му липсват академията и енергичните млади хлапета, но това с цената, която трябва да плати, за да се върне отново в играта. Джек пи вода, преди да си легне.

Новобранското лято започна по график. Джек наблюдаваше с безстрастно съчувствие как неотдавна завършилите гимназисти и колежанчета биваха въвеждани в строгостите на военния живот. Процесът съзнателно беше предвиден така, че слабите да отпаднат колкото е възможно по-рано, и затова се намираше в ръцете на горните курсове, които съвсем наскоро бяха преминали всичко това. Новите младоци разчитаха на спорната милост на по-възрастните, тичаха наоколо с ниско подстриганите си глави под бързия такт на по-старите с две години курсанти.

— Добро утро, Джек! — Роби се приближи, за да гледа заедно с него от паркинга.

— Знаеш ли, Роб, Бостънският колеж не беше нищо подобно.

— Ако си мислиш, че това е новобранско лято! — изсумтя Джексън. — Да можеше да видиш какво беше, когато аз се намирах тук!

— Басирам се, че това го казват от сто години — предположи Джек.

— Може би. — Облечените в бяло новобранци префучаха покрай тях като стадо биволи, всички се задъхваха в горещото, влажно утро. — Ние поне бягахме в по-добър строй.

— През първия ден ли?

— Първите няколко дни бяха голяма бъркотия — призна Джексън.

— Опаковаш ли багажа си?

Джексън кимна.

— Повечето от нещата вече са в кашони. Трябва да запозная заместника си с работата.

— Аз също.

— Напускаш ли? — изненада се Роби.

— Казах на адмирал Гриър, че искам да работя при тях.

— Адмирал... О, онзи от ЦРУ. Значи ще го направиш, а? Как реагираха в отдела?

— Може да се каже, че успяха да задържат сълзите си. Шефът не е особено доволен от цялото време, когато ме нямаше. Изглежда, и двамата с теб ще имаме прощална вечеря.

— Господи, тя е сега в петък, нали?

— Да. Можеш ли да дойдеш към осем и петнадесет?

— Да. Каза, че не трябва да се обличаме официално?

— Точно така — усмихна се Джек. „Падна ли ми!“

Самолетът ВЦ-10 на Кралските военновъздушни сили кацна във военновъздушната база „Андрюс“ в осем часа вечерта и изрулира към терминала, използван от президентския боинг. Репортерите отбелязаха, че сигурността е много здрава, имаше, изглежда, цяла рота от въздушната полиция, а и много цивилни агенти на службата за сигурност. Решиха, че охраната в този район на базата винаги е здрава. Самолетът спря точно където трябваше и стълбата се вдигна до предната врата, която се отвори след миг.

В основата на стълбата чакаха посланикът и служители на Държавния департамент. От самолета охраната правеше последни проверки през прозорците. Накрая негово височество се появи през вратата, придружен от младата си съпруга, махна с ръка на далечните наблюдатели и гъвкаво слезе по стълбата, въпреки че краката му бяха се схванали от полета. Долу офицери от двете държави отдадоха чест, а служителката от протоколната служба към Държавния департамент направи реверанс. Това щеше да ѝ спечели укорите на арбитъра по маниерите в сутрешното издание на „Вашингтон пост“. Шестгодишната внучка на командира на военната база поднесе на нейно височество букет от дванадесет жълти рози. Бляскаха фотосветкавици и двете кралски особи покорно се усмихваха на фотоапаратите и без да бързат, намираха да кажат по нещо приятно на всички, които ги посрещаха. Принцът се пошегува с офицер от военноморските сили, който някога беше негов командир, а принцесата се възмути от потискащото, мокро време, което се беше запазило до вечерта. Съпругата на посланика изтъкна, че тук климатът е такъв и затова някога Вашингтон е бил считан за рисково място. Маларийните комари отдавна бяха изчезнали, но климатът не се беше променил много. За щастие всеки разполагаше с климатични инсталации. Репортерите отразиха цвета, стила и кройката на дрехите на принцесата, особено „дръзката“ ѝ нова шапка. Тя позираше като професионален модел, докато съпругът ѝ изглеждаше небрежен като тексаски каубой, колкото и неуместно да изглеждаше това, пъхнал едната си ръка в джоба, със спокойна усмивка на лицето си. Американците, които никога досега не се бяха запознавали с двамата, установиха, че той е чудесен веселяк и, разбира се, всички присъстващи мъже, а и целият западен свят отдавна бяха влюбени в принцесата.

Хората от охраната не забелязваха нищо от това. Всички те стояха с гръб към сцената, очите им разглеждаха тълпата, едни и същи сериозни изражения бяха отпечатани по лицата им, но всеки от тях независимо от различната степен на напрегнатост мислеше: „Моля те, Господи, не докато аз съм дежурен!“ Всички имаха радиослушалки, от които постоянно получаваха информация, която мозъците им следяха, докато очите им постоянно бяха заети.

Накрая отидоха до ролс-ройса на посолството и процесията се оформи. Базата „Андрюс“ имаше няколко портала и само преди час беше решено от кой ще излязат. Маршрутът до града представляваше едно задръстване от обозначени и необозначени коли. Още два ролс-ройса от същия модел и в същия цвят бяха разпратени в процесията и всеки от тях имаше свои съпровождащи автомобили. Над тях летеше хеликоптер. Ако някой си беше направил труда да преброи наличното огнестрелно оръжие, щеше да види, че са над сто дула. Придвижването беше така планирано, че да позволи бързо преминаване през Вашингтон и двадесет и пет минути по-късно процесията стигна в посолството на Великобритания. Няколко минути по-късно техни височества се намираха в сградата и охраната им беше поета от други. Местните хора от охраната се разпръснаха по домовете или участъците си, но десетина мъже и жени останаха около сградата. Повечето от тях седяха в колите и микробусите си, а няколко униформени полицаи обикаляха наоколо.

— Америка — каза О’Донъл. — Страната на възможностите. — Новините по телевизията започваха в единадесет часа и включиха запис от пристигането.

— Какво мислиш, че правят сега? — попита Милър.

— Предполагам, че се борят с умората от смяната на часовите пояси — отбеляза шефът му. — Наспиват се добре. Така. Готови ли са всички тук?

— Да. Къщата е подготвена за утре. Алекс и хората му са на линия и аз прегледах промените по плана.

— И те ли са от Алекс?

— Да, но ако чуя още един съвет от това надуто копеле...

— Той е един от нашите братя революционери — усмихнат отбеляза О’Донъл. — Но зная какво имаш предвид.

— Къде е Майк?

— Белфаст. Той ще поеме втората фаза.

— Всичко ли е определено?

— Да. И двамата бригадни командири, и целия армейски съвет. Би трябвало да успеем да очистим всички...

О’Донъл най-после разкри плана докрай. Агентите на Маккени или работеха в близост с всички старши лица от ИРА, или познаваха хората, които работеха с тях. По заповед на О’Донъл те щяха да избият всички, като напълно премахнат военното ръководство на ИРА. Нямаше да остане никой да ръководи организацията... освен един човек, чиято мисия шедевър щеше да му възвърне уважението на редовите бойци на ИРА. Със заложниците си щеше да освободи всички свои „хора зад оградата“ дори ако това означава да изпраща по пощата до Бъкингамския дворец принца на парченца по един кубически сантиметър. О’Донъл беше сигурен в това. Въпреки всичките храбри думи в Уайтхол, бяха минали векове, откакто някой от кралете на Англия е заставал пред лицето на смъртта, а идеята за мъченичеството подходеше повече на революционери, отколкото на властниците. Общественото мнение щеше да се погрижи за това. Те трябваше да преговарят за спасяването на живота на наследника на трона. Предвиждаше се тази акция да съживи движението и Кевин Джоузеф О’Донъл щеше да поведе революцията, родена от храбростта и кръвта...

— Смяна на часовете, а, Джек? — отбеляза Марти. Той също беше опаковал нещата си. Офицер от охраната щеше да провери кашона, преди той да си тръгне.

— Как се чувстваш?

— По-добре, но човек се уморява да гледа телевизия през деня.

— Вземаш ли всичките си хапчета? — попита Райън.

— Обещавам, че никога вече няма да ги забравя, мамо — беше отговорът.

— Виждам, че за приятелите ни няма нищо ново.

— Да. Прибрали са се в онази черна дупка, в която живеят. ФБР се тревожи, че те може да са тук, разбира се, но досега не е имало и намек за такова нещо. Разбира се, винаги, когато човек е спокоен по отношение на тези копелета, го ухапват по задника. И все пак единствената организация, която не е в повишена бойна готовност, може би е „Делта Форс“^[2]. Всички военни части са в готовност. Ако се появят и покажат носа си на някого, целият свят ще се стовари върху тях. Във Виетнам казвахме: „Повикайте целия свят“ — изръмжа

Кантор. — Ще бъда в службата в понеделник и вторник. Все още не трябва да ми казваш сбогом. Приятно прекарване на почивните дни.

— На теб също. — Райън излезе от стаята. На врата си и върху сакото имаше нов пропуск. Навън беше горещо, а неговият фолксваген нямаше климатична инсталация. Пътуването до дома му по шосе 50 беше допълнително затруднено от всичките коли, тръгнаха за Оушън сити или някъде другаде, за да прекарат там почивните дни, само да се измъкнат от жегата, която от две седмици насам покриваше околността като проклетие. Джек си помисли, че ги очаква изненада. Прогнозата беше навлизане на студен въздушен фронт.

— Тук е полицейският участък на Хауърд каунти — каза сержантът. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Това е номер 911, така ли? — Гласът беше мъжки.

— Да, сър. Какъв е проблемът?

— Хей, въ, жена ми казва, че не трябва да се забърквам, нали знаете, но...

— Кажете ми името и телефонния си номер, моля.

— В никакъв случай. Вижте какво, тази къща малко по-надолу по улицата. Има хора с автомати, разбирате ли? Автомати!

— Повторете това. — Очите на сержанта се присвиха.

— Автомати. Няма майтап. Видях картечница М-60, като армейските — пали знаете, 30-ти калибър, патроните идват от лента, доста тежко парче, истинска шибана картечница. Видях и други неща.

— Къде?

Гласът заговори бързо:

— Номер единадесет-шестнадесет, улицата е „Грийн котидж лейн“. Има може би... искам да кажа, че видях четирима мъже. Един чернокож и трима бели. Разтоварваха автоматите от един микробус. Беше три сутринта. Станах, за да се изпикая, и погледнах през прозореца на банята, нали се сецате? Вратата на гаража беше отворена, лампата светеше и когато подадоха картечницата, тя беше точно под лампата и можах да позная, че е М-60. Носех такава в армията, сецате ли се? Както и да е, човече. Ако искате да направите нещо по този въпрос, моля. — Чу се щракане. Сержантът веднага повика капитана.

— Какво има?

Сержантът подаде записаното.

— Картечница? М-60?

— Така каза. Каза, че е тридесеткалиброва и взема патроните от лентата. Това наистина е М-60. Онова предупреждение от ФБР, капитане...

— Да. — Командирът на участъка виждаше пред себе си повишението, но виждаше и хората си в напрегната битка, в която нарушителите имаха по-добро оръжие. — Изпрати там кола. Кажим им да се крият и да не предприемат никакви действия. Аз ще поискам подкрепа от екип за действия в опасни ситуации и ще се обадя на ФБР.

След по-малко от минута една полицейска кола тръгна за района. Офицерът в нея беше ветеран с шестгодишен стаж в околийската полиция, а много му се искаше да е със седемгодишен стаж. Необходими му бяха почти десет минути, за да стигне на мястото. Паркира колата си на една пряка по-долу, зад голям храст, и оттам можеше да вижда къщата, без да се излага на показ. Пушката, която обикновено висеше под таблото, сега се намираще в потните му ръце и беше заредена с куршуми две нули за лов на елени. Четири минути след него се появи друга кола и към него се присъединиха още двама офицери. След това, изглежда, дойде целият свят. Най-напред се появи сержант от полицейските патрули, след него лейтенант, двама агенти от канцеларията на ФБР в Балтимор. Първият пристигнал офицер сега беше като индианец в племе с твърде много вождове.

Специалният агент, началник на канцеларията на ФБР в Балтимор, установи радиовръзка с централата във Вашингтон, но остави акцията в ръцете на местната полиция, тъй като тя имаше собствена група за действие в опасни ситуации, както повечето местни полицейски участъци, и те бързо се заеха с работата. Най-важната задача беше да се евакуират хората от къщите наоколо. За всеобщо облекчение успяха да сторят това през задните изходи. Изведените от домовете си хора незабавно бяха разпитани. Да. Бяха виждали хора в тази къща. Да. Повечето са били бели, но е имало и един чернокож. Не. Не са виждали оръжие, всъщност много рядко са виждали и самите хора. Една дама смяташе, че имат микробус, но ако беше вярно, трябва да е стоял в гаража. Разпитите продължиха, а групата за действие в опасни ситуации се прокрадваше напред. Къщите в околността бяха

еднакви по стил и конструкция и хората набързо разгледаха една от тях, за да разберат плана ѝ. Други поставиха пушка с оптичен мерник в отсрещната къща, за да разгледат прозореца на целта си.

Групата за действие в опасни ситуации можеше да чака още, но колкото повече се бавеше, толкова по-голяма беше вероятността да разтревожат жертвата си. Тръгнаха бавно и внимателно, като ловко се прикриваха, докато се доближиха на петнадесет метра от къщата. Напрегнатите им и зорки очи се опитваха да забележат движение през прозорците, но не виждаха никого. Възможно ли е всички да спят? Водачът на групата влезе първи, като пробяга през двора и спря под един прозорец. Вдигна прът с микрофон и го закачи до ъгъла на един от прозорците, като със слушалката търсеше признаци на живот. Неговият заместник видя как главата на шефа му се накланя встрани почти комично, а след това се обади по радиото. Всички членове на групата му можеха да чуят:

— Телевизорът е включен. Не се чуват никакви разговори, аз... нещо друго, не мога да го разбера. — Махна с ръка на хората си да се доближат един по един, като през това време клечеше под прозореца с готов за стрелба пистолет. След три минути групата му беше готова.

— Ало, ръководителят на групата — пропука радиото. — Говори лейтенант Хабър. Тук някакъв младеж казва, че към пет без петнадесет е излетял от къщата един микробус — горе-долу по същото време полицията разпространи призива си по радиото.

Ръководителят на групата махна с ръка, за да покаже, че е чул, но се отнесе към съобщението като към нещо, което нямаше абсолютно никакво значение. Групата му проведе маньовър за насилствено влизане. Два едновременни залпа от сачмената пушка откъртиха пантите на неостъклената врата и тя още не беше паднала на пода, когато водачът на групата влетя през отвора и насочи пушката си към прозореца. Нищо. Минаха из къщата с движения, наподобяващи някакъв балет на злото. Всичко приключи след около минута. Съобщението по радиото гласеше:

— Сградата е безопасна.

Водачът на групата се появи на предната врата с насочена към пода пушка и смъкна черната си маска, след което махна на другите да се приближат. Ръцете му се движеха нагоре-надолу пред гърдите,

правейки сигнал за отбой. Започна да бърше потта от очите си, а лейтенантът и старши агентът от ФБР прекосиха улицата тичешком.

— Е?

— Ще ви хареса — каза водачът на групата. — Хайде.

Върху масичката в хола работеше малък цветен телевизор. Подът беше покрит с опаковки от „Макдоналдс“, а в мивката имаше към петдесетина хартиени чаши. Голямата спалня — тя беше само с около един квадратен метър по-голяма от другите две — представляваше оръжеен склад. И наистина, имаше американска картечница М-60 с кутии по 250 куршума, както и дузина автомати АК-47, три от които бяха разглобени за почистване. Имаше и една пушка с ръчен затвор и оптичен мерник. На дъбовия шкаф беше поставен радиоапарат за сканиране на честотите. Индикаторните му светлини мигаха. Едната от тях беше настроена на честотата на полицията на Хауърд каунти. За разлика от ФБР местната полиция не използваше обезопасени или закодирани радиосистеми. Агентът от ФБР излезе, отиде при колата си и се свърза с Бил Шоу.

— Значи така, подслушвали са полицията и са се чупили — каза Шоу след две минути.

— Така изглежда. Местните жители могат да опишат микробуса. Трябвало е толкова бързо да се махнат, че са оставили доста оръжие. Вероятно са изплашени. Нещо ново при теб?

— Не. — Шоу се намираше в командния център на ФБР, стая 5005 в сградата на името на Дж. Едгар Хувър. Знаеше за опита на французите да ударят лагера им за обучение. „За втори път се измъкват благодарение на чист късмет“ — Окей. Ще разговарям с щатската полиция. Хората от лабораторията за веществени доказателства са на път към теб. Трай си и координирай действията си с местните полицаи.

— Разбрано. Край.

Хората от охраната вече се настаняваха. Дискретно. Колите им бяха около басейна — напълниха го само преди два дни, а имаше и микробус, който очевидно съдържаше специална комуникационна апаратура. Джек преброи осем души на площадката. Двама от тях бяха с автомати „Узи“. Авери го чакаше, когато спря колата си.

— Малко добри новини за разнообразие. Е, добри и лоши.

— Как така? — попита Райън.

— Някой се е обадил по телефона на полицията и е казал, че е видял хора с оръжие. Натресли са им се наистина бързо. Онези избягали — подслушвали са радиото на полицията, — но пък заловихме малко автомати. Изглежда, нашите приятели са имали скривалище. За тяхно съжаление то не им е свършило работа докрай. Може би сме ги накарали да бягат. Знаем каква кола карат и местните полицаи напълно са блокирали района, а ние претърсваме целия щат. Губернаторът дори е разрешил да използваме хеликоптери от Националната гвардия, за да ни помогнат при търсенето.

— Къде са били те?

— В Хауърд каунти, малък окръг южно от щат Каролина. Изпуснахме ги за пет минути, но сме ги накарали да се движат и в момента са на открито. Просто е въпрос на време.

— Надявам се, че полицаите ще внимават — каза Райън.

— Да, сър.

— Тук има ли някакви проблеми?

— Не. Всичко е просто както трябва. Гостите ви трябва да пристигнат към осем без петнадесет. Какво сте приготвили за вечеря? — попита Авери.

— Ами на път за тук набрах малко бяла царица — минахте покрай това място, когато идвахте насам. Ще има стек на грил, печени картофи и спаначената салата на Кати. Ще ги нагостим с хубава американска храна. — Джек отвори задния капак на колата и извади чувал с прясно набрани царици.

Авери се усмихна.

— Дояде ми се.

— В шест и тридесет ще дойде и човек с храна. Студени рола и пържоли. Няма да позволя да работите толкова време без храна, ясно ли е? — настоя Райън. — Не можете да бъдете нащрек, ако сте гладни.

— Ще видим. Благодаря ти.

— Баща ми беше полицай.

— Между другото опитах се да включа лампите около басейна, но не работят.

— Зная. Токът не е наред от два дни. Онези от електроснабдяването казват, че са поставили нов трансформатор и трябва да работи — нещо такова. — Райън вдигна рамене. —

Очевидно е повредил прекъсвача на инсталацията за басейна, но в къщата всичко е наред. Не сте предвидили да плувате, нали?

— Не. Искахме да използваме един от контактите тук, но не работи.

— Жалко. Е, имам да свърша някои работи.

Авери го изгледа как тръгна към къщата и за последен път премисли плана си за разполагането на охраната. Две коли на щатската полиция ще спрат на неколкостотин метра по-надолу, за да проверяват всеки, който е тръгнал насам. Повечето от хората му ще покриват пътя. Двама щяха да оглеждат всички страни на двора — гората от двете му страни изглеждаше твърде негостоприемна за проникване, но въпреки това щяха да я наблюдават. Тази група се наричаше „Група едно“. Втората ще се състои от шестима мъже. Трима души трябваше да се намират в къщата. Други трима, единият от които човекът, осигуряващ комуникацията в микробуса, щяха да бъдат между дърветата до басейна.

Мястото за проверка за превишена скорост беше добре познато на местните жители. Всеки уикенд по една-две коли заставаха на тази отсечка от междущатското шосе 70. Дори в местния вестник писаха нещо по този въпрос. Но, разбира се, хората от другите щати не четяха този вестник. Полицаят беше спрял колата си малко след възвишението на пътя, от което колите, тръгнали в посока към Пенсилвания, прелитаха покрай насочения радарен пистолет, преди да се усетят. Уловът беше толкова добър, че никога не се притесняваха да спират онези, които караха под шестдесет и пет мили в час, а най-малко два пъти нощем хващаха шофьори, каращи с над осемдесет.

„Бъдете нащрек за черен микробус. Година на производство и модел неизвестни“ — беше съобщено по радиото до всички преди няколко минути. Полицаят прецени, че в щата Мериленд има поне пет хиляди такива микробуси и всички те ще бъдат на път в петък вечерта. Нека някой друг се тревожи за това. „Доближавайте се изключително внимателно.“

Патрулната му кола се разлюля като лодка, минаваща през дирята на кораб, когато някаква кола префуча край него. Радарният пистолет показва осемдесет и три мили в час. Полицаят включи на

скорост и тръгна, преди да осъзнае, че това е черен микробус. „Доближавайте с изключително внимание. Те дори не ни казаха регистрационния номер.“

— Хагърстаун, обажда се единадесет. Преследвам микробус черен на цвят. Мина с осемдесет и три мили. Движа се на запад по междущатско 70, на около три мили от изход 35.

— Единадесет, виж регистрационния им номер, но недей, повтарям, недей да се опитваш да ги задържаш. Прочети номера, изостани и запази визуален контакт. Ще ти изпратим подкрепа.

— Разбрано. Приближавам се. „По дяволите!“

Натисна докрай газта и видя как стрелката на скоростомера се придвижи до деветдесет. Изглежда, микробусът беше намалил малко скоростта. Сега беше на около двеста метра зад него. Присви очи. Виждаше номера, но не можеше да го разчете. Скъси разстоянието по-бавно. От петдесет метра успя да разчете номера — беше инвалиден. Полицаят взе микрофона, за да съобщи числата, когато задната врата рязко се отвори.

Моментално се досети. „Така очистиха Лари Фонтана!“ Натисна спирачката и се опита да завърти волана, но кабелът на микрофона се закачи на ръката му. Полицаят се сви и се смъкна под таблото, докато колата намаляваше скорост. Видя огън, бял като слънцето огнен език, насочен право към него. В момента, в който се досети какво е това, дочу удрящите куршуми. Една от гумите му се пукна, радиаторът експлодира и във въздуха плиснаха пара и вода. Още куршуми заудряха по предния капак, най-вече в дясната част на колата, и полицаят се смъкна под кормилото, като остави колата да подскача на спуканата гума. След това шумът спря. Той вдигна глава и видя, че микробусът се намира на стотина метра и набира скорост нагоре по шосето. Опита се да се обади по радиото, но то не работеше. Скоро откри, че два куршума бяха пръснали акумулатора, от който сега течеше киселина по асфалта. Няколко минути стоя така, учуден, че е жив, преди да дойде друга полицейска кола.

Полицаят трепереше така, че се наложи да държи микрофона с две ръце.

— Хагърстаун, копелето стреля с картечница по колата ми! Микробусът е форд, изглежда, е модел от осемдесет и четвърта година, с инвалиден номер Н-две-две-девет-едно, за последен път е забелязан

да се движи в западна посока по междущатско шосе 70, на изток от изход тридесет и пет.

— Удариха ли те?

— Не, но от колата не става нищо. Стреляха по мен с една проклета картечница!

Това наистина раздвижи нещата. ФБР отново беше уведомено и всички налични хеликоптери на щатската полиция се събраха в района на Хагърстаун. За първи път в тях имаше хора с автоматично оръжие. Губернаторът в Анаполис се питаше дали да използва и хора от подразделенията на националната гвардия. Един пехотен полк беше вдигнат по тревога — той и без това провеждаше учение, — но за момента ограничи подкрепата от страна на гвардията до поддръжка в хеликоптерите на щатската полиция. Гонитбата се провеждаше в централните хълмисти райони на щата Мериленд. По радиостанциите и телевизията хората бяха предупреждавани да внимават. Президентът прекарваше уикенда някъде в провинцията и това още усложняваше нещата. Морските пехотинци в близкия Кемп Дейвид и няколко други строго секретни отбранителни поделения, сгущени между хълмовете, свалиха сините си униформи и колани с кобури за пистолет и ги замениха със зелено камуфлажно облекло и пушки М-16.

[1] Желая ви щастие (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Елитна десантна част за специални операции на Военновъздушните сили на САЩ. — Б.пр. ↑

25. СРЕЩА

Дойдоха точно навреме. Две полицейски коли останаха на пътя, а други три, натоварени е хора от охраната, придружиха ролс-ройса до къщата на Райън. Шофьорът, човек от охраната, спря пред къщата и изскочи от колата, за да отвори вратата на пътниците си. Негово височество излезе първи и помогна на жена си. Хората от охраната вече се бяха пръснали навсякъде. Водачът на английския контингент поговори с Авери и групата му се разпръсна по предварително определените места. Когато Джек слезе по стълбите, за да посрещне гостите си, той си помисли, че къщата му е нападната от военни.

— Добре дошли в Перигрин клиф.

— Здравейте, Джек! — Принцът пое ръката му. — Изглеждате чудесно.

— Вие също, сър. — Обърна се към принцесата, с която не се бяха запознавали. — Ваше Височество, за мен е голямо удоволствие.

— За нас също, доктор Райън.

Той ги поведе в къщата.

— Как пътувахте?

— Ужасно горещо беше — отговори принцът. — Винаги ли е така през лятото.

— Прекарахме две много горещи седмици — отговори Джек. Преди няколко часа беше стигнало тридесет и девет градуса. — Казват, че утре ще се промени. През следващите няколко дни не се очаква температурата да надвиши двадесет и пет градуса. — Думите му не бяха посрещнати с ентузиазъм.

Кати чакаше вътре заедно със Сали. Тя особено трудно понасяше времето. Ръкува се, а Сали си спомни какво е английски реверанс и направи един с хихикане.

— Вие добре ли сте? — попита Кати нейно височество.

— Отлично, ако не е тази жега. Слава богу, съществуват климатичните инсталации.

— Нека ви покажа къщата. — Райън поведе гостите си към хола, който беше и трапезария.

— Изгледът е прекрасен — отбеляза принцът.

— Така. Първото нещо: в дома ми никой няма да носи сако — рече Райън. — Мисля, че в Англия на това му казвате неофициално облекло.

— Идеята е отлична — каза принцът. Джек пое сакото му и го окачи в гардероба в антрето до старата си полушубка от морската пехота, а след това съблече и своето. През това време Кати беше настанила всички по местата им. Сали седеше до майка си, краката ѝ висяха високо над пода и тя се опитваше да държи роклята си над коленете. Кати установи, че не може да седне удобно.

— Колко ви остава? — попита принцът.

— Осем дни... но, разбира се, понеже ми е за втори път, зная, че може да е всеки момент.

— Аз ще установя това след още седем месеца.

— Така ли? Честито! — Двете жени лъчезарно се усмихнаха.

— Поздравявам ви, сър — отбеляза Райън.

— Благодаря, Джек. А вие как сте?

— Предполагам, знаете какво работя.

— Да, чух снощи от един от нашите хора от охраната... Казаха ми, че сте открили и разпознали лагер за терористи, който след това е бил... неутрализиран — тихо каза принцът.

Райън дискретно кимна.

— Боя се, че не мога да разисквам това.

— Разбирам. А как е малкото момиченце след...

— Сали? — обърна се Джек и попита: — Как е моето малко момиче?

— Аз съм голямо момиче! — натърти тя.

— Какво мислите?

— Мисля, че сте имали дяволски късмет.

— Бих се успокоил само след едно нещо. Предполагам, сте чули?

— Да — той замълча. — Надявам се, че вашите хора ще внимават.

Джек се съгласи, а като чу идващата кола, се изправи. Отвори вратата и видя Роби и Сиси Джексън да слизат от „корветата“ на

пилота. Микробусът за комуникациите на службата за сигурност застана зад нея, за да блокира пътя. Роби се засили нагоре по стълбите.

— Какво става? Кой е тук? Президентът ли?

Джек разбра, че Кати трябва да ги е предупредила. Сиси беше облечена в семпла, но много хубава бяла рокля, а Роби беше с вратовръзка. Лошо.

— Влизайте и се присъединявайте към нас — каза Джек с гадна усмивка.

Роби погледна двамата агенти с разкопчани сака до басейна и хвърли озадачен поглед на Джек, но го последва. Когато заобиколиха тухлената камина, очите на летеца се разшириха.

— Майор Джексън, предполагам. — Негово височество се изправи.

— Джек — прошепна Роби, — ще те убия! — Здравейте, сър — поздрави на висок глас той. — Това е жена ми, Сесилия. Както обикновено става, веднага се разделиха на мъжка и женска група.

— Разбрах, че сте пилот от военноморските сили.

— Да, сър. Сега се връщам в ескадрилата си. Летя на F-14. — Роби се бореше със себе си и се опитваше да се овладее. Почти успяваше.

— Да, „Томкат“. Аз съм летял на „Фантом“. А вие?

— Имам сто и двадесет часа на тях, сър. Моята ескадрила премина на четиринайсетките няколко месеца след като отидох в нея. Тъкмо започвах да разбирам фантомите, когато ни ги взеха. Аз... ъъ... сър, вие не сте ли и офицер от военноморския флот?

— Да, майоре. Имам звание капитан — отговори негово височество.

— Благодаря. Сега зная как да се обръщам към вас, капитане — каза Роби с явно облекчение. — Нали може?

— Разбира се. Знаете ли, наистина омръзва това, че хората се държат така неловко в мое присъствие. А вашият приятел ми се скара преди няколко месеца.

Роби се усмихна.

— Знаете ги морските пехотинци, сър. Големи уста, малки мозъци.

Джек разбра какво го очаква.

— Мога ли да пи предложа нещо за пиене?

— Трябва да летя утре, Джек — отговори Роби. Погледна часовника си. — Имам дванадесетчасова забрана.

— Вие се отнасяте сериозно към това нещо — каза принцът.

— И още как, капитане, след като птицата струва тридесет или четиридесет милиона. Ако строшите някоя, по-добре причината да не е в пиенето. Минал съм веднъж през такова нещо.

— О? Какво стана?

— Един от двигателите спря, когато включих форсажа. Опитах се да се върна, но падна налягането на хидравличната система на пет мили от кораба и трябваше да скачам. Два пъти съм катапултирал и Бог ми е свидетел, че ми стига.

— О?

Въпросът му разпали Роби да обясни как беше свършила кариерата му като пилот изпитател в „Пакс Ривър“.

— Летя си аз на три хиляди метра височина...

Джек отиде в кухнята, за да донесе чай с лед за всички. Завари двама от охраната — американец и англичанин.

— Всичко ли е наред? — попита Райън.

— Да. Изглежда, нашите приятели са били забелязани близо до Хагърстаун. Стреляли са в полицейска кола и са се измъкнали. Полицаят е здрав. Пропуснаха този път. Както и да е, за последен път са били видени да отиват на запад. — Агентът от тайната служба беше много доволен от това. Джек погледна навън и видя още един на верандата.

— Сигурни ли сте, че са били те?

— Бил е микробус с инвалидни номера. Обикновено се повтарят — обясни агентът. — Рано или късно това ги проваля. Районът е ограден. Ще ги хванем.

— Добре. — Джек вдигна подноса с чашите.

Когато се върна, Роби обсъждаше с принца нещо за летенето. Джек разбра веднага, тъй като обсъждането включваше сложни движения с ръце.

— Значи, ако изстреляте „Феникса“ в този радиус, той просто не може да й избяга. Ракетата вдига много по-висока скорост, отколкото един пилот — завърши Джексън.

— А, да. Същото, както и с ракетите „Спароу“, нали?

— Да, капитане, само че радиусът е по-малък. — Очите на Роби светеха. — Били ли сте някога в „Томкат“?

— Не, но ми се ще.

— За бога, та това не е проблем. През цялото време возим цивилни — искам да кажа, че трябва разрешение, но сме возили дори и актьори от Холивуд. Уреждането на един полет за вас би трябвало да е играчка. Искам да кажа, че вие не представлявате риск за сигурността, нали? — Роби се засмя и си взе чаша чай. — Благодаря ти, Джек. Капитане, ако имате време, аз разполагам с птицата.

— С удоволствие бих го направил. Имаме малко свободно време...

— Тогава да го направим — каза Джексън.

— Виждам, че вие двамата намерихте общ език.

— Да — отговори принцът. — От години исках да срещна някой пилот на F-14. Значи казвате, че това устройство с телескопичната камера наистина е ефективно?

— Да, сър! Не е кой знае какво. Лупа с десетократно увеличение на една смотана телевизионна камера. Можете да разпознаете жертвата си на петдесет мили и е време за „Феникса“. Ако играете картите си както трябва, можете да разплъскате оня, преди да е усетил, че сте в същия окръг, а точно това е целта, нали?

— Значи се опитвате да избегнете боя?

— Искате да кажете МВБ — маневриране при въздушен бой, Джек — обясни Роби на невежия наблюдател. — Това ще се промени, когато получим новите двигатели, капитане, но колкото по-отдалеч можете да го свалите, толкова по-добре. Понякога човек се въвлича в най-напечени ситуации, но ако допуснете това, губите най-голямото си предимство. Нашата задача е да влезем в бой с другия от колкото е възможно по-голямо разстояние. Затова го наричаме външен въздушен бой.

— Това би било много полезно на Фолкландските острови — отбеляза негово височество.

— Правилно. Ако влезете в бой с противника си над своята палуба, вие вече сте загубили по-голямата част от битката. Трябва да започваме боя на петстотин километра от кораба и да ги ритаме по задника през цялото време. Ако вашият военноморски флот имаше

един самолетоносач, тази малка ненужна пойна никога не би съществувала. Извинете, сър. Вината не е ваша.

— Искате ли да разгледате къщата? — попита Джек. Винаги ставаше така. Трудиш се, за да може единият ти гост да се запознае с другия, а после изведнъж се оказваш изолиран от разговора.

— На колко години е тя, Джек?

— Нанесохме се няколко месеца преди да се роди Сали.

— Дърводелската работа е свършена. Това там библиотеката ли е?

— Да, сър. — Къщата беше проектирана така, че човек можеше да гледа от хола в библиотеката. Голямата спалня беше над нея. В стената имаше квадратен отвор, от който се виждаше в хола, но Райън постави върху него картина. Джексън забеляза, че тя е на релса и може да се мести настрани. Причината беше напълно ясна. Джек ги поведе към библиотеката. Всички харесваха това, че единственият прозорец в нея се намираще над бюрото му и гледаше към залива.

— Нямах ли прислужник. Джек?

— Не, сър. Кати мисли да вземе гледачка, но все още не е успяла да ме убеди. Всички готови ли са за вечеря?

Отговорът беше енергичен. Картофите вече се намираха във фурната и Кати беше готова да започне царевичката. Джек извади месото от хладилника и изведе мъжете навън.

— Ще ви хареса, капитане. Джек прави страхотен стек.

— Тайната е във въглищата — обясни Джек. Беше взел шест разкошни на вид парчета телешко филе и хамбургер за Сали. — Става добре и ако месото е хубаво.

— Зная, че е късно да те питам, Джек, но откъде се снабдяваш с такова месо?

— Мой бивш клиент от борсата снабдява ресторанти. Тези парчета са от Канзас сити. — Джек ги постави на решетката с вилица с дълга дръжка. Разнесе се приятно працене. Той намаза месото с малко сос.

— Панорамата е впечатляваща — отбеляза негово височество.

— Приятно е човек да гледа как минават корабите — съгласи се Джек. — Но сега май са по-нарядко.

— Сигурно слушат радио — каза Роби. — Тази вечер се очаква силна буря.

— Не съм чул такова нещо.

— Това е предната част на студения фронт. Много бързо се развива над Питсбърг. Понеже утре ще излитам, преди да тръгнем насам, се обадох до метеорологичната служба в Пакс. Казаха ми, че на радара бурята изглежда много свирепа. Силен дъжд и вятър. Очаква се към десет часа да завали.

— Тук често ли има такива бури? — попита негово височество.

— Да, капитане. Няма смерчове като в Средния запад, но от гръмотевичните бури тук на човек му се изправят косите. Миналата... не, преди две години докарвах един самолет от Мемфис и имах чувството, че се намирам върху някой от онези пръти за скачане^[1]. Просто нямаш никакъв контрол над самолета. Тези бури могат да бъдат наистина страшни. Долу в Пакс вкарват всички самолети в хангари, а тези, които останат, ги връзват здраво за земята.

— Няма да е зле да ни поохлади малко — каза Райън.

— Така е. Това е просто гръмотевична буря, капитане. Големи бури има само три или четири пъти в годината. Може и да се съборят няколко дървета, но ако човек не е на открито или в някоя малка лодка, няма страшно. Долу в Алабама при приближаването на такава буря бихме се плашили от смерчове. А това наистина е страшно!

— Виждали ли сте смерч?

— Неведнъж, капитане. Повечето се появяват през пролетта. Когато бях десетгодишен, видях как един смерч пресече пътя, вдигна една къща, сякаш е новогодишна играчка, и я пусна четвърт миля встрани. Странни са смерчовете. Онзи дори не събори ветропоказателя от черквата на баща ми. Такива са. Струва си да ги види човек, но от безопасно разстояние.

— Значи главната опасност при полета е турбулентността?

— Да. Но другата опасност е водата. Има случаи, когато самолети са всмуквали толкова много вода през въздухозаборниците, че двигателите им са загасвали веднага. — Роби щракна с пръсти. — Изведнъж се озоваваш на безмоторен самолет. Определено това не е приятно. Затова, ако е възможно, трябва да се избягват бурите.

— А когато не е?

— Капитане, веднъж трябваше да кацна на един самолетоносач по време на буря — беше вечер. Тогава без малко не намокрих

панталонките си — за първи път, откакто съм бил на две години. — Той дори потрепери.

— Ваше височество, трябва да ви благодаря, че измъкнахте всичко това от Роби. Познавам го повече от година, но никога не си е признавал, че леко се притеснява горе във въздуха — ухили се Джек.

— Не исках да разваля имиджа — обясни Джексън. — Човек трябва да опре пистолет в главата на Джек, за да го накара да се качи на самолет, и не исках да го плаша повече.

Беше добре, че сега на верандата имаше сянка и духаше лек северен бриз. Джек обръщаше стековете над възлицата. В залива имаше няколко кораба, но повечето от тях, изглежда, се насочваха към пристанището. Джек за малко не припадна от страх, когато един реактивен изстребител префуча с рев покрай скалата. Обърна се навреме, за да види белия самолет, който се отдалечаваше на юг.

— По дяволите, Роби, за какво е всичко това? Правят го от две седмици.

Джексън гледаше как двойната опашка на самолета изчезва в маранята.

— Изпитват ново оборудване на F-18. Какво толкова има?

— Шумът! — Райън преобърна стековете.

Роби се засмя:

— О, Джек, това не е шум. Това е звукът на свободата.

— Не е лошо, майоре — отсъди негово височество.

— Е, а какво ще кажете за звука на обяда? — попита Райън.

Роби грабна чинията и Джек натрупа месото в нея. Салатите вече се намираха на масата. Кати правеше превъзходна спаначена салата с домашен сос. Джек видя Сиси, която носеше царевичата и картофите, и беше наметнала престилка, за да пази роклята си. Той раздаде месото и направи хамбургер на Сали с питка хляб. След това сложи дъщеря си в специалния висок стол. Неприятно беше само това, че никой не пиеше. Беше купил четири бутилки отбрано калифорнийско вино за стековете, но, изглежда, всички, бяха в пълно въздържателско настроение.

— Джек, пак има проблеми с тока — каза жена му. — За момент дори си мислех, че няма да мога да довърша царевичата.

Агентът от тайната служба застана в средата на пътя и принуди микробуса да спре.

— Да, сър? — попита шофьорът.

— Какво правите тук? — Сакото на агента беше разкопчано. Не се виждаше пистолет, но шофьорът знаеше, че той е някъде там. Преброи още шест души на около десет метра от микробуса, и други четирима, които се виждаха лесно.

— Хей, аз тъкмо обясних на полицаите. — Мъжът махна с ръка назад. Двете коли на щатската полиция се намираха само на двеста метра по-назад.

— Ще ми кажете ли?

— Има проблем с трансформатора в края на пътя. Искам да кажа, виждате, че това е кола на „БГ & Е“, нали?

— Ще почакате ли тук?

— Няма проблеми, човече. — Шофьорът се спогледа с пътника на дясната седалка. Агентът се върна с още един човек, който държеше радиотелефон.

— Какъв е проблемът?

Шофьорът въздъхна:

— Трети път. Има проблем в електротрансформатора на края на пътя. Хората тук оплакаха ли ви се от електричеството?

— Да — каза Авери. — И аз забелязах това. Какво ги предизвиква?

Мъжът от дясната седалка обясни:

— Казвам се Алекс Добенс, инженер съм. Монтирали сме на тази линия нов експериментален трансформатор. В кутията има монитор, който изпраща много особени сигнали и може би тя ще гръмне. Дошли сме да я проверим.

— Можем ли да видим някакви документи?

— Разбира се. — Алекс излезе от микробуса и го заобиколи. Подаде пропуска си за фирмата „БГ & Е“. — Какво става тук, по дяволите?

— Не мога да ви кажа. — Авери разгледа пропуска и му го върна. — Имате ли заповед за тази задача? Добенс подаде папката си.

— Вижте, ако искате да проверите какво става, обадете се на този номер отгоре. Това е службата за поддържането по обектите и се намира в седалището на фирмата в Балтимор. Търсете мистър Грифин.

Авери се обади по радиотелефона си и накара и хората си да направят това.

— Имате ли нещо против да разгледаме колата?

— Моля — отговори Добенс. Повече двамата агенти около колата. Забеляза, че четирима други мъже много отблизо наблюдаваха какво прави и стояха далеч един от друг с незаети ръце. Други гледаха от отвъдната страна на двора. Той рязко отвори плъзгащата се врата и покани с жест агентите.

Вътре те видяха купчина инструменти, кабели и пробна апаратура. Авери остави подчинените си да извършат проверката.

— Трябва ли непременно да идете там?

— Трансформаторът може да изгори. Мога и да го оставя да гръмне, но хората от околността ще се обезпокоят, ако угасне токът. Хората са такива, нали знаете? Мога ли да попитам вие кои сте?

— Тайна служба. — Авери извади картата си. Добенс се изненада.

— Господи! Искате да кажете, че там е президентът?

— Не мога да кажа кой е там — отговори Авери. — Какво му е на трансформатора? Казахте, че е нов.

— Да. Той е експериментален модел. Използва охладители от инертни газове вместо полибромидни бифенилни вещества, а има и вградено устройство за потискане на колебанията. Вероятно там е проблемът. Изглежда, агрегатът е чувствителен към околната температура. Регулирахме го няколко пъти, но не можем да го нагласим правилно. Аз работя по проекта от два месеца. Обикновено оставям хората си сами да го правят, но този път шефът настоя лично да го погледна. — Той вдигна рамене. — Мой проект е.

Другият агент излезе от микробуса и поклати глава. Авери кимна. След това главният агент се обади по радиотелефона до комуникационния микробус, чиито обитатели бяха звъннали в „Балтимор — газ и електричество“ и потвърдиха казаното от Алекс.

— Искате ли да изпратите човек с нас, за да наблюдава? — попита Добенс.

— Не. Няма нужда. Колко време ще ви трябва? — попита Авери.

— Зная толкова, колкото и вие, сър. Вероятно е нещо просто, но все още не сме разбрали какво е. Простите неща са най-неприятните.

— Наближава буря. Не бих искал да съм на някой стълб в такава буря — отбеляза агентът.

— Да. Е, както си стоим тука, не вършим никаква работа. Всичко наред ли е сега?

— Да. Давай.

— Наистина ли не можете да ми кажете кой е тук?

Авери се усмихна:

— Съжалявам.

— А, аз и без това не съм гласувал за него — засмя се Добенс.

— Стоп! — извика вторият агент.

— Какво има?

— Предната лява гума. — Мъжът посочи.

— По дяволите, Луис! — изръмжа на шофьора Добенс. Стоманената оплетка на гумата се показваше на едно място.

— Шефе, не съм виновен аз. Трябваше да са я сменили тази сутрин. Записах я още в сряда — запротестира шофьорът. — Ето и квитанцията от поръчката.

— Добре. Спокойно. — Добенс погледна към агента. — Благодаря.

— Не можете ли да я смените?

— Нямаме крик. Откраднаха ни го. Това е проблемът на фирмените коли. Винаги липсва по нещо. Ще се оправим. Е, имаме да ремонтираме и трансформатор. Довиждане. — Алекс се качи в микробуса и махна с ръка, когато потеглиха.

— Добре, Луис.

Шофьорът се усмихна.

— Да. Помислих, че добре стана с гумата. Преброих четиринадесет.

— Точно така. Трима между дърветата. Предполагам, че има още четирима в къщата. Те не ни интересуват. — Замълча и погледна към облаците над хоризонта. — Надявам се Ед и Уили да са се измъкнали.

— Измъкнали са се. Наложило им се е само да стрелят по едно ченге с кола и да сменят колата си. Ченгетата тук бяха по-отпуснати, отколкото очаквах — отбеляза Луис.

— Защо не? Те мислят, че ние сме на някое друго място. — Алекс отвори една кутия с инструменти и извади от нея приемо-предавателя си. Агентът го беше видял, но не пита за него. Не можа да

разбере, че честотният му диапазон е променен. Разбира се, в микробуса нямаше оръжие, но радиоапаратите бяха далеч по-смъртоносни. Предаде по радиото каквото беше видял и получи потвърждение. Усмихна се. Агентите дори и не попитаха за двете стълби на покрива. Провери часовника си. Срещата беше предвидена за след тридесет минути...

— Проблемът е, че няма цивилизован начин да се яде царица от кочана — каза Кати. — А да не говорим за намазване с масло.

— Но беше превъзходно — отговори принцът. — От местна ферма ли е царицата, Джек?

— Откъснал съм ги от стеблата днес следобед — потвърди Райън. — Така става най-добре.

Напоследък Сали беше започнала да се храни бавно. Още се трудеше над храната си, но, изглежда, никой не искаше да стане от масата.

— Джек, Кати, това беше една чудесна вечеря — каза негово височество.

Съпругата му се съгласи.

— Но никакви речи след вечерята!

— Предполагам, че всичките тези официалности започват да омръзват — отбеляза Роби, питайки се нещо, което не можеше да изкаже гласно: „Какво е да си принц?“

— Нямаше да е толкова лошо, ако речите бяха оригинални, но от години слушам една и съща! — кисело каза той. — Извинете ме, но такива неща не трябва да казвам дори и сред приятели.

— То не е чак толкова различно от съвещание в отдела по история — обади се Джек.

В Куантико, Вирджиния, един телефон извъня. Групата на ФБР за спасяване на заложници имаше собствена сграда, разположена на края на дълга редица стрелбища, които обслужваха център за обучение на ФБР. Зад сградата се намираше един самолет ДЦ-4 без двигатели, който се използваше за практикуване на методи за нападение на отвлечени самолети. По-надолу беше „Къщата със заложниците“,

както и други съоръжения, които групата ежедневно използваше, за да подобрява уменията си. Специален агент Гюс Вернер вдигна слушалката.

— Здравсти, Гюс — каза Бил Шоу.

— Намерили ли са ги? — попита Вернер. Той беше тридесет и пет годишен, писък и жилест мъж, с червена коса и буен мустак, който по време на управлението на Хувър не би бил позволен.

— Не, но искам да събереш нападателната група и да я вдигнеш в хеликоптер. Ако стане нещо, може да се наложи да се движим бързо.

— Добре. Къде точно отиваме?

— Хагърстаун, в помещенията на щатската полиция. Ще ви очакват хора от специалните сили в Балтимор.

— Добре. Ще взема шест души. Можем да тръгнем след тридесет или четиридесет минути. Веднага, щом пристигне хеликоптерът. Позвъни ми, ако нещо се случи.

— Да. Довиждане. — Шоу затвори телефона.

Вернер натисна бутоните на телефона и предупреди екипажа на хеликоптера. После отиде в класната стая в другия край на сградата. Петимата мъже от неговата група за бързо реагиране се излежаваха и четяха. Бяха в състояние на бойна готовност от няколко дни. Това беше довело до увеличаване на тренировъчните им дейности, но последното беше предназначено по-скоро за защита от скуката при очакването на нещо, което вероятно нямаше да се случи. Вечерите бяха посветени на четене и телевизия. По телевизията предаваха мач между „Ред Сокс“ и „Янките“. Хората тук не изглеждаха като агентите от ФБР, облечени в костюми на „Брукс Брадърс“^[2], носеха широки парашутистки костюми. Освен че бяха опитни агенти, почти всички бяха и ветерани, участвали в бойни действия или карали военна служба в мирно време. Всеки от тях беше майстор по стрелба, който изгърмява по няколко кутии с куршуми седмично.

— Добре, слушайте — каза Вернер. — Искат екип нападатели в Хагърстаун. Хеликоптерът ще бъде тук след половин час.

— Наближава силна гръмотевична буря — тихо възропта един от тях.

— В такъв случай си вземи хапчетата срещу прилошаване — посъветва го Вернер.

— Намерили ли са ги? — попита друг.

— Не, но онези започват да стават нервни.

— Добре.

Човекът, който зададе въпроса, беше стрелец снайперист с дълга пушка. Направеният по поръчка снайпер вече беше опакован в облицованата със стиропор кутия. Вещите на групата се намираха в дузина платнени торби. Мъжете закопчаха ризите си. Някои се отправиха към тоалетната за предполетно облекчаване. Никой не беше особено развълнуван. Работата им предполагаше много повече изчакване, отколкото действие. Групата за спасяване на заложници съществуваше от години, но още не се беше наложило да спасяват дори и един-единствен заложник. Вместо това членовете ѝ биваха използвани като специални групи за действие в рискови ситуации и си бяха спечелили реноме на много добри, но малко познати извън обществото на законодателните власти.

— Леле — каза Роби. — Ето я. Това ще бъде красиво. — В разстояние на пет минути лекият бриз се беше превърнал в бурен поривист вятър, от който къщата резонираше.

— „Беше тъмна и бурна нощ“^[3] — засмя се Джек. Отиде в кухнята. Трима агенти приготвиха сандвичите за мъжете на пътя. — Момчета, надяваме се, че имате шлифери.

— Свикнали сме — увери го един от тях.

— Поне ще бъде топъл дъжд — каза английският му колега. — Благодаря много за храната и кафето.

Първият тътен на далечна гръмотевица се понесе през къщата.

— Не стойте под дърветата — предложи Джек. — Светкавиците могат да ви съсипят хубавия ден.

Върна се в хола. Разговорът все още се водеше около масата. Роби отново обсъждаше летенето. Сегашният разказ се отнасяше за катапултите.

— Не може да се свикне с усещането — казваше той. — За две секунди от пълен покой политаш със сто и петдесет възела.

— А ако нещо се обърка? — попита принцът.

— Цопваш във водата — отговори Роби.

— Мистър Авери — изграчи радиотелефонът.

— Да — отговори той.

— Обаждат се от Вашингтон.

— Добре. Идвам след минута. — Авери тръгна по пътя между комуникационния микробус. Лонгли, водачът на английската група, дойде с него. И двамата бяха оставили шлиферите си там, а щяха да имат нужда от тях след няколко минути. На няколко мили от себе си виждаха светкавици, чиито назъбени линии бързо се приближаваха.

— Това е то времето — каза Лонгли.

— Надявах се да ни отmine. — Имаше насрещен вятър и той вдигаше прах от изораното поле от другата страна на пътя „Фолкънс нест“. Минаха покрай двама души, които носеха покрита чиния със сандвичи. След тях черно кученце подтичваше с надеждата, че ще изпуснат някой.

— Този Райън е свестен човек, а?

— Има много хубава дъщеричка. Можеш да разбереш много за един човек по децата му — изрази на глас мислите си Авери. Стигнаха до микробуса, когато започнаха да падат първите капки. Агентът от тайната служба се обади по телефона.

— Авери слуша.

— Чък, обажда се Бил Шоу от ФБР. Току-що ми позвъниха нашите съдебни специалисти от къщата в Хауърд каунти.

— Добре.

На другия край на линията Шоу разглеждаше една карта и се мръщеше.

— Не могат да намерят отпечатъци, Чък. Имат оръжие, имат патрони, някои от автоматите са били почиствани, но няма никакви отпечатъци. Дори по опаковките от хамбургерите. Нещо не е наред.

— Какво стана с колата, по която стреляха в Западен Мериленд?

— Нищо. Абсолютно нищо. Сякаш са скочили в някаква дупка и са я затворили след себе си.

Шоу не трябваше да казва нищо друго. Чък Авери беше агент от тайните служби през целия си съзнателен живот и обикновено беше в групата за охрана на президента. Мислеше изключително от гледна точка на заплахите. Това беше неизбежната последица от работата му. Охраняваше хора, които други хора искаха да убият. Затова имаше ограничен и донякъде параноичен поглед върху живота. Авери

прехвърли мислено предупрежденията за заплахите в този случай: „Врагът е изключително умен...“

— Благодаря за информацията, Бил. Ще си държим очите отворени. — Авери взе шлифера си и вдигна радиотелефона: — Група едно, тук Авери. Гореве главите. Съберете се пред входа. Възможна е нова заплаха. „Обяснението ще последва по-късно.“

— Какво има? — попита Лонгли.

— Няма веществени доказателства в къщата, а хората от лабораторията не са намерили никакви отпечатъци.

— Не биха могли да избършат всичко, преди да излязат. — Лонгли не се нуждаеше от особени намеци. — Това може да е било планирано, за да...

— Точно така. Хайде да идем отвън и да говорим с хората. Най-напред аз ще разширя малко периметъра. След това ще поискам повече подкрепления от полицията. — Сега дъждът биеше по микробуса. — Предполагам, че всички ще се намокрим.

— Искам двама души в къщата — каза Лонгли.

— Съгласен съм, но нека първо инструктираме хората. — Той отвори вратата и двамата тръгнаха по пътеката.

Агентите, застанали по границите на имота, се събраха там, където пътеката пред гаража се сливаше с пътя. Бяха нащрек, но се виждаше трудно заради дъжда и щипещия пясък от полето от другата страна на пътя, които вятърът хвърляше в лицата им. Няколко от тях се опитваха да довършат сандвичите си. Един агент преброи останалите и ги изкара с един по-малко. Изпрати колегата си да доведе агента, защото радиото му явно беше повредено. Търни тръгна след него: този агент му беше дал половин сандвич.

— Желаете ли да отидете в хола — Кати махна с ръка към столовете на няколко метра от тях. — Бих искала да почистя тези съдове.

— Аз ще го направя, Кати — каза Сиси Джексън. — Ти седни. — Отиде в кухнята и взе престилката. Райън със сигурност знаеше, че Кати е предупредила семейство Джексън, или най-малко Сиси, тъй като тя беше с рокля, която след внимателно вглеждане се оказа скъпа. Всички станаха, а Роби отиде там, където и царят ходи пеша.

— Готово — каза Алекс. Сега той беше на волана. — Готови ли са всички?

— Тръгвай! — каза О'Донъл. И той като Алекс искаше да бъде при бойците си. — Слава богу, че имаме такова време.

— Да — съгласи се Алекс. Превключи фаровете на дълги светлини. Видя две групи агенти, застанали на няколко метра един от друг.

Хората от охраната забелязаха приближаващите се светлини и тъй като бяха обучени мъже, ги наблюдаваха отблизо, въпреки че знаеха кой е в микробуса и какво е правил. На тридесетина метра от тях нещо блесна и се чу гръм. Някои от хората инстинктивно посегнаха към pistolетите си, но се спряха, защото видяха, че предната лява гума беше гръмнала и тупаше по пътя, докато шофьорът се опитваше да овладее микробуса. Той спря точно пред пътеката за гаража. Никой не беше споменал за стълбите преди, а и никой не забеляза липсата им сега. Шофьорът излезе и погледна гумата.

— О, мамицата му!

На двеста метра встрани Авери видя спрелия на пътя микробус и у него инстинктивно се задейства сигналът за тревога. Затича се.

Вратата на микробуса се плъзна назад и разкри четирима мъже с автомати.

Намиращите се на няколко метра агенти веднага реагираха, но беше твърде късно. Вратата едва се беше поместила, когато първият автомат започна да стреля. На дулото му имаше цилиндричен заглушител, който заглушаваше шума, но не и езика на белия пламък, който се протягаше в нощта, и петимата паднаха още на първата секунда. Другите стрелци вече се бяха присъединили и първата група агенти беше повалена, без да е изстреляла дори и един куршум. Терористите изскочиха от страничната врата на микробуса и се заеха с втората група. Един агент на тайните служби вдигна автомата си „Узи“ и изстреля кратък залп, който уби първия показал се иззад микробуса човек, но терористът зад него го уби с автомата си. Още двама души от

охраната бяха мъртви, а останалите четирима се проснаха на земята и се опитаха да отвърнат на огъня.

— Какво е това, по дяволите? — каза Райън. Трудно можеше да бъде определен звукът през шума на дъжда и постоянните гръмотевици. Всички обърнаха глави. В кухнята имаше офицер от английската охрана, а на верандата отвън стояха двама от тайната служба. Главите им вече гледаха насам, а единият посягаше към радиото си.

Авери беше извадил служебния си револвер. Като водач на групата той не носеше нищо друго, освен своя „Смит и Уесън .357 Магнум“. Другата му ръка беше заета с радиотелефона.

— Обадете се до Вашингтон, нападат ни! Нуждаем се от подкрепа веднага! Неизвестни стрелци на западния край. Има убити офицери и нуждаещи се от помощ.

Алекс протегна ръка назад към вътрешността на микробуса и извади ракетомет РПГ-7. Виждаше двете коли на щатската полиция на двеста метра надолу по пътя, по не можеше да забележи полицаите. Те трябваше да са там. Вдигна оръжието до съответния белег на стоманения мерник и натисна спусъка, като добави още една гръмотевица към небесните. Ракетата падна на около метър преди целта, но след като избухна, от нея полетяха горещи парчета и пробиха резервоара на едната кола. Той избухна и обля и двата автомобила в горящо гориво.

— Горещо е, по дяволите!

Зад него стрелците се разпръснаха и заобиколиха във фланг офицерите от тайната служба. Само един от тях все още стреляше. Алекс видя, че други двама от АОЪ бяха убити, но останалите се доближиха в гръб до агента и го довършиха със залп от куршуми.

— О, Господи! — Авери също видя това. Той и Лонгли се спогледаха и всеки разбра какво мислеше другият. „Няма да ги хванат. Не и докато съм жив.“

— Шоу на телефона. — Радиотелефонът пращеше от статично електричество.

— Нападнаха ни. Има убити офицери — каза говорителят на стената. — Неизвестен брой... тука е като на шибана война! Нужна ни е помощ. И то веднага.

— Добре, работим по въпроса. — Шоу даде бързи заповеди и бутоните за различните телефонни линии започнаха да светят. Първите обаждания бяха до най-близките участъци на щатската и окръжната полиция. След това групата за спасяване на заложници, която чакаше в готовност във Вашингтон, получи заповед да тръгва. Джипът им „Шевролет Събърбан“ беше в гаража. Шоу погледна часовника и се обади до Куантико по директната линия.

— Хеликоптерът тъкмо каца — каза Вернер.

— Знаеш ли къде е къщата на Райън? — попита Шоу.

— Да. Отбелязана е на картата. Посетителите сега са там, нали?

— Къщата е нападната. За колко време можете да стигнете дотам?

— Какво е положението? — Вернер гледаше през прозореца хората си, които товареха багажа в хеликоптера.

— Неизвестно. Току-що изпратихме групата, но ти може да пристигнеш първи. Човекът от комуникационната кола се обади и каза, че са ги нападнали. Има убити офицери...

— Ако има нова информация, предай ни я. Излитаме след две минути. — Вернер изтича навън при хората си. Трябваше да креци, за да могат да го чуят под въртящата се перка, а след това изтича обратно в щаба, където нареди на дежурните офицери да свикат останалата част от групата тук. Когато се върна при хеликоптера, неговите хора вече бяха извадили оръжията си от торбите. Хеликоптерът се вдигна в прииждащата буря.

Райън забеляза суматохата, когато английският офицер от кухнята изтича навън и набързо каза нещо на агентите от секретните служби. Тъкмо влизаше обратно, когато серия от бляскащи светлинки озариха верандата. Един агент се обърна и извади пистолета си... и

падна назад. Стъклото зад него се пръсна. Другите двама мъже залегнаха. Единият се повдигна, за да стреля, и падна до другаря си. Последният влезе вътре и извика на всички да залегнат. Джек вече беше изпаднал в ужас, когато още един прозорец се пръсна и последният човек от охраната падна покосен. На мястото на счупеното стъкло се появиха четири въоръжени фигури. Облечени бяха в черно от горе до долу, като се изключат петната кал, които имаха по обувките и гърдите им. Един от тях свали маската си. Беше Шон Милър.

Авери и Лонгли бяха легнали посред двора. Англичанинът наблюдаваше как няколко въоръжени мъже оглеждаха телата на убитите агенти. След това се построиха в две групи и тръгнаха към къщата.

— Ние сме прекалено неприкрити тук — каза Лонгли. — Ако искаме да направим нещо полезно, то трябва да се намираме там, в гората.

— Тръгвай първи — каза Авери и насочи пистолета към една черна фигура, която се виждаше само при блясъка на светкавиците. Все още беше отдалечена на повече от сто метра — твърде голямо разстояние за пистолет. При следващата светкавица видя една цел и стреля, но не улучи, а само привлече към себе си буря от куршуми. Те също не улучиха, но звукът им в мократа земя, беше прекалено близък. Стрелбата се измести. Вероятно са забелязали Лонгли, който тичаше към гората. Авери стреля още веднъж по-внимателно и видя как един мъж падна ранен в крака. Ответният огън този път беше по-точен. Агентът от секретната служба изпразни пистолета си. Помисли, че е улучил още някого, когато за него всичко свърши.

Лонгли се добра до гората и погледна назад. Проснатото тяло на Авери беше неподвижно въпреки намиращите се на петдесет метра от него стрелци. Англичанинът изруга на висок глас и събра останалите хора. Агентът за свръзка от ФБР имаше само пистолет, тримата английски офицери бяха с автоматични пистолети, а единственият агент от секретните служби носеше автомат „Узи“ с два резервни пълнителя. Нямаше дори кого да защитават, нямаше и къде да бягат.

— Е, отново се срещаме — каза Милър. Държеше автомат „Узи“ и се наведе, за да вземе друг от един убит офицер. Още петима влязоха след него. Разпределиха се в кръг, за да покрият Райън и гостите му.

— Ставайте! Поставете ръцете си така, че да се виждат.

Джек стана. Принцът се изправи до него. Кати със Сали на ръце стана след тях. Накрая се надигна нейно височество. Тримата мъже се завъртяха, когато вратата на кухнята се отвори. Беше Сиси Джексън, която се опитваше да задържи някакви чинии, докато един от стрелците я държеше за ръката. Две чинии паднаха и се разбиха на пода, когато той рязко дръпна ръката ѝ нагоре.

„Имат домашна прислужница — припомни си Милър, като видя тъмната рокля и престилката. — Чернокожа, красива жена.“ Усмиваше се. Позорът от неуспешните му акции беше останал далеч назад. Всичките му жертви сега стояха пред него, а в ръцете си държеше инструмента, с който можеше да ги елиминира.

— Ти идвай тук при останалите!

— Какво, по дяволите?

— Мърдай, чернилко! — Единият от стрелците, най-ниският от всички, грубо я бутна към другите. Очите на Джек се спряха за миг на лицето му... къде е виждал това лице?

— Боклук такъв! — сопна се Сиси на мъжа. Очите ѝ светеха гневно, тя временно бе забравила страха си.

— Трябва по-внимателно да подбираш работодателите си — каза Милър. Махна с автомата: — Мърдай.

— Какво ще правите? — попита Райън.

— Защо трябва да разваляме изненадата?

Роби се намираше десет метра встрани от тях, в тази част на къщата, от която най-трудно можеше да се чуе нещо. Миеше си ръцете и не обръщаше внимание на гръмотевиците, когато избухна стрелбата на верандата. Джексън се измъкна от банята и погледна по коридора към хола, но не видя нищо. Това, което чу обаче, му стигаше. Обърна се и се изкачи по стълбите към голямата спалня. Първото нещо, което искаше да направи, беше да повика полицията по телефона, но той не работеше. Опитваше се да измисли нещо. Това не беше като да кара изтребител.

„Джек има пушки, но къде ги държи, по дяволите...?“ В спалнята беше тъмно, но той не смееше да включи лампата.

Отвън редицата стрелци напредваше към гората. Лонгли разпредели хората си, за да ги посрещнат. Отдавна беше отбил военната си служба, а като офицер от службите за сигурност не го бяха подготвили за подобни неща, но направи каквото беше по силите му. Имаха добро прикритие между дърветата. Някои от тях бяха достатъчно дебели, за да спрат и куршум.

— ФБР, тук подстъпа към Патъксент ривър. Хеликоптер четири, нула, едно, девет, край.

Пилотът на хеликоптера завъртя копчетата на приемо-предавателя, докато се появи точният кодов номер. След това погледна в картата координатите на мястото, към което беше тръгнал. Знаеше как изглежда то от въздушните снимки, но те бяха правени през деня. Нещата могат да изглеждат много различни нощем, а съществуваше и проблем с управлението на хеликоптера. Той летеше при страничен вятър със скорост четиридесет възела, а условията се влошаваха с всяка измината миля. Отзад членовете на групата за действие в рисковите ситуации се опитваха да облекат камуфлажното си облекло.

— Четири, нула, едно, девет, движите се вляво от нула, две, четири. Поддържайте тази височина. Внимание. Изглежда, доста силна буря приближава целта ви — каза контрольорът. — Препоръчваме ви да не се изкачвате над триста метра. Ще се опитвам да ви помогна да заобиколите най-лошото.

— Разбрано. — Пилотът направи гримаса. Ясно беше, че там, където отиваше, времето щеше да бъде още по-лошо, отколкото мислеше. Свали седалката си до най-ниско положение и затегна коланите си, след което включи фаровете за буря. Нищо друго не можеше да предприеме, освен да се поти. — Хей, вие отзад, затегнете коланите си здраво.

О'Донъл извика на хората си да спрат. Линията на гората се намираще на триста метра пред него и той знаеше, че в нея има пушки. Една от групите му тръгна наляво, а другата — надясно. Щяха да нападат на ешелони — всяка група да напредва, а другата да осигурява прикритието ѝ. Всичките му хора носеха черпи дрехи и автомати освен един, който се движеше на няколко метра зад другите. Искеше му се да бяха донесли по-сериозно оръжие. Все още имаше много работа, включително да се изнесат телата на убитите от неговите хора. Един беше мъртъв, а двама — ранени. Но най-напред... вдигна радиото си, за да нареди на един от взводовете си да тръгва.

От дясната страна на О'Донъл единственият останал жив агент на тайните служби се облегна на лявата си страна на едно дърво и подпри автомата на рамото си. Не можеше да се мисли за отстъпване. Не беше лесно да се използва в тъмното черният метален мерник, а и целите му бяха почти невидими. Една светкавица за миг освети поляната, на която се видяха зелената трева и хора, облечени в черно. Той си избра една цел и изпрати кратък залп, но не улучи. Нито една от двете групи на нападателите не отговори на стрелбата и агентът се сви, когато чу дузина куршуми да удрят дървото. Цялата област беше осеяна с пламъчета от изстрели. Агентът се показа иззад дървото и отново стреля. Групата, приближила се срещу него, сега тичаше наляво към къпините. Щяха да го заобиколят — но изведнъж отново се появиха и стреляха в храстите, откъдето се виждаха ответни огънчета от изстрели. Всички бяха изненадани от това и изведнъж се оказа, че никой не владее ситуацията.

О'Донъл беше планирал да придвижи групите си от двете страни на просеката, но изведнъж откъм дърветата от юг се започна стрелба, а един от неговите взводове беше изложен на кръстосан огън. Оцени новата тактическа ситуация и започна да дава заповеди.

Райън гледаше с няма ярост. Хората с автоматите знаеха точно какво нравят и не му оставяха никакъв шанс. Срещу него и гостите му бяха насочени шест автомата. Нямаше и най-малка възможност да направи каквото и да е. Вдясно от него Кати държеше дъщеря си и дори и Сали мълчеше. Нито Милър, нито хората му вдигаха излишен шум.

— Шон, обажда се Кевин. — Радиотелефонът на Милър започна да пращи от статичните смущения. — Срещаме отпор при гората. Ти хвана ли ги?

— Да, Кевин, ситуацията е под контрола ни.

— Нужна ми е помощ.

— Идваме — Милър сложи радиотелефона в джоба си. Посочи другарите си. — Вие, тримата, пригответе ги. Ако се съпротивляват, убийте всички. Вие, двамата, елате с мен. — Той ги изведе навън през счупеното стъкло и те изчезнаха.

— Хайде! — Останалите стрелци също бяха свалили маските си. Двама от тях имаха ръста на Райън — единият беше рус, а другият — чернокос. Третият беше нисък и плешив — „Познавам те, но откъде?“ Той беше най-опасният. Лицето му — изкривено от чувства, за които на Райън не му беше трудно да се досети. Русокосият му хвърли навито на роло въже. След миг стана ясно, че то представлява сбор от по-къси въжета, нарязани и предвидени за връзването им.

„Роби, къде си, по дяволите?“ Джек погледна към Сиси, която мислеше за същото. Тя кимна незабележимо, в очите ѝ все още гореше надежда. Ниският забеляза това.

— Не се притеснявай — каза Дребния. — Ще ти платят. — Поставете автомата си на масата и тръгна, като в същото време русият и чернокосият отстъпиха, за да покриват всички. Денис Кули най-напред отиде до принца и рязко изви ръцете зад гърба му.

„Ето я!“ Роби гледаше нагоре. Джек беше поставил пушката си на най-горния рафт на гардероба, в който можеше да се влиза, а до нея имаше кутия с патрони. Трябваше да протегне ръка, за да ги стигне, и когато го стори, на пода падна пистолет в кобур. Джек сън трепна от шума, който вдигна, но измъкна пистолета от кобура и го пъкна в колана си. След това провери пушката. Издърпа затвора — в цевта имаше куршум и предпазителят беше спуснат. Добре. Напълни джобовете си с още патрони и се върна в спалнята.

„И сега какво?“ Това не беше, като да лети на своя F-14 с радар, за да проследява цели, отдалечени на сто мили от него, и с втори пилот, който да пази гърба му от бандитите.

„Картината. — Човек трябваше да коленичи на леглото, за да гледа през нея. — По дяволите! Джек защо си наредил мебелите така?“ — гневеше се пилотът. Постави пушката на земята и с двете си ръце започна да дърпа картината. Премести я само няколко сантиметра, колкото да може да вижда. — „Колко... един, двама... трима. Има ли други... Какво ще стане, ако оставя единия жив...“

Тъкмо завързваха Джек. Принцът — „Капитанът“ помисли си Роби — вече беше завързан и се намираше с гръб към пилота. Ниският довърши Джек и го бутна на дивана. Джексън видя как дребният посегна към жена му.

— Какво ще правите с нас? — попита Сиси.

— Млъквай, чернилко! — отговори дребният.

Дори и Роби знаеше, че това е дреболия, заради която не си струва да се ядосва. Проблемът беше далеч по-сложен, отколкото забележката на някакъв белокож задник расист, но кръвта му закипя, като гледаше как жената, която обича, бива третирана от това... дребно бяло лайно!

„Използвай мозъка си, момче — помисли си той. — Не бързай. Трябва да успееш от първия път. Успокой се.“

Лонгли започваше да добива надежда. В дърветата вляво от него бяха негови приятели. Помисли си, че може би са дошли от къщата. Поне един от тях имаше автомат и той можеше да преброи най-малко трима мъртви терористи или най-малкото такива, които не мърдаха, проснати в тревата. Изстрелвайки пет патрона, не беше улучил с нито един — разстоянието беше твърде голямо за пистолет в тъмното, — но бяха успели да спрат терористите на мястото им. И идваше помощ, трябваше да идва. Радиоколата беше празна, но агентът вдясно от него стоеше до нея. Трябваше само да чакат, да удържат още няколко минути.

— Виждам светлини на земята пред нас — каза пилотът — Аз...

Една светкавица им разкри къщата за кратък миг. Не можах да видят хората по земята, но това беше къщата, която им трябваше, и тук-там се виждаха отблясъци, може би от огнестрелно оръжие.

Хеликоптерът се намираше на половин миля от къщата и се друсаше в дъжда и вятъра. Пилотът не виждаше почти нищо. Светлините на таблото му бяха включени и светкавицата украси зрението му със зашеметяваща колекция от сини и зелени точки.

— Господи! — каза Гюс Вернер по разговорната уредба. — Къде се намираме?

— Във Виетнам — спокойно отговори пилотът, — на това му викахме гореща зона за кацане. „Там също ме беше страх.“

— Свържи се с Вашингтон. — Помощник-пилотът превключи честотите по радиото и махна с ръка към агента зад него, като и двамата водеха хеликоптера по определената траектория.

— Гюс, тук е Бил Шоу, къде си?

— Виждаме къщата пред себе си, а там долу се води истинска война. Имаш ли връзка с нашите хора?

— Не, нямаме. Групата от Вашингтон все още се намира на тридесет минути път. Хората от щатската и окръжната полиция са поблизо, но още не са пристигнали. Бурята събаря дървета навсякъде и движението е блокирано наистина сериозно. Ти си на сцената, Гюс, ти трябва да водиш представлението.

Мисията на групата за спасяване на заложници беше да контролира ситуацията, да я стабилизира и да спаси заложниците — ако е възможно, по мирен начин, в противен случай — със сила. Те не бяха нападателни войски; те бяха специални агенти на ФБР. Но долу имаше техни колеги.

— Ние слизаме. Кажете на полицията, че тук има федерални офицери. Ще се опитваме да те информираме.

— Добре. Внимавайте, Гюс.

— Давай — каза на пилота Вернер.

— Окей, първо ще обиколя къщата, след това ще се приближа и ще ни приземя на подветрената страна. Вятърът е много лош. Там долу може да е по-тихо.

— Давай! — Вернер се обърна. Хората му бяха накичени с цялото си оборудване. Всички имаха автоматични пистолети. Четирима носеха автомати „МП-5“. Той също. Снайперистът с дългата пушка и наблюдателят му щяха да излязат първи. — Спускаме се. — Един от хората отговори е вдигнат нагоре палец. Жестът му беше далеч по-жизнерадостен отколкото се чувстваше.

Хеликоптерът се спусна към земята, когато внезапно низходящо течение го блъсна. Пилотът дръпна нагоре кормилото и успокои понеслия се косо хеликоптер на стотина метра от гората. Сега се намираха само на двеста метра от къщата. Минаха над южния край на просеката и всеки можеше да види какво става.

— Мястото между къщата и скалата може би е достатъчно голямо в края на краищата — каза пилотът. Увеличи мощността, когато хеликоптерът се понесе по посока на вятъра.

— Хеликоптер! — извика някои от дясната страна на О'Донъл. Шефът вдигна поглед и го видя — призрачна фигура, придружена от туптящ звук. Подготвен беше за такава опасност.

Зад тях един от хората му, застанал по-близо до пътя, дръпна покривката на ракетомета за ракети „Редай“, който беше закупен заедно с останалото оръжие.

— Трябва да използвам светлини за кацане. Не виждам нищо — каза по разговорната уредба пилотът. Обърна хеликоптера на половин миля на запад от къщата на Райън. Планираше да тръгне направо край къщата, след това да се снижи, да завие срещу вятъра и да се придвижи на завет зад нея, където се надяваше, че вятърът е по-слаб. „Господи — помисли си той, — това е като Виетнам.“ По проблясъците на земята можеше да се съди, че къщата се намира в приятелски ръце. Пилотът протегна ръка и включи светлините си за приземяване. Това беше риск, който трябваше да поеме.

„Слава богу, че отново мога да виждам“ — помисли си той. Земята се показваше през трептяща завеса от дъжд. Осъзна, че бурята продължаваше да се засилва. Трябваше да се доближи от наветрената страна. Полетът в дъжда щеше да намали видимостта му до няколко метра. Така поне можеше да вижда на около двеста метра или... „По дяволите!“

Забеляза мъж, застанал съвсем сам по средата на полето. Той се целеше с нещо. Пилотът натисна надолу кормилото, когато една линия от червена светлина се устреми към хеликоптера. Очите му бяха фиксирани в нещо, което можеше да е само ракета земя-въздух.

Ракетата мина между перките на ротора и изчезна в нощта. Това трая само две секунди, но на пилота му се стори цял час. Той веднага дръпна кормилото обратно, но нямаше време да се възстанови от убягващия маньовър. Хеликоптерът се блъсна в изораното поле на четиристотин метра от къщата на Райън. Никога вече нямаше да може да се движи — трябваше да дойде камион, за да прибере развалините.

Като по чудо само двама души бяха наранени. Вернер беше един от тях. Имаше чувството, че е прострелян е гърба. Снайперистът отвори вратата и изтича, последван от наблюдателя си. Другите излязоха след тях — един помагаше на Вернер, а друг накуцваше на навехнатия си глезен.

Дойде ред на принцесата. Тя беше по-висока от Кули и в погледа ѝ имаше нето повече от презрение. Дребосъкът грубо я завъртя, за да завърже ръцете ѝ.

— За теб имаме големи планове — обеща той, когато свърши.

— Дребен боклук, обзалагам се, че дори не знаеш как става това — каза Сиси. Думите ѝ ѝ изкараха силен шамар. Роби наблюдаваше, чакайки Русия да застане на празното място. Най-после той го стори, върна се при другите...

[1] *Rogo stick* (англ.) — прът с дръжка в горната част, стъпала за краката в средата и пружина в долната част, така че човек може да подскача нагоре-надолу и настрани. — Б.пр. ↑

[2] Известни производители на модни облекла. — Б.пр. ↑

[3] Израз, често срещан в криминални романи и книги на ужасите. — Б.пр. ↑

26.

ЗВУКЪТ НА СВОБОДАТА

Сачмите от пушка се разпространяват радиално по два и половина сантиметра на всеки метър линейно движение. През прозорците блесна светкавица и Райън се сви, като чу незабавно последвалия трясък, но след това осъзна, че гърмът беше последвал твърде бързо, за да бъде от светкавицата. Снопът сачми мина на около метър от главата му и преди да разбере какво беше това, главата на Русия се отметна рязко назад и избухна в червен облак, а тялото му шумно се удари в крака на масата. Чернокосият гледаше през прозореца и се обърна точно когато другарят му падна, без да е разбрал защо или как. В продължение на секунда очите му трескаво огледаха стаята, след което на гърдите му се появи кръг с големината на грамофонна плоча от 45 оборота и той политна към стената. Дребния завързваше ръцете на Кати и се беше съсредоточил в това. Не беше разбрал какъв е първият гръм. Осъзна се при втория — твърде късно.

Навел рамене, принцът скочи към него и го събори, след което сам падна. Джек прескочи масичката за кафе и диво ритна главата на Дребния. Ритникът му попадна на място, но Джек загуби равновесие и падна назад. За миг Дребния бе зашеметен, но се отърси и тръгна към масата, където се намираше автоматът му. Райън пак скочи на крака и се хвърли към краката на терориста. Принцът също беше станал. Дребния замахна към него и се опита да ритне Райън, за да освободи краката си, но се укроти, когато топлата цев на една ловна пушка се опря в носа му.

— Не мърдай, нещастнико, или ще ти пръсна главата.

Кати вече беше отърсила въжетата от ръцете си и първо развърза Джек. Той отиде при Русия. Тялото му все още мърдаше. От лицето му, което от тридесет секунди насам представляваше сюрреалистичен кошмар, все още бликаше кръв. Джек измъкна автомата „Узи“ от ръцете му, взе и резервен пълнител. Принцът стори същото с Чернокосия, чието тяло бе напълно неподвижно.

— Роби — каза Джек, като разглеждаше предпазителя на автомата, — да се махаме оттук.

— Поддържам идеята ти, Джек, но накъде? — Джек сън притисна главата на Дребния към пода. Очите на терориста почти комично се събраха към опасния край на пушката „Ремингтън“. — Предполагам, че този може да знае някои полезни неща. Как планирате да се измъкнете, момче?

— Не. — Кули можа да събере сили само за тази дума. Разбра, че не е подходящ за тази работа.

— Така ли? — попита Джек сън с тих, гневен и дрезгав глас. — Слушай, момче. Тази дама там, която нарече чернилка, тя е жена ми, момче, моята жена. Видях те да я удриш. Значи вече имам една причина да те убия, схващаш ли? — Роби се усмихна гадно и с цевта на пушката очерта линия до чатала на Късия. — Но няма да те убивам. Ще направя нещо много по-лошо. Ще направя от теб момиче, гад такава. — Роби натисна цевта в ципа на панталона му. — Мисли бързо, момче.

Джек удивен слушаше думите на приятеля си. Роби никога не беше говорил така. Но пък беше убедителен. Джек беше сигурен, че Роби ще го направи.

Кули също беше сигурен в това.

— Лодки... лодки в подножието на скалата.

— Това дори не е умно. Сбогувай се с топките си, момче. — Тъгълът на пушката се промени незначително.

— Лодки! Две лодки в основата на скалата. Има две стълби...

— Колко души ги пазят? — попита Джек.

— Един, това е всичко.

Роби вдигна поглед.

— Джек?

— Хора, предлагам да идем да откраднем няколко лодки. Престрелката отвън се приближава към нас. — Джек изтича до гардероба си и взе палта за всички. За Роби избра старото си яке от морската пехота, което Кати мразеше толкова много. — Облечи това. Бялата ти риза се откроява твърде много.

— Взemi. — Роби подаде на Джек автоматичния пистолет. — Аз имам кутия патрони за пушката. — Започна да ги прехвърля от панталона си по джобовете на якето, а след това преметна последния

автомат „Узи“ през рамо. — Джек, оставяме наши хора след себе си — тихо каза той.

На Райън това също не му харесваше.

— Зная, но ако ни очистят, ще победят, а и това не е място за жени и деца.

— Добре. Ти си морският пехотинец — кимна Роби.

— Да се махаме. Аз ще разузнавам. Ще ида набързо да огледам. Роб, засега ти вземи Дребния. Принце, вие водете жените. — Джек се наведе и стисна Денис Кули за гърлото. — Ако се оплескаш, ще умреш. Не се будалкай с него, Роби, просто го очисти.

— Разбрано. — Джексън отстъпи малко назад. — Ставай съвсем бавно, боклук.

Джек ги изведе през строшените врати. Двамата мъртви агенти лежах на верандата и Джек се ненавиждаше, защото не можеше да направи нищо, но действаше на нещо като автопилот, което преди десет години морската пехота бе програмираше в него. Намираше се в бойна ситуация и всички лекции и полеви упражнения се връщаха в съзнанието му. След миг беше мокър до кости от проливния дъжд. Изтича по стълбите и се огледа около къщата.

Лонгли и хората му бяха твърде заети със заплахата пред себе си, за да видят какво се приближава зад тях. Офицерът от британската служба за сигурност изстреля четири куршума към една приближаваща се черна фигура и с удоволствие видя, че тя реагира на поне един от изстрелите, когато силен удар го тласна към ствола на едно дърво. Удари се от него и се обърна, за да види на три метра от себе си друга тъмна фигура с автомат в ръка. Автоматът отново проблесна. След десетина секунди редицата от дървета утихна.

— Господи! — промърмори снайперистът.

Тичаше приклепнал и мина покрай телата на петима агенти, но нямаше време за тези неща. Той и наблюдателят му приклепнаха до един храст. Снайперистът включи уреда за нощно виждане и проследи дървесната линия на неколкостотин метра пред себе си.

— Преброих единадесет — каза наблюдателят му.

— Да — съгласи се снайперистът. Неговата пушка с ръчен затвор беше заредена с патрони 308-и калибър. Можеше от първи път да улучи десетсантиметрова движеща се мишена на повече от двеста метра, но за момента задачата му беше да събере информация и да я предостави на водача на групата. Преди да можеше да действа, трябваше да знаят какво, по дяволите, става, а всичко дотук беше просто един хаос.

— Вернер, тук е Полсън. Преброих единадесет от лошите между нас и къщата. Отиват към гората. Изглежда, са въоръжени е леко автоматично оръжие. — Завъртя пушката. — Май шестима от тях са повалени. Много от нашите... Господи, надявам се, че за насам са тръгнали линейки.

— Виждаш ли наши наоколо?

— Не. Препоръчвам ти да се насочиш от другата страна. Можеш ли да ми осигуриш прикритие тук?

— Изпращам ти един човек. Когато стигне при теб, тръгвай внимателно. Не бързай, Полсън.

— Добре.

На юг от тях Вернер и още двама мъже бавно напредваха покрай дървесната линия. Нощното им камуфлажно облекло представляваше преплетени светлозелени щрихи, разработени от компютър, и дори в светлината на светкавиците те бяха почти невидими.

Нещо се случи. Джек забеляза внезапен огън, а след това — нищо. Въпреки това, което каза на Роби, не му харесваше да бяга оттук. Но какво друго можеше да направи? Там имаше неизвестен брой терористи. Той разполагаше с трима въоръжени мъже, които трябва да защитават три жени и дете, а зад гърба им се намираще скалата. Райън изруга и се обърна към другите.

— Окей, Дребен, покажи ми пътя натам — каза Райън, като натисна цевта на автомата си към гърдите на мъжа.

— Ето там. — Той посочи и Райън отново изруга.

През цялото време, откакто живееше тук, единствената грижа на Райън във връзка със скалата беше да стои далеч от нея, за да не се срути под него или дъщеря му. Гледката от къщата беше прекрасна, но височината на скалата означаваше, че има една невидима мъртва зона,

широка хиляда метра, която терористите бяха използвали, за да се приближат. И бяха взели стълби, за да се изкачат — „разбира се, стълбите са предназначени точно за това!“ Местоположенията им бяха отбелязани по начина, указан във всеки полеви наръчник по света, с дървени колчета, увити в бели бинтове, за да се забелязват лесно в тъмното.

— Добре, хора — каза Райън, като се оглеждаше, — Дребния и аз тръгваме първи. Ваше височество, вие тръгвате след мен с жените. Роби, остани на десет метра след нас и ни прикривай.

— Аз мога да боравя с леки оръжия — каза принцът.

Джек поклати глава.

— На. Ако ви хванат, ще излязат победители. Ако работата се обърка, разчитам, че ще се грижите за жена ми и децата, сър. Ако нещо се случи, тръгнете на юг. На около половин миля по-надолу ще стигнете до едно дере. Поемете по него навътре към сушата и не спирайте, докато не намерите път с твърда настилка. Това е доста добро прикритие и ще бъдете в безопасност. Роби, приближи ли се нещо към теб, стреляй.

— Но ако...

— По дяволите но! Всяко движещо се нещо е врагът. — Джек се огледа за последен път. „Ако имах петима обучени мъже, може би Брекенридж и още четирима, можех да устроя такава засада... и ако морето беше до колене...“ — Окей. Дребен, тръгваш пръв. Ако осереш нещо, първото, което ще ти се случи, е да те прережа на две. Вярваш ли ми?

— Да.

— Тогава мърдай.

Кули отиде до стълбата и започна да слиза по нея, а Райън го следваше на няколко сантиметра. Алуминиевите стъпала се хлъзгаха от дъжда, но поне вятърът беше изолиран от скалата. Сглобяемата стълба — „Как, по дяволите, са докарали тук това нещо?“ — се огъваше под него. Райън се опитваше да наглежда Дребния и се подхлъзна веднъж по средата на стълбата. Над него втората група започваше да се спуска. Принцесата беше поела Сали и притиснатата я между стълбата и тялото си, за да я пази да не падне, се спускаше с нея. Чуваше хлипането на дъщеря си. Не трябваше да му обръща внимание. Сега в съзнанието му нямаше място за гняв или жал. Всичко

сега трябваше да стане, както трябва от първия път. Нямаше да има втори. Една светкавица му показва лодките на стотина метра северно от него Райън не можеше да познае дали в тях има някой или не. Накрая стигнаха дъното. Кули се помести на няколко крачки на север и Райън скочи на земята с готов за стрелба автомат.

— Нека не се движим за минутка.

Принцът пристигна, а след него и жените. Накрая и Роби започна да се спуска. Якето му на морски пехотинец го правеше невидим на фона на черното небе.

— Стигнаха при къщата точно когато започнах да слизам. Може би това ще ги накара да се забавят. — И той вдигна в ръката си белите колчета. Сигурно така щеше да им е по-трудно да намерят стълбите.

— Браво, Роб. — Джек се обърна.

Лодките стояха там, невидими в дъжда и сенките. Дребния беше казал, че само един човек ги охранява. „Ами ако лъже? — запита се Райън. — Тоя тип желае ли да загине за каузата си? Дали ще се пожертва и ще извика, за да предупреди, та да ни избият? Това има ли някакво значение, имаме ли избор? Не.“

— Тръгвай, Дребен. — Райън направи жест с автомата си. — Само не забравяй кой ще умре първи.

Имаше прилив и водата стигаше на няколко сантиметра от основата на скалата. Райън, който се движеше на метър зад терориста, усещаше пясъка мокър и твърд под краката си. „На какво разстояние бяха?... На сто метра? Колко далеч са сто метра?“ — питаше се Райън. Сега установяваше разстоянието. Хората зад него се придържаха до обраслата с кудзу скала. Така беше изключително трудно да ги забележи човек, но ако в лодката имаше някой, той щеше да разбере, че към него идват хора.

Прас!

Сърцата на всички спряха за момент. Една светкавица беше разцепила дърво на ръба на скалата на двеста метра зад тях. За миг отново видя лодките. Във всяка имаше по един човек.

— Само един, а? — промърмори Джек. Дребния се поколеба, а след това продължи напред с ръце до тялото си. С връщането на тъмнината Джек отново изгуби лодките от погледа си и осъзна, че след блясъка на светкавицата всички сега не виждат добре. Съзнанието му се върна към образа, който току-що беше видял. Мъжът в по-близката

лодка стоеше от отсамната страна в средата и изглеждаше така, сякаш държи оръжие — оръжие, за което бяха необходими две ръце. Райън се разгневи затова, че Дребния го излъга. Споменът му избледняваше и това му се стори абсурдно.

— Каква е паролата?

— Няма парола — отговори Денис Кули с разтреперан глас, защото виждаше ситуацията от съвсем различен ъгъл. Той се намираше между заредените оръжия на двете страни, всяка от които може би щеше да стреля. Мислено се луташе и търсеше нещо, което може да обърне нещата.

Райън се зачуди дали този път казва истината, но нямаше време да мисли за това.

— Продължавай да вървиш.

Лодката отново се появи. Отначало тя представляваше нещо различно от тъмнината и плажа. След още пет метра се превърна в силует. Дъждът валеше достатъчно силно, за да изкриви всичко, което се виждаше, но пред тях имаше някакъв бял, почти правоъгълен силует. Райън предположи, че до него оставаха петдесет метра. Молеше се да няма светкавица. Ако бъдат осветени, то хората в лодките може да успеят да разпознаят някое лице, а ако видят, че Дребния е в началото...

„Как да постъпя?...“

„Човек може да бъде полицай или войник, но не и двете.“ Спомни си думите на Джо Еванс от кулата в Лондон и се досети какво да направи.

Оставаха четиридесет метра. По плажа имаше и камъни и Джек трябваше да внимава да не се препъне. Протегна ръка и разви едрият заглушител. Пъхна го в колана си. Не му харесваше това, което тръбата правеше с равновесието на автомата.

Тридесет метра. Потърси и намери механизма за освобождаване на сгъваемия приклад на автомата. Изтегли го, като постави металната плочка в свивката на ръката си и здраво хвана оръжието. „Само още няколко секунди...“

Двадесет и пет метра. Сега ясно виждаше лодката, дълга към шест метра, с тъп нос, и друга подобна на нея, намираща се може би на двадесет метра по-нататък. В по-близката лодка определено имаше човек, застанал прав по средата и вперил поглед в приближаващите

към него хора. С десния си палец Джек премести предпазителя на автомата напред докрай, като превключи на пълна автоматична стрелба и стисна дръжката. Не беше стрелял с „Узи“, откакто се запозна бегло с това оръжие в Куантико. Автоматът беше малък, но добре балансиран. В тъмното черните метални мерници бяха неизползваеми и той трябваше да...

Двадесет метра. „Първият изстрел трябва да бъде точен. Джек, съвсем точен...“

Райън пристъпи надясно и се спусна на едно коляно. Вдигна автомата, насочи мерника ниско и вляво от целта си, преди да натисне спусъка и да изпрати залп от четири куршума. Автоматът подскочи нагоре и вдясно, когато куршумите излетяха от цевта и очертаха диагонална линия през тялото на мишената. Мъжът веднага падна и изчезна от погледите, а Райън отново беше заслепен, този път от проблясъците на цевта на собствения си автомат. Дребния беше залегнал на пясъка при звука на изстрелите.

— Ставай! — Райън дръпна рязко Кули и го бутна напред, но се препъна в пясъка и когато отново се вдигна, видя, че терористът тича към лодката. „Където имаше автомат, който можеше да насочи срещу тях!“ Крещеше нещо, което Райън не можа да разбере.

Джек почти го настигаше, когато Кули се добра до лодката първи...

И умря. Мъжът в другата лодка изстреля дълъг залп към тях точно когато Кули прескачаше през борда. Райън видя как главата му рязко се отмята назад и Дребния се строполи в лодката като чувал с картофи. Джек приклекна до планшира, изстреля един залп и другият мъж падна. Дали беше улучен, или не, Райън не можеше да разбере. Помисли си, че тук е точно като на ученията в Куантико: пълен хаос и този, който допуска най-малко грешки, побеждава.

— Качвайте се! — Остана прав, насочил автомата си към другата лодка. Не извърна глава, а усети как другите се качиха в лодката. Блесна светкавица и Райън видя мъжа, когото уби, на гърдите му имаше три червени точки, а очите и устата му бяха отворени от изненада. Дребния лежеше до него, а главата му беше пръсната и изглеждаше ужасно. Между двамата сякаш имаше един галон кръв. Накрая се появи и Роби и скочи през борда. В другата лодка се появи глава. Райън стреля отново, а след това се качи на борда.

— Роби, измъквай ни оттук! — Джек се придвижи на крака и ръце, като накара всички да наведат глави.

Джексън се настани на седалката на водача и потърси контактния ключ. Таблото беше като на лека кола, а ключовете — на мястото си. Завъртя ги, двигателят кихна и заработи, а от другата лодка долетя още един залп. Райън дочу ударите на куршумите в корпуса от фибростъкло. Роби трепна, но не се помръдна, търсейки скоростния лост. Джек вдигна автомата и отново стреля.

— На скалата има хора! — извика принцът.

О'Донъл бързо събра хората си и даде нови заповеди. Всички от охраната са мъртви, сигурен беше в това, но оня хеликоптер вероятно е кацнал някъде на запад. Мислеше, че ракетата не го е улучила, но не можеше да е сигурен.

— Благодаря за помощта, Шон, те бяха по-добри, отколкото предполагах. В къщата са, нали?

— Оставих Денис и още двама. Мисля, че трябва да тръгваме.

— Прав си! — каза Алекс. Посочи на запад. — Май че имаме компания.

— Добре. Шон, вземи ги и ги доведи до скалата.

Милър направи знак на двамата свои хора и побягна към къщата. Алекс и неговата група тръгнаха след тях. Предната врата беше отворена. Петимата мъже се втурнаха вътре, завиха около камината и се спряха като заковани.

Полсън, наблюдателят му и още един агент също тичаха. Той ги поведе към редицата дървета, където пътят завиваше към гаража, клекна отново и постави пушката на двуногата стойка. В далечината сега се чуваха сирени и докато търсеше цели през телескопа за нощно виждане, той се зачуди какво, по дяволите, ги е забавило толкова време. Забеляза няколко души, които тъкмо завиваха тичешком около северната част на къщата.

— Нещо не е както трябва — каза снайперистът.

— Да — съгласи се наблюдателят му. — Съвсем сигурно е, че не са планирали да се измъкнат по пътя, по какъв друг начин имат?

— По-добре е да опитаме да разберем — каза Полсън и взе радиотелефона си.

Вернер бавно напредваше с групата си от южната страна и се опитваше да пренебрегне цепещата болка в гърба. Радиото отново изписука и той нареди на хората си да напредват с изключително внимание.

— Е, къде са? — попита Алекс.

Милър се оглеждаше зашеметен от изненада. Двама от хората му лежах на пода мъртви, автоматите им ги нямаше, нямаше ги и...

— Къде са те, по дяволите? — отново попита Алекс.

— Претърсете къщата! — изкрещя Милър. Той и Алекс останаха в стаята. Чернокожият го гледаше с непрощаващи очи.

— Трябваше ли да правя всичко това, за да гледам как отново осираш всичко?

Тримата мъже се върнаха след няколко секунди и съобщиха, че къщата е празна. Милър вече беше решил, че автоматите на хората му са извън къщата. Нещо беше се объркало. Изведе хората си отвън.

Полсън се намираше на ново място и сега пак виждаше целите си. Преброи дванадесет души, а след това от къщата се присъединиха още. Изглежда, бяха объркани, защото през телескопа за нощно виждане той наблюдаваше как силуетите жестикулират. Някои от хората говореха, а други стояха и чакаха заповеди. Няколко, изглежда, бяха ранени, но не можеше да се каже със сигурност.

— Изчезнали са — каза Алекс, преди Милър да има възможност да си отвори устата.

О'Донъл не можеше да повярва на ушите си. Шон обясни бързо и със заекване, а Добенс гледаше отстрани.

— Момчето ти обърка всичко — каза Добенс.

Това просто беше прекалено. Милър метна своя „Узи“ зад гърба си и хвана автомата, който беше взел от един от агентите на специалната служба. Вдигна го плавно и стреля в гърдите на Алекс от

един метър разстояние. Луис гледа около секунда към поваления си шеф, а след това се опита да вдигне пистолета си, но Милър повали и него.

— По дяволите! — каза наблюдателят.

Полсън свали предпазителя и насочи мерника към човека, който току-що беше стрелял и убил двама души — но кого беше убил? Той би трябвало да убива само за да спаси живота на своите хора, а мъртвите съвсем сигурно са били от лошите. Доколкото Полсън можеше да познае, нямаше никакви заложници за спасяване. „Къде са те, по дяволите?“ Един от хората близо до ръба на скалата, изглежда, извика нещо и другите изтичаха, за да се присъединят към него. Стрелецът имаше богат избор от цели, но не можеше да стреля, без да знае в кого.

— Хайде, миличък — каза на двигателя Джексън. Той все още беше студен и прекъсваше, но Джексън включи задната предавка. Лодката тръгна бавно назад, далеч от брега. Райън беше насочил автомата си към другата лодка. Мъжът се появи отново и Райън изстреля три куршума, след което автоматът му спря. Той изруга и смени пълнителите, а после отново изстреля няколко кратки залпа, за да кара оня да се крие.

— На скалата има хора — обади се принцът. Той беше взел пушката и се целеше, но не стреля. Не знаеше кой е там, а и разстоянието беше твърде голямо. Отгоре присветна. Които и да бяха тези хора, те стреляха по лодката. Райън се обърна, когато дочу ударите на куршуми във водата, а два изтропаха в самата лодка. Сиси Джексън изпищя и стисна крака си, докато принцът изпрати в отговор три куршума.

Сега Роби беше се отдалечил на тридесет метра от плажа и рязко завъртя кормилото, като премести лоста на предна предавка. Когато нервно бутна лоста за газта напред, двигателят се задави. Това беше много дълъг, ужасен миг, но след това заработи и лодката се впусна напред.

— Добре! — извика пилотът. — Джек, а сега накъде? Какво ще кажеш да идем към Анаполис?

— Давай! — съгласи се Райън. Погледна назад. По стълбата слизаха хора. Някои все още стреляха по тях, но изстрелите им попадаха много далече от целта. След това видя Сиси, която държеше крака си.

— Кати, потърси комплект за оказване на бърза помощ — каза негово височество. Той вече беше разгледал раната, но в момента се намираше на кърмата, с лице назад и с пушка, готова за стрелба. Джек забеляза бяла пластмасова кутия под седалката на шофьора и я бутна към жена си.

— Роб, Сиси е улучена в стъпалото.

— Нищо ми няма, Роб — веднага каза жена му. Гласът ѝ не звучеше така.

— Как е, Сиси? — попита Кати, като се премести по-близо, за да види крака ѝ.

— Боли, но не е нищо особено — каза през зъби тя, като се опитваше да се усмихне.

— Сигурна ли си, че си добре, скъпа? — попита Роби.

— Карай, Роби! — изохка тя. Джек се премести към кърмата и погледна крака ѝ. Куршумът беше преминал право през стъпалото и светлата ѝ обувка беше облята в тъмна кръв. Огледа се, за да види дали още някой не е ранен, но освен лекия ужас, който всички изпитваха, изглеждаха добре.

— Майоре, желаш ли да поема кормилото вместо теб? — попита принцът.

— Добре, капитане, ела. — Роби се отмести от уредите за управление и Негово Височество се присъедини към него. — Курсът е нула, три, нула по Магнитния компас. Внимавай, морето ще стане бурно, когато излезем от завета на скалата, а и там има доста търговски кораби.

На стотина метра пред тях се надигаха еднометрови вълни от бушуващите ветрове.

— Добре. Как ще позная кога сме стигнали до Анаполис? — Принцът седна зад кормилото и започна да проверява уредите.

— Когато видиш светлините на мостовете при залива, викни ме. Познавам пристанището и мога да вкарам лодката.

Принцът кимна в знак на съгласие. Върна газта наполовината, като постоянно местеше поглед от компаса към водата. Джексън отиде назад, за да види жена си.

Сиси му махна с ръка да я остави.

— Тревожи се за тях!

След малко вече се издигаха и спускаха по еднометровите вълни. Лодката беше езерен тип, дълга почти три метра с висок кил и предпочитана от местните риболовци заради добрата ѝ скорост в спокойно море и плитко газене. Тъпият ѝ нос не беше много подходящ за тези вълни. През носа влизаше вода, но предният брезент беше на мястото си и предното стъкло отклоняваше повечето от водата навън. Водата, която влизаше вътре, се изправаше през дупката за изливане, намираща се до кожуха на двигателя. Райън никога не се беше возил в такава лодка, но знаеше какво представлява тя. Двигателят с мощност сто и петдесет конски сили задвижваше вътрешнобордната трансмисия за външната подвижна перка и не беше необходим рул. Дъното и страните на лодката бяха запълнени с пяна, за да осигуряват положителна плаваемост. Дори и да се напълни с вода, тя нямаше да потъне, но което е по-важно, фибростъклото и пяната вероятно щяха да спрат куршуми и от картечницата. Джек отново провери спътниците си. Жена му се грижеше за Сиси. Принцесата прегръщаше дъщеря му. С изключение на него, на Роби и на принца, който се намираще зад волана, главите на всички бяха наведени ниско. Отпусна се леко. Намираха се надалеч и съдбата им отново бе в техни ръце. Джек си обеща, че това никога вече няма да се промени.

— Следват ни — каза Роби, като вкара два патрона в цевите на пушката. — Намират се на около триста метра зад нас. Видях ги на светлината на светкавицата, но ще ни загубят в този дъжд, ако имаме късмет.

— Каква според теб е видимостта?

— Ако изключим светкавиците — вдигна рамене Роби, — може би най-много на сто метра. Не оставяме и диря, която да следват, а и те не знаят къде сме тръгнали. — Той замълча. — Господи, как ми се иска да имахме едно радио! Можехме да извикаме бреговата охрана или пък някой друг и да им нагласим много хубав капан.

Джек седна с лице към кърмата от другата страна на кожуха на двигателя и от приятеля си. Видя дъщеря си, която беше заспала в

ръцете на принцесата. „Изглежда, е хубаво да си дете“ — помисли си той.

— Нещата не са чак толкова зле, майоре.

— И още как, момче! Предполагам, че подбрах подходящо време, за да се изпикая.

Райън измърмори в знак на съгласие:

— Не знаех, че можеш да боравиш с пушка.

— Навремето, когато бях дете, ку-клукс-клан имаха едно малко хоби. Накъркваха се всеки вторник вечерта и запалваха по някоя негърска църква просто за да ни държат нащрек, нали се сещаш? Е, една вечер лайнарите решили да запалят църквата на баща ми. Предупредиха ни — един собственик на магазин за алкохол се обади; не всички бели са задници. Както и да е. Баща ми и аз ги очаквахме. Не убихме нито един, но трябва да сме ги уплашили дотолкова, че сигурно са били бледи като чаршафите си. Пръснах радиатора на една кола. — Роби се засмя на спомена. — Те не се върнаха да си я вземат. Полицайте не арестуваха никого, но това беше последният път, когато някой се е опитал да запали черква в града ни, та ми се струва, че са си научили урока. — Отново замълча. Когато проговори, гласът му звучеше по-трезво: — Това ми е първият път да убия човек, Джек. Интересно, но не изпитвам нищо, абсолютно нищо.

— Ще изпитваш утре.

Роби обърна очи към приятеля си.

— Да.

Райън погледна назад с ръце, здраво стиснали автомата. Не се виждаше нищо. Небето и водата се сливаха в аморфна сива маса, а мятаният от вятъра дъжд болезнено удряше лицето му. Лодката подскочаше нагоре и надолу по гребените на вълните и за миг Джек се зачуди защо не страда от морска болест. Отново блесна светкавица, но пак не можа да види нищо, сякаш се намираха на някакъв блестящ, неравен под, над който се издигаше сив купол.

Изчезнаха. След като групата на снайперистите докладва, че всички терористи са се скрили зад скалата, хората на Вернер претърсиха къщата и намериха само мъртъвци. Втората група за спасяване на заложници също пристигна, както и над двадесет

полицаи, а също и пожарникари и лекари. Трима от агентите на специалните служби бяха живи, също и един изоставен терорист. Всички бяха закарани в болница. Оставаха седемнадесет мъртви хора от охраната, както и четири терористи, двама от които очевидно бяха убити от приятелски огън.

— Всички се натовариха в лодката и тръгнаха натам — каза Полсън. — Можех да очистя няколко, но просто нямаше как да зная кой кой е. — Правилно беше постъпил. Снайперистът знаеше това, знаеше го и Вернер. Не се стреля, без да се знае каква е целта.

— Е, сега какво ще правим, по дяволите? — Въпроса зададе един капитан от щатската полиция. Въпросът беше риторичен, защото нямаше непосредствен отговор.

— Смяташ ли, че добрите са се измъкнали? — попита Полсън. — Не видях никой, който да прилича на наш, а и начинът, по който онези действаха... Нещо се е объркало. Нещо се е объркало много.

„Нещо наистина се е объркало — помисли си Вернер. — Тук се водеше проклета война. Двадесет и повече души мъртви и никой не се вижда.“

— Да приемем, че нашите са избягали по някакъв начин, не, нека приемем, че лошите са се измъкнали в лодка. Добре. А къде биха отишли? — попита Вернер.

— Знаете ли колко много пристанища има наоколо? — попита капитанът от щатската полиция. — Господи, колко ли домове имат частни корабчета? Стотици са — не можем да проверим всички!

— Е, трябва да направим нещо! — сопна се Вернер, разгневен и от болката в гърба си. До тях дойде някакво черно кученце. То изглеждаше объркано колкото всички останали.

— Мисля, че ни загубиха — каза Джек.

— Възможно е — отговори Джексън. Последната светкавица не беше разкрила нищо. — Заливът е голям, а и видимостта не я бива, но дъждът пада така, че вероятно онези имат по-добра видимост. Двадесет метра, може би достатъчно, за да е от значение.

— Какво ще кажеш да продължим още на изток? — попита Джек.

— В главния трафик на корабите ли? Сега е петък вечер. Ще има цял куп кораби, излизаци от пристанището в Балтимор, които се движат с десетина-дванадесет възела, пък и както не виждаме нищо. — Роби поклати глава. — Не. Не сме стигнали чак дотук, за да ни удави някое ръждиво гръцко корито. И така е достатъчно страшно.

— Пред нас има светлини! — докладва принцът.

— У дома сме, Джек! — Роби отиде напред. Светлините на двата моста на залива Чесапийк им намигаха в далечината. Джексън пое кормилото, а принцът зае мястото му на кърмата. Всички отдавна бяха подгизнали от дъжда и сега трепереха на вятъра. Джексън зави на запад. Вятърът сега духаше точно отпред и както обикновено — точно по течението на река Севърн. Вълните утигнаха малко, когато той мина покрай градското пристанище на Анаполис. Дъждът все още беше проливен и Роби управляваше лодката най-вече по памет.

От светлините по улица Симс около военноморската академия се виждаше само притъпено сияние с формата на линия през дъжда и Роби караше към тях, като се размина на косъм с голяма като варел шамандура в борбата си с вятъра. След още минутка щяха да видят редицата от сиви ПК — патрулни катери — все още закотвени до бетонните стени, докато направените им по поръчка кнехтове се ремонтираха от другата страна на реката. Роби се изправи, за да вижда по-добре, и вкара лодката между дървените корпуси на два учебни катера. Всъщност искаше да влезе в басейна за яхтите на академията, но в момента той беше твърде зает. Накрая насочи лодката към вълнолома, като придържаше носа ѝ долепен до него с помощта на тягата на двигателя.

— Веднага спрете! — Един морски пехотинец се показва над тях. Бялата му шапка беше покрита с пластмасов шлем и носеше дъждобран. — Не може да връзвате тук.

— Аз съм майор Джексън, синко — отговори Роби. — Работя тук. Чакай. Джек, вземи предното въже.

Райън се мушна под предното стъкло и откачи брезента на носа. Едно прилежно навито бяло найлоново въже се намираше където трябва и Райън се изправи, докато Роби с помощта на двигателя приближи десния борд на лодката възможно най-близо до вълнолома. Джек скочи и завърза въжетото. Принцът направи същото при кърмата. Роби угаси двигателя и отиде до морския пехотинец.

— Позна ли ме, синко?

Пехотинецът отдаде чест.

— Моля да ме извините, майоре, но... — Той светна с фенера си в лодката. — Свети Исусе!

Единственото хубаво нещо на дъжда беше, че отми повечето от кръвта през отвора за изпразване на водата. Устата на постовия се отвори, когато видя две тела, три жени, една от които очевидно ранена, и спящо дете. След това забеляза автомат, праметнат през врата на Райън. Скучната и мокра вечер, прекарана в обикаляне, завършваше невероятно.

— Имаш ли радиотелефон, морски пехотинецо? — попита Роби. Той го вдигна и Джексън го грабна от ръката му. Беше малък преносим „Моторола“, като онези, които използваша полицаите. — Караулното помещение ли е? Говори майор Джексън.

— Майоре? Тук старшина Брекенридж. Не знаех, че вие сте дежурен тази вечер. Какво мога да направя за вас?

Джексън си пое дълбоко дъх.

— Радвам се, че си ти, Патлак. Слушай, вдигни по тревога дежурния офицер. След това искам няколко въоръжени морски пехотинци на вълнолома до пристана за яхтите веднага! Големи неприятности имаме тук, Патлак, така че побързай!

— Тъй вярно, сър! — Радиото изпиука. Дадени бяха заповеди. Въпросите можеха да почакат.

— Как се казваш, синко? — попита часовия Роби.

— Ефрейтор Грийн, сър!

— Добре, Грийн, помогни ми да измъкна жените от лодката. — Роби протегна ръка. — Хайде, госпожи.

Грийн скочи в лодката и помогна най-напред на Сиси, след това Кати и накрая на принцесата, която все още прегръщаше Сали. Роби ги заведе зад корпуса над един от патрулните катери.

— Ами тези, сър? — часовият махна с ръка към телата.

— Няма да се развалят. Качи се тук, ефрейтор!

Грийн за последен път погледна телата.

— Така си мисля и аз — промърмори той. Вече беше разтворил дъждобрана си и разкопчал кобура за пистолета.

— Какво става тук? — попита женски глас. — О, това сте вие, майоре.

— Какво правите тук, шефе? — попита Роби.

— Давам дежурство при катерите, сър. Вятърът може да ги разбие на трески, ако не... — Боцман Мери Знамировски огледа всички на палубата. — Сър, какво, но дяволите...

— Боцман, предлагам ти да събереш всичките си хора и да ги скриеш. Няма време за обяснения.

Появи се и един пикап. Той спря на паркинга зад тях. Шофьорът изскочи от колата и изтича на вълнолома, последван от други трима. Това беше Брекенридж. Старшината бързо погледна жените, след което се обърна към Джексън и зададе най-честия въпрос тази вечер:

— Какво, по дяволите, става, сър?

Роби посочи лодката. Брекенридж я погледна и задържа очите си към нея четири или пет секунди.

— Господи!

— Бяхме в къщата на Джек за вечеря — обясни Роби — и някакви типове дойдоха неканени. Търсеха него — Джексън махна с ръка към Уелския принц, който се обърна и се усмихна. Очите на Брекенридж се разшириха, като позна кой е той. Устата му зейна, но след миг се овладя и направи това, което морските пехотинци правят, когато не знаят как да реагират — отдаде чест точно както се препоръчва в устава. Роби продължи: — Онези убиха група офицери от охраната. Ние извадихме късмет. Планираха да се измъкнат с лодки. Ние откраднахме едната и дойдохме тук, но в морето има още една лодка, пълна с гадни копелета. Може и да са ни последвали.

— С какво са въоръжени? — попита старшината.

— С такива, Патлак. — Райън вдигна автомата си.

Старшината кимна и бръкна в палтото си. Извади оттам радиотелефон.

— Караулно помещение, говори Брекенридж. Обявявам пълна бойна тревога: събудете всички хора. Викнете капитан Питърс. Искан на вълнолома взвод стрелци след пет минути. Мърдайте!

— Разбрано — отговори радиотелефонът. — Пълна бойна тревога.

— Хайде да отведем жените оттук — каза Райън.

— Още не, сър — отговори Брекенридж. Огледа се, като професионалният му поглед бързо преценяваше обстановката. — Най-напред искам тук да имаме повече сигурност. Вашите приятели може

да са слезли по-нагоре по реката и да се промъкнат по сушата — аз бих постъпил така. След десет минути ще имам взвод бойци с пушки, които ще прочистят терена, а след пет минути още един взвод и тук. Ако хората ми не са твърде пияни — тихо завърши той, като с думите си напомни на Райън, че това е петък вечер срещу събота, а Анаполис имаше много барове. — Къмингс и Форстър, погрижете се за дамите. Мендоса, качи се на един от катерите и наблюдавай. Всички чухте какво каза човекът, така че не заспивайте!

Брекенридж ходи напред-назад по вълнолома в продължение на минута, като проверяваше огневите позиции и видимостта. Пистолетът „Колт 45“ изглеждаше малък в ръката му. По лицето му разбираха, че ситуацията не му харесва и че няма да му хареса, докато не дойдат повече от хората му тук и цивилните не бъдат прибрани на безопасно място. След това прегледа жените.

— Вие, госпожи, добре ли сте... о, извинете, мисис Джексън. Веднага ще ви закараме в болницата, мадам.

— Има ли начин светлините да бъдат изключени? — попита Райън.

— Не зная... и на мен не ми харесва да бъда под тях. Успокойте се, лейтенант, зад себе си имаме цялата тази открита площ, така че никой няма да може да се прокрадне отгук. Скоро ще организирам всичко, ще заведем дамите в диспансера и ще поставя часови при тях. Не сте в такава безопасност, каквато бих искал, но след малко ще я имате. Как се измъкнахте?

— Както каза Роби, извадихме късмет. Той очисти двама от тях с ловната пушка. Аз гръмнах един в лодката. Другия го застреля свой човек. — Райън потрепери, но този път не от вятъра или дъжда. — По едно време стана малко страшно там.

— Вярвам ви. Онези биваше ли ги?

— Терористите ли? Сам можеш да се досетиш. Изненадата беше на тяхна страна и преди, а това означава много.

— Ще видим — кимна Брекенридж.

— Там има лодка! — това беше Мендоса от катера.

— Добре, момчета — пое дъх старшината, като вдигна пистолета си до главата. — Само почакайте още две минути, докато пристигнат малко истински оръжия.

— Идват бавно — извика морският пехотинец.

Първата работа на Брекенридж беше да провери дали жените са под безопасно прикритие. След това заповяда на всички да се разпръснат и да си изберат пролуки между закотвените катери.

— И дръжте проклетите си глави ниско, за бога!

Райън си избра едно място. Другите сториха същото, застанали на разстояние от два до над тридесет метра един от друг. Опипа бетонния вълнолом с ръка. Сигурен беше, че ще може да спре куршум. Четиримата моряци от охраната на катерите стояха при жените, като от двете им страни имаше и по един морски пехотинец. Брекенридж беше единственият, който се движеше, приклепнал зад вълнолома, като следваше белия силует на лодката. Стигна до Райън.

— Ето ги, на около осемдесет метра, движат се отляво надясно. И те се опитват да разберат какво става. Само ми дайте още две минутки, хора — прошепна той.

— Да. — Райън спусна затвора, като с едно око гледаше над ръба на вълнолома. Виждаше се само един силует, но се чуваше заглушеното пърпорене на двигателя. Лодката зави към мястото, където Роби беше завързал откраднатата от тях лодка. Райън си помисли, че това е първата им сериозна грешка.

— Чудесно. — Старшината изравни автоматичния си пистолет, като се криеше зад кърмата на един катер. — Добре, господа. Ако ще идвате, хайде...

Още един пикап дойде по улица „Симс“. Фаровете му не светеха и той спря до жените. Отзад изскочиха осем души. Двама морски пехотинци затичаха край стената и бяха осветени от един лъч между два катера. Във водата малката лодка избухна от пламъците на изстрели и двамата морски пехотинци залегнаха. Куршумите започнаха да удрят закотвените катери наоколо. Брекенридж се обърна и извика:

— Огън!

Районът експлодира. Райън се прицели към изстрелите и внимателно натисна спусъка. Автоматът изстреля четири куршума, а след това спря в отворено състояние, като показва, че пълнителят е празен. Изруга и глупаво се загледа в оръжието, преди да се досети, че в колана си е затъкнал зареден пистолет. Вдигна браунинга и изстреля един куршум, но осъзна, че целта му вече не се намираще там. Звукът на двигателя на лодката се усили рязко.

— Спри огъня! Спри огъня! Измъкват се! — извика Брекенридж.
— Има ли ранени?

— Тук — извика някой отдясно, където се намираха жените.

Райън последва старшината. Двама морски пехотинци бяха повалени, единият улучен в ръката, а другият беше ударен в хълбока и пицеше като ирландски дух. Кати вече го преглеждаше.

— Мендоса, какво става? — извика Брекенридж.

— Измъкват се... чакай... да, отиват на изток!

— Отмести си ръцете, войнико — казваше Кати. Редникът беше ударен точно под колана отляво. — Добре, добре. Ще се оправяш. Боли, но можем да го оправим.

Брекенридж посегна надолу и взе пушката на войника. Подхвърли я на сержант Къмингс.

— Кой командва тук? — попита капитан Питърс.

— Предполагам, че аз — обади се Роби.

— Господи, Роби, какво става?

— На какво ти изглежда, по дяволите!

Пристигна още един камион с шестима пехотинци. Погледнаха към ранените и посегнаха към затворите на пушките си.

— По дяволите, Роби... сър! — извика капитанът.

— Терористи. Опитаха се да ни спипат в къщата на Джек. Опитваха се да хванат... е, виж!

— Добър вечер, капитане — каза принцът, след като провери състоянието на жена си. — Улучихме ли някого? Аз не можах да се прицеля добре. — В гласа му се усещаше истинско разочарование.

— Не зная, сър — отговори Брекенридж. — Видях, че някои от куршумите удрят лодката, но пистолетни куршуми не могат да пробият лодка като тази.

Нова серия светкавици освети района.

— Виждам ги, отиват към залива! — извика Мендоса.

— По дяволите! — изръмжа Брекенридж. — Вие, четиримата, отведете дамите в диспансера. — Наведе се, за да помогне на принцесата да се изправи, докато Роби вдигаше жена си. — Желаете ли да дадете момиченцето на редника, мадам? Ще ви заведат в болницата, където ще се изсушите.

Райън видя, че жена му все още се опитва да помогне на един от ранените морски пехотинци, а след това погледна патрулния катер

пред себе си.

— Роби?

— Кажи, Джек?

— Този катер има ли радар?

Боцман Знамировски отвърна:

— Всички имат, сър.

Един морски пехотинец свали задния капак на пикапа и помогна на Роби да качи жена си.

— За какво мислиш, Джек?

— С каква скорост се движат?

— Около тринадесет... мисля, че не са достатъчно бързи.

Боцман Знамировски погледна над вълнолома към лодката, която Роби беше вкарал в залива.

— В море като това можете да се обзаложите, че ще мога да настигна един такъв дребосък! Но ми трябва някой да работи на радара. Точно сега нямам оператор в групата си.

— Роби, ти си най-старшият тук — каза Джек.

— Законно ли е? — попита капитан Питърс, като опипваше автоматичния си пистолет.

— Вижте — бързо каза Джек, — току-що беше проведено въоръжено нападение от граждани на друга страна над собственост на правителството на САЩ... това е военен акт и принципът за защита от страна на полицията не важи. — „Или поне аз смятам така“ — помисли си той. — Можете ли да ми дадете разумен довод срещу това да тръгнем след тях?

Не можеше.

— Боцман Знамировски, имате ли готов катер? — попита Джексън.

— По дяволите, да, можем да вземем катер №76.

— Пали! Капитан Питърс, ще имаме нужда от няколко пехотинци.

— Старшина Брекенридж, обезопасете района и доведете десет човека.

Старшината беше оставил офицерите да се разправят, докато настаняваше цивилните в пикапа. Дръпна Къмингс.

— Сержант, заеми се с цивилните, заведи ги до диспансера и им постави охрана. Подсили охраната, но главната ти цел си остава

грижата за хората тук. Сигурността им е твоя отговорност — и не се смятайте за свободен, докато не ви освободя аз! Разбрано ли е?

— Тъй вярно, Патлак.

Райън помогна на жена си да се качи в камиона.

— Тръгваме да ги гоним.

— Зная. Внимавай, Джек. Моля те.

— Ще внимавам, но този път ще ги спипаме, мила. — Той целуна жена си. На лицето ѝ имаше някаква особена гримаса, нещо повече от загриженост. — Ти добре ли си?

— Ще се оправя. Тревожи се за себе си. Внимавай!

— Разбира се, скъпа. Ще се върна. — „Но не и те!“ Джек се обърна, за да скочи в катера. Влезе в кабината и намери стълбата за мостика.

— Аз съм боцман Знамировски и аз поемам управлението — обяви тя. Мери Знамировски не изглеждаше като боцман, а като млад моряк. Джек се зачуди дали правилната дума за нея не е морячка. Тя подскачаше около руля като мъж.

— Ляво на борд назад две трети, дясно на борд назад една трета, руля наляво докрай.

— Кърмовото вече прибрано — докладва един моряк, този път мъж.

— Добре — отговори тя и продължи да дава резките си команди, за да отдалечи катера от пристана. Няколко секунди по-късно се намираха встрани от пристана и другите катери.

— Руля надясно докрай, напред с пълна газ. Поеми нов курс едно три пет. — Тя се обърна. — Как е радарът?

Принцът разглеждаше копчетата на непознатия уред. Намери превключвателя за потискане на местни смущения и се наведе над визьора.

— А! Целта се движи на едно, едно, осем, диапазон хиляда и триста, курс североизток, скорост... около осем възела.

„Това е както трябва, вълнението може да се усили при носа“ — помисли си боцман Знамировски.

— Каква е мисията ни, майоре?

— Можем ли да не изоставаме от тях?

— Те стреляха по моите катери! Мога да ги премажа, ако желаете, сър — отговори боцманът. — Мога да поддържам тринадесет

възела, докогато желаете. Съмнявам се, че ония могат да плават с повече от десет в това вълнение.

Боцманът отвори една от вратите на кабината и погледна към водата.

— Ще се доближим до тринадесет възела. Друго?

— Настигнете ги. За след това съм съгласен да чуя предложения — отговори Роби.

— Какво ще кажеш да видим къде ще отидат? — предложи Джек. — След това можем да повикаме кавалерията.

— Става. Ако опитат да бягат към брега... Господи, аз съм пилот на изтребител, не съм полицай. — Роби вдигна радиотелефона. На него беше изписана позивната на катера: НАЕФ. — Военноморска станция Анаполис, обажда се Ноември, Алфа, Ехо, Фокстрот. Чувате ли? Край. — Трябваше още два пъти да повтори повикването, преди да получи отговор.

— Анаполис, осигурете ми телефонна връзка с началника на училището.

— Той току-що ни се обади, сър, чакайте. — Последваха няколко щракания, придружени от обичайните статични смущения.

— Тук е адмирал Рейнолдс, кой се обажда?

— Майор Джексън, сър, на борда на катер седемдесет и шест. Намираме се на една миля на изток от академията и преследваме лодката, от която преди малко обстрелваха пристана.

— Това ли се е случило? Кой е с вас на борда?

— Боцман Знамировски и отрядът за охрана на катерите, Капитан Питърс и няколко морски пехотинци, доктор Райън и, въ, капитан Уелс, сър, от флотата на нейно величество — отговори Роби.

— Там ли е той? На другия телефон ме чакат от ФБР... Господи, Роби! Добре. Цивилните са под охрана в болницата, а полицията и ФБР идват насам. Повтори местонахождението си и след това ми кажи какво възнамеряваш да правиш.

— Сър, проследяваме лодката, която нападна пристана. Намеренията ни са да се доближим и да ги следим с радара, за да определим накъде искат да отидат, а след това да повикаме съответните служби на реда, сър. — Роби се усмихна в слушалката на избора на думите си. — Следващото ми обаждане ще е до

крайбрежната охрана, сър. Изглежда, в момента са се насочили точно натам.

— Разбрано. Много добре. Може да продължите мисията, но за безопасността на гостите си носиш отговорност ти. Недей, повтарям, недей да поемаш никакви ненужни рискове. Потвърди това.

— Да, сър. Не трябва да поемаме никакви ненужни рискове.

— Използвай главата си, майоре, и докладвай според нуждите. Край.

— Ето ти вот на доверие — помисли гласно Джексън. — Продължавай.

— Рул на петнадесет градуса вляво — нареди боцман Знамировски, като зави около нос Грийнбъри. — Поемете нов курс нула, две, нула.

— Целта се движи по нула, едно, четири, диапазон хиляда и четиристотин, скоростта все още е осем възела — каза принцът на старшината кормчия на масата с картите. — Направиха по-къс завой при този нос.

— Няма проблеми — отбеляза боцманът. — От тук натам имаме само дълбоки води.

— Боцман Знамировски, имаме ли кафе на борда?

— Имам чайник в каюткомпанията, сър, но няма кой да го включи.

— Аз ще се погрижа за това — каза Джек. Слезе надолу, зави към левия борт, след това пак надолу. Каюткомпанията беше малка, но кафемашината в нея имаше подходящи размери. Райън я включи и се върна горе. Брекенридж раздаваше спасителни жилетки на всички на борда, което изглеждаше разумна предпазна мярка. Морските пехотинци бяха разпределени на мостика около кабината.

— Кафето ще стане след десет минути — обяви той.

— Повторете, брегова охрана — каза Роби в слушалката.

— Ноември, Алфа, Ехо, Фокстрот, тук е бреговата охрана на Балтимор, чувате ли? Край.

— По-добре.

— Можете ли да ни кажете какво става?

— Следим малка лодка е дължина около девет метра, с десет или повече въоръжени терористи на борда. — Той съобщи мястото, курса и скоростта. — Потвърдете.

— Разбрано. Казвате лодка, пълна с лоши типове и автомати. Вярно ли е това? Край.

— Вярно е, синко. Сега нека спрем глупостите и да се заемем сериозно.

Отговорът беше малко по-сериозен.

— Добре. Имаме петнадесетметров катер, готов да тръгне, а десет минути след него ще пуснем и десетметрова моторница. Това са малки патрулни лодки. Не са оборудвани за бой, сър.

— На борда си имаме десет морски пехотинци — отговори Джексън. — Желаете ли помощ?

— По дяволите, да, точно така, Ехо, Фокстрот. На телефона са полицаите и ФБР, и те също са тръгнали за там.

— Добре. Кажете на хората с петнадесетметровия катер да ни се обадят, когато излязат от пристанището. Нека вашата лодка да ги следи отпред, а ние ще ги гоним отзад. Ако можем да установим накъде е тръгнала целта, искам да се обадите на полицията.

— Лесно можем да го уредим. Нека задействам нещата тук, Ноември. Край.

— Кораб — каза принцът.

— Сигурно — съгласи се Райън. — Същото направиха, когато спасиха онова копеле Милър... Роби, можеш ли да накараш бреговата охрана да ни даде списък на корабите в пристанището?

Вернер и двете групи за спасяване на заложници вече се движеха. Той се чудеше какво беше се объркало и какво беше станало както трябва тази вечер, но това щеше да бъде решено по-късно. За момента беше накарал агенти и полиция да отидат към военноморската академия, за да защитават хората, които той трябваше да е освободил, а групата му беше разпределена в един шевролет „Събърбан“ и две коли на щатската полиция. Колите се движеха на север по шосето за Ричи към Балтимор. Мечтаеше за хеликоптер, но времето беше твърде лошо, а тази вечер всички имаха достатъчно преживявания в хеликоптер. Отново бяха група за действия в условията на големи рискове, нещо, за което ги биваше. Независимо от всичко, което беше се объркало тази вечер, сега имаха голяма група терористи, изкарани на открито...

— Ето списъка на корабите в пристанището — каза по радиотелефона лейтенантът от бреговата охрана. — Много от тях тръгнаха в петък вечер, затова списъкът не е дълъг. Започвам с морския терминал Дъндалк. „Нисан куриер“, японска регистрация, превозва автомобили от Йокохама и сега докара няколко камиона и леки коли. „Вилхелм Шрьонер“, западногерманска регистрация, кораб за превозване на контейнери от Бремен с товар от общ тип. „Констанца“, кипърска регистрация, идва от Ла Валета, Малта...

— Ето го! — каза Райън.

— ... по разписание отплава след пет часа. „Джордж Макреди“, американски, пристигна с дървета от Портланд, Орегон. Това е последният кораб там.

— Разкажи ми за „Констанца“ — каза Роби, като гледаше към Джек.

— Пристигнал е натоварен с баласт и е качил предимно земеделско оборудване, както и някои други неща. Отплава преди зазоряване, трябва да гони за Ла Валета.

— Вероятно това е нашият човек — тихо каза Джек.

— Момент, брегова охрана. — Роби се обърна към Джек. — Откъде знаеш това, Джек?

— Не зная, но предполагам. Когато онези копелета освободиха затворника на Коледа, вероятно в Ламанша ги е взел кораб с кипърска регистрация. Смятаме, че оръжията им стигат до тях чрез малтийски търговец, който работи с един южноафриканец, а много терористи минават през Малта — местното правителство е в приятелски отношения с една страна на юг оттам. Малтийците не си цапат ръцете, но много ги бива да замижат, ако парите са добри.

Роби кимна и натисна бутона за говорителя.

— Брегова охрана, оправихте ли нещата с местната полиция?

— Разбира се, Ноември.

— Кажете им: смятаме, че целта иска да отиде на кораба „Констанца“.

— Разбрано, Ноември. Можем лесно да се справим с тази задача. Момент... Ноември, знайте, че нашата петнадесетметрова лодка

докладва за радарен контакт с вас и с целта и сега завива около нос Бодкин. Така ли е? Край.

— Да, брегова охрана. Кажете на лодката си да се движи на петстотин метра пред целта. Потвърдете.

— Разбрано, пет, нула, нула метра. Добре, нека видим дали можем да размърдаме полицията.

— Сипахме ги — гласно помисли Райън.

— Ъ, лейтенант, не мърдайте, сър. — Това беше Брекенридж. Той посегна към колана на Райън и извади автоматичния браунинг. Джек изненадано установи, че го беше пъкнал там с изтеглен ударник и освободен предпазител. Брекенридж свали ударника и пъкна пистолета на мястото му. — Нека се опитаме да мислим за безопасността си, сър. Иначе можете да загубите нещо важно.

Райън кимна доста стеснително.

— Благодаря, Патлак.

— Някой трябва да защитава лейтенантите. — Брекенридж се обърна. — Добре, морски пехотинци, нека не заспиваме!

— Вие сте поставили охрана и на принца? — попита Джек.

— Дори още преди адмиралът да ми нареди това. — Старшината махна с ръка към един ефрейтор, застанал е пушка в ръка на метър от негово височество, като заповедта му беше да стои между него и стрелбата.

Пет минути по-късно три коли на щатската полиция е угасени фарове се приближиха до котвена стоянка шест на морския терминал Дъндалк. Колите бяха паркирани под един от порталните кранове, използвани за пренасяне на контейнери, и петима офицери тръгнаха към стълбата за борда. Един член на екипажа, застанал там, ги спря с жест... опита се. Езиковата бариера не позволяваше добра комуникация. Осъзна, че придружава полицаите, като ръцете му бяха хванати с белезници зад гърба. Старшият офицер от полицията се изкачи по още три стълби и стигна мостика.

— Какво е това!

— А вие кой сте? — попита офицерът, застанал зад една пушка.

— Аз съм господарят на този кораб! — обяви капитан Николай Френза.

— Е, капитане, аз съм сержант Уилям Пауърс от щатската полиция на Мериленд и искам да ви задам няколко въпроса.

— Нямате никакви пълномощия на кораба ми! — отговори Френза. Акцентът му беше смесица от гръцки и някакъв друг език. — Ще разговарям с бреговата охрана и никой друг.

— Искам нещата да ви станат истински ясни. — Пауърс измина разстоянието от метър и половина до капитана, като в ръцете си стискаше пушката „Итака“, дванадесети калибър. — Брегът, към който сте завързали кораба си, принадлежи на щата Мериленд, а тази пушка казва, че имам всички необходими пълномощия. Имаме информация, че една лодка е терористи идва насам и се говори, че са убили няколко души, включително и трима полицаи от щатската полиция. — Той опря цевта в гърдите на Френза. — Капитане, ако те дойдат тук или ако вие още се будалкате с мен тази вечер, знайте, че много сте загазили — разбирате ли ме?

Човекът оклюма. „Значи информацията е правилна. Добре.“

— Във ваша полза е да ни сътрудничите, защото много скоро тук ще има повече полиция, отколкото някога сте виждали. Просто може да се окаже необходимо да имате приятели, господинчо. Ако имате да ми казвате нещо, искам да го чуя сега.

Френза се поколеба, като очите му се местеха между носа и кърмата. Много беше закъсал, повече, отколкото авансовото му заплащане можеше да покрие.

— Има четирима от тях на борда. Напред са, отляво, до носа. Не знаехме...

— Тихо. — Пауърс кимна на един ефрейтор, който вдигна радиотелефона си. — Какво ще кажете за своя екипаж?

— Екипажът е долу, готви се да закара кораба в морето.

— Сержант, бреговата охрана казва, че са на три мили оттук и се движат насам.

— Добре. — Пауърс издърпа чифт белезници от колана си. Той и хората му събраха четиримата дежурни на мостика и ги завързаха към руля и към други две части. — Капитане, ако вие или някой от хората ви вдигне шум, ще се върна тук и ще ви размажа по целия кораб.

Пауърс поведе хората си надолу по стълбата и напред, покрай десния борд. Надстройката на „Констанца“ беше само в задната част. Пред нея палубата представляваше една бъркотия от контейнери, всеки

с размерите на ремарке за камион, натрупани по три или четири един върху друг. Между всяка редица имаше пътека, широка може би около метър, и това им позволяваше да се придвижат незабелязано към носа. Сержантът нямаше опит като участник в група за действие в рискови ситуации, но всичките му хора имаха пушки, а и той разбираше от пехотна тактика.

Беше, като да ходиш покрай сграда, само дето улицата бе от ръждясала стомана. Дъждът намаля най-после, но все още вдигаше шум, като удряше по металните контейнери. Минаха покрай последните два контейнера и видяха, че предният трюм на кораба беше отворен, а над левия борд висеше един кран. Пауърс погледна зад ъгъла и видя двама мъже, които стояха в далечния край на палубата. Те гледаха на югоизток, към входа на пристанището. Нямаше лесен начин да се доближи до тях. Той и хората му се приведоха и тръгнаха право към тях. Стигнали бяха по средата, когато един от тях се обърна.

— Кой сте вие?

— Щатска полиция! — отбеляза Пауърс и вдигна пушката, но се препъна в някаква скоба и първият му изстрел отиде във въздуха. Мъжът до левия борд извади пистолет и стреля, като също не улучи, а след това се скри зад контейнера. Четвъртият полицай заобиколи отвора на трюма и стреля към ръба на контейнера, за да прикрие колегите си. Пауърс дочу прибързан говор и звук от бягащи крака. Пое дълбоко дъх и изтича до левия борд.

Нямаше никой. Хората, които бяха изтичали към кърмата, не се виждаха. Имаше стълба, която водеше от палубата до водата и нищо друго, освен радиотелефон, който някой беше изпуснал.

— Мама му стара! — Тактическата ситуация беше отвратителна. Наблизо имаше въоръжени криминални престъпници, които не можеше да види, а идваха и още цяла лодка хора. Изпрати един от хората си към десния борд, за да наблюдава този маршрут за приближаване, а втория — за да насочи пушката си по протежение на левия борд. Взе радиотелефона си и от него научи, че още много помощ е на път към тях. Пауърс реши да чака и да рискува. Познаваше Лари Фонтана и носи ковчега му на излизане от църквата, и проклет да бъде, ако изпусне възможността да залови хората, които го бяха убили.

Една кола на щатската полиция сега водеше. ФБР се намираше на моста „Франсис Скот Кий“, пресичайки над пристанището на Балтимор. Следващият трик беше да се слезе от експресната магистрала на терминала. Един полицай каза, че знае къс маршрут, и поведе процесията от три коли. В същия момент под моста премина петнадесетметрова лодка.

— Целта идва, изглежда, се е насочила към кораб, завързан за кея и с номер три, пет, две — докладва негово височество.

— Това е той — каза Райън. — Спипахме ги.

— Боцман, нека се приближим — нареди Джексън.

— Може да ни забележат, сър — дъждът отслабва. Ако са се насочили на север, мога да се приближа от дясната им страна. Тръгнаха за оня кораб — искате ли да ги ударим, когато стигнат там? — попита боцман Знамировски.

— Точно така.

— Добре, ще сложа човек на прожектора. Капитан Питърс, ще трябва да разположите морските си пехотинци на левия борд. Изглежда, ще водим надводни бойни действия от левия борд — каза боцман Знамировски. Уставите на военноморските сили й забраняваха да служи на боен кораб, но в края на краищата тя беше успяла да спечели играта.

— Добре. — Питърс даде нареждания и Брекенридж заведе морските пехотинци по местата им. Райън излезе от кабината и отиде в задната част на главната палуба. Вече беше взел решението си. Шон Милър се намираше там.

— Дочувам лодка — тихо каза един от полицаите.

— Да. — Пауърс вкара куршум в пушката си. Погледна назад. Видя хора с пистолети. Зад себе си чу стъпки — още полиция!

— Кой е старши? — попита един ефрейтор.

— Аз — отговори Пауърс. — Вие останете тук. Вие двамата, отидете назад. Ако видите някоя глава да се покаже зад контейнерите, пръснете я.

— Ето я!

Видя я и Пауърс. Една бяла лодка от фибростъкло се появи на стотина метра и бавно се приближаваше към стълбата.

— Господи! — Лодката изглеждаше пълна с хора и както го бяха предупредили, всички те имаха автомати. Несъзнателно опипа стоманената стена на кораба. Питаше се дали ще може да спре куршум. Повечето полицаи носеха бронирани жилетки, но Пауърс не го правеше. Сержантът освободи предпазителя на пушката си. Време беше.

Лодката се приближи като кола към място за паркиране. Кормчията я насочи към дъното на стълбата и някой на кърмата я завърза към нея. Двама души се качиха на малката платформа в дъното. Помогнаха на някой да слезе, а след това започнаха да го носят нагоре по стълбата. Пауърс ги остави да стигнат до средата.

— Не мърдай! Щатска полиция! — Той и други двама насочиха оръжията си към лодката. — Мръднете ли, мъртви сте — добави той и съжали. Звучеше прекалено много като в телевизията.

Видя няколко глави да се обръщат нагоре с отворени от изненада уста. Няколко ръце се поместиха, но преди дори да стане нещо като опит за насочване на оръжие към него, един шестдесетсантиметров прожектор изпрати лъч светлина върху лодката откъм морето.

Пауърс беше благодарен на светлината. Видя как главите им се завъртяха, а след това отново се вдигнаха нагоре. Хванати бяха в капан и го знаеха.

— Здравейте — чу се един глас над водата. Беше женски глас през мегафон. — Ако някой мръдне, аз имам тук десет морски пехотинци, готови да ви пръснат. Хайде, ако ви стиска! — завърши гласът. Сержант Пауърс потръпна.

След това светна друг прожектор.

— Това е бреговата охрана. Всички сте арестувани.

— Да има да вземате! — изкрещя Пауърс. — Аз ги арестувах!

Мина още една минута, преди да се установи какво става, за всеобщо задоволство. Голямата сива лодка се приближи до малката и Пауърс с облекчение видя десет пушки, насочени към неговите задържани.

— Добре, хора, сега нека оставим пушките и да се качим нагоре, един по един. — Рязко завъртя глава, когато прозвуча един изстрел от пистолет, последван от два изстрела от пушка. Сержантът въздъхна, но

се постара да не обръща внимание и продължи да държи пушката си срещу лодката.

— Виждам един! — каза полицаят. — На около тридесетина метра зад нас!

— Покривай ме — нареди Пауърс. — Окей, хора, качвайте се тук и се просвайте на палубата.

Първите двама пристигнаха, като носеха ранен в гърдите човек. Пауърс ги накара да легнат пред първия ред контейнери е лица към палубата. Следващите дойдоха един по един. Когато и последният се качи, той преброи дванадесет, някои от тях също ранени. Оставили бяха куп автомати и нещо като мъртво тяло.

— Хей, морски пехотинци, можете да дойдете да ни помогнете тук.

Само това му трябваше. Райън стоеше на задната палуба на патрулния катер и скочи от нея. Подхлъзна се и падна на дъното. Брекенридж пристигна веднага след него и погледна оставеното от терористите тяло. В челото на човека имаше едносантиметрова дупка.

— Мислех си, че съм изпратил един добър изстрел. Води, лейтенанте. — Той направи жест към стълбата. Райън се втурна нагоре по стълбата с пистолет в ръка. След него капитан Питърс крещеше нещо, но на Райън му беше все едно.

— Внимателно, имаме още лоши надолу между контейнерите — предупреди Пауърс.

Джек заобиколи предната редица метални контейнери и видя проснатите по корем хора с ръце на тила и двама полицаи, застанали над тях. След малко се появиха и шестима морски пехотинци.

Капитан Питърс се приближи до сержанта от полицията, който, изглежда, беше старши.

— Има най-малко двама, а може би и четирима, които се крият между контейнерите — каза Пауърс.

— Искате ли помощ, за да ги изкараме?

— Да. Хайде да го направим — усмихна се Пауърс в тъмното. Събра хората си, като остави Брекенридж и трима морски пехотинци да пазят хората на палубата. Райън също остана. Изчака другите да тръгнат към кърмата.

След това започна да разглежда лицата.

Милър също се озърташе, като все още се надяваше да намери изход. Обърна глава наляво и видя Райън, който го гледаше от шест метра разстояние. Веднага се познаха и Милър видя нещо. Поглед, който винаги беше запазвал за себе си.

Аз съм смъртта, му казваше лицето на Райън.

Дошъл съм за теб.

Райън имаше чувството, че тялото му е направено от лед. Пръстите му още веднъж се свиха около дръжката на пистолета, когато тръгна бавно към десния борд с очи, фиксирани върху лицето на Милър. Все още му приличаше на животно, но вече не беше хищник на свобода. Джек стигна до Милър и го ритна по крака. С жест го накара да стане, но не му каза нито дума.

„Човек не говори със змии. Убива ги.“

— Лейтенант... — Брекенридж схвана ситуацията с малко закъснение.

Джек бутна Милър към металната стена на един от контейнерите, притиснал е ръка шията му. Приятно му беше да усеща с китката си гърлото на Милър.

„Това дребно копеле, което почти уби семейството ми.“ Въпреки че не го знаеше, на лицето му не се четяха абсолютно никакви чувства.

Милър погледна в очите му и видя... нищо. За първи път в живота си Милър позна страха. Видя собствената си смърт и си припомни отдавна отминалите уроци от католическото училище, припомни си какво го бяха учили сестрите и се уплаши, че може би са били прави. По лицето му изби пот и ръцете му затрепераха, защото, независимо от презрението му към религията, той се боеше от вечността на ада, който със сигурност го очакваше.

Райън видя погледа в очите на Милър и разбра какво означава той. „Сбогом, Шон. Надявам се, че там ще ти хареса...“

— Лейтенант!

Джек знаеше, че няма много време. Вдигна пистолета и го натика в устата на Милър, като очите му дълбаеха тези на Шон. Сви пръст около спусъка точно както бяха го учили. Леко натискане, за да не усетите точно кога спусъкът ще се задейства...

Но нищо не се случи, защото една голяма ръка легна върху пистолета.

— Той не си струва, лейтенанте, просто не си струва. — Брекенридж дръпна ръката си и Райън видя, че ударникът на пистолета му е спуснат. Трябваше да го дръпне, преди оръжието да може да стреля. — Помисли, синко.

Магията беше развалена. Джек преглътна два пъти и пое дъх. Сега виждаше нещо далеч по-малко чудовищно отпреди. Страхът беше дал на Милър хуманността, която преди му липсваше. Вече не беше животно. Беше човешко същество, зъл пример на това, което може да се случи, когато някой загуби нещо, от което имаха нужда всички хора. Милър дишаше на пресекулки, когато Райън извади пистолета от устата му. Задави се, но не можа да се наведе, защото ръката на Джек притискаше гърлото му. Райън отстъпи назад и мъжът се свлече на палубата. Старшината хвана дясната ръка на Райън и го накара да сведе пистолета надолу.

— Зная за какво мислиш. За това, което направи на дъщеря ти, но не си струва всичко, през което трябва да минеш. Мога да кажа на ченгетата, че си го застрелял, когато се е опитал да избяга. Момчетата ще ме подкрепят. Никога няма да идеш на съд, но не си струва това, което ще ти остане, синко. Ти не си създаден за убиец — меко каза Брекенридж. — Освен това виж какво му направи ти. Не зная какво е това, което лежи тук, но вече не е мъж.

Джек кимна. Все още не можеше да говори. Милър продължаваше да стои на ръце и крака, като гледаше надолу към палубата и се боеше да срещне погледа на Райън. Джек отново чувстваше тялото си. Кръвта, препускаща из вените му, го накара да разбере, че все още с жив и здрав. „Победих — помисли си той, когато съзнанието му надделя над чувствата. — Победих. Нанесох му поражение и в същото време не унищожих себе си.“ Ръката му отпусна хватката си около дръжката на пистолета.

— Благодаря ти, Патлак. Ако не беше ти...

— Ако наистина искаше да го убиеш, ти щеше да заредиш пистолета. Лейтенант, от много време зная що за човек си. — Брекенридж кимна, за да подчертае думите си. — Връщай се на палубата — каза той на Милър, който бавно се подчини.

— Преди някой от вас, хора, да си помисли, че има късмет, искам да ви кажа една новина — каза старшината. — Вие сте извършили

убийство в страна, в която има газови камери. Тук можете да умирате на групи. Помислете за това.

Групата за спасяване на заложници пристигна след това. Намериха морските пехотинци и щатските полицаи, тръгнали назад. Необходими им бяха няколко минути, за да установят, че на контейнерната площадка няма никой. Останалите четирима членове на АОЪ бяха използвали една пътека, за да се отправят към кърмата и вероятно сега бяха на надстройката. Вернер пое командването. Той имаше твърдо определен периметър и никой нямаше да му се измъкне. Друга група агенти на ФБР отиде към носа, за да прибере терористите.

Пристигнаха три камиона на телевизионни компании, като прибавиха собственото си осветление към останалите, и нощта на пристана се превърна в ден. Полицаяте не ги пускаха, но вече се предаваха новини на живо по целия свят. В момента един полковник от щатската полиция даваше интервю за пресата. Каза пред камерите, че положението е овладяно благодарение на малко късмет и много добра работа от страна на полицията.

През това време всички терористи отпред бяха претърсени и с белезници. Агентите им прочетоха конституционните права, като трима от тях отидоха в лодката, за да съберат оръжията им и други доказателства. Накрая принцът се изкачи по стълбата, придружен от силна охрана. Дойде до мястото, на което се намираха терористите. Гледа ги в продължение на минута, но не каза нищо. Не беше необходимо.

— Е, нещата отзад са овладени. Изглежда, има още четирима от тях. Така казва екипажът — обясни един от групата за спасяване на заложници. — Намират се някъде долу и трябва да ги придумаме да излязат. Няма да е много трудно, пък и разполагаме с всичкото време на света.

— Как ще свалим тези типове? — попита сержант Пауърс.

— Още не сме решили, но нека първо изкараме цивилните. Предпочитаме да слязат оттук. Може да бъде малко опасно да използват стълбата при кърмата. Имам предвид и морските пехотинци. Благодаря за съдействието, капитан Питърс.

— Надявам се, че не сме объркали нещо, като се присъединихме.

Агентът поклати глава.

— Не сте нарушили никакви закони, доколкото мога да се досетя. Пък и разполагаме с всички необходими веществени доказателства.

— Добре. В такъв случай пие тръгваме обратно към Анаполис.

— Отлично. Там ще ви чака група агенти, за да ви разпитат. Моля да благодарите на екипажа на катера от наше име.

— Старшина, да тръгваме.

— Добре. Морски пехотинци, по седлата! — извика Брекенридж. Две минути по-късно всички бяха в патрулните катери и се отдалечаваха от пристанището. Най-послед дъждът беше спрял и небето се проясняваше. Канадският по-хладен въздух измести горещата вълна, която като наказание се стелеше над района. Морските пехотинци се възползваха от възможността да налягат по койките в катера. Боцман Знамировски и екипажът ѝ се занимаваха с управлението. Райън и останалите се събраха в каюткомпанията и започнаха да пият кафето, което до момента никой не беше докоснал.

— Дълъг ден — каза Джексън. Погледна часовника си — След няколко часа трябва да излитам. Трябваше.

— Изглежда, най-послед спечелихме един рунд — отбеляза капитан Питърс.

— Не беше лесно. — Райън гледаше в чашата си.

— Никога не е лесно, сър — каза Брекенридж след няколко секунди.

Двигателят зарева с увеличена мощност. Джексън вдигна един телефон и попита защо ускоряват. Усмихна се на отговора, но не каза нищо.

Райън разтърси глава, за да прочисти мисълта си и излезе навън. По пътя към горната палуба на една маса видя пакет цигари на някой от екипажа и си открадна една. Отиде на кърмата. Пристанището в Балтимор вече се бе смалило на хоризонта и катерът завиваше на юг към Анаполис, като пуфтеше с тринадесет възела — около двадесет и пет километра в час, но за катер това изглеждаше достатъчно бързо. Димът, който издишаше, правеше собствена следа назад и той гледаше след него. „Прав ли беше Брекенридж? — попита небето той. Отговорът дойде след миг: — Беше прав за едно. Аз не съм създаден за убиец. Може би е прав и за другото, надявам се...“

— Уморен ли си, Джек? — попита принцът, застанал до него.

— Би трябвало, но предполагам, че все още съм твърде много възбуден.

— Да — тихо отбеляза негово височество. — Искях да ги попитам защо. Когато се качих да ги видя, исках...

— Така е. — Райън си дръпна за последен път и изхвърли фасата във водата. — Можеш да питаш, но отговорът няма да има голямо значение.

— Тогава как ще можем да разрешим проблема?

„Ние разрешихме моя пробием — помисли си Джек. — Вече няма да нападат семейството ми. Но не това е отговорът, който искаш, нали?“

— Предполагам, че всичко се свежда до правосъдието. Ако хората вярват в своето общество, те не нарушават правилата му. Номерът е да ги накараш да повярват. По дяволите, невинаги можем да постигнем това. — Джек се обърна. — Но човек дава всичко от себе си и не се отказва. Всеки проблем си има разрешение, ако порботиш по него. Вие имате доста добра система там. Просто трябва да направите така, че тя да е приемлива за всички и да го правите достатъчно добре, за да могат да повярват. Не е лесно, но мисля, че може да се направи. Рано или късно цивилизоваността побеждава над варварщината. — „Надявам се, че преди малко доказах точно това.“

Уелският принц погледна назад за момент.

— Джек, ти си добър човек.

— Ти също, приятел. Затова ще победим.

Сцената беше ужасна, но не предизвика никакво съжаление в хората, които я изучаваха. Тялото на Джефри Уоткинс беше топло и кръвта му още капеше по пода. След като фотографът приключи със снимките, един следовател взе пистолета от ръцете на трупа. Телевизорът си оставаше включен и предаването „Добро утро, Британия“ продължи на живо от Америка. Всички терористи бяха задържани. „Това трябва да е била причината“ — помисли си Мъри.

— Глупак — каза Оуенс. — Нямахме никакви сведения.

— Сега имаме. — Един следовател вдигна три листа хартия в ръка. — Доста голямо писмо, подполковник. — Той пъкна листовите в

пластмасов плик.

Сержант Боб Хайланд също беше тук. Той все още се учеше да ходи, с отливка на крака и бастун. Погледна тялото на човека, чиято информация за малко не остави децата му сираци. Хайланд не каза нито дума.

— Джими, случаят е приключен — отбеляза Мъри.

— Не както ми се искаше — отговори Оуенс. — Но предполагам, че сега мистър Уоткинс отговаря пред по-висша инстанция.

Петдесет минути по-късно катерът пристигна в Анаполис. Райън се изненада, когато боцман Знамировски подмина редицата закотвени катери и продължи нагоре към болницата. Тя майсторски вкара катера до вълнолома, където чакаха двама морски пехотинци. Райън и всички на борда, с изключение на екипажа скочиха от катера.

— Всичко е сигурно — докладва на Брекенридж сержант Къмингс. — Тук има милион полицаи и хора от ФБР, Патлак. Всичко е наред.

— Много добре. Свободен си.

— Доктор Райън, бихте ли ме придружили? Побързайте, сър — каза младият сержант. Поведете го, като затича.

Добре, че сержантът, който го водеше нагоре към болницата на академията, бягаше бавно, защото краката на Райън бяха омекнали от умора.

— Спрете! — Един агент на ФБР извади пистолета от колана на Райън. — Ще взема това, ако нямате нищо против.

— Извинете — смутено отговори Джек.

— Няма нищо. Можете да влизате. — Не се виждаше никой.

Сержант Къмингс му махна, за да го последва.

— Къде са всички?

— Сър, жена ви в момента е в родилната стая — извърна се към него с усмивка Къмингс.

— Никой не ме е предупредил! — разтревожен каза Райън.

— Тя каза, че не трябва да ви притесняваме, сър. — Стигнаха на съответния етаж. Къмингс посочи: — Там, в дъното. Да не вземеш да се смахнеш, докторе.

Джек изтича по коридора. Един санитар го спря и го накара да влезе в съблекалнята, където Райън свали бързо дрехите си и облече зелен халат на хирург. Това му отне няколко минути. Райън беше тромав от умора. Влезе в чакалнята и видя, че всичките му приятели са там. След това санитарят го въведе в родилната зала.

— От много време не съм правил такова нещо — казваше лекарят.

— И при мен минаха няколко години — укори го Кати. — От вас се иска да вдъхнете увереност в пациентите си. — След това тя отново започна да диша учестено, като се бореше с напъните си да избута плода. Джек я хвана за ръката.

— Здравей, мила.

— Съвсем навреме идвате — отбеляза лекарят.

— По-добре щеше да бъде, ако бе тук преди пет минути. Добре ли си? — попита тя. Както и при последния път, лицето ѝ беше окъпано в пот и изглеждаше много уморено. И все пак красиво.

— Всичко е свършено. Всичко е свършено — повтори той. — Аз съм добре, а ти?

— Водата ѝ изтече преди два часа и щеше да бърза, ако не ви чакахме да се върнете от екскурзията с катера. Иначе всичко изглежда добре. Готова ли сте да бутате?

— Да!

Кати стисна ръката му. Затвори очи и събра сили, за да се напъне. Издишаше бавно.

— Ето я главата. Още едно бутане и готово — каза лекарят. Обвитите му в ръкавици ръце бяха готови да поемат детето.

Джек се обърна, когато останалата част от новороденото се появи. От мястото, където стоеше, можа да види преди лекаря. Детето вече беше започнало да пищи, както би трябвало да прави всяко здраво бебе. „А това също — помисли си Джек — е звукът на свободата.“

— Момче — каза на жена си Джон Патрик Райън старши, преди да я целуне. — Обичам те.

Най-близко стоящият санитар помогна на доктора да пререже пъпната връв, да увие детето в бяла пелена и да го отнесе на няколко метра встрани. След това излезе и плацентата с едно леко напъване.

— Има малко разкъсване — каза лекарят. Посегна към упойката, преди да започне зашиването.

— Усещам го — каза Кати е лека гримаса. — Той добре ли е?

— На мен ми изглежда наред — отговори санитарят. — Точно три килограма и шестстотин грама, и всичко е на мястото си. Дишането е добро и детето има чудесно сърце.

Джек вдигна сина си, малък, шумен пакет от червена плът и абсурдно копче за нос.

— Добре дошъл на света. Аз съм баща ти — тихо каза той. „А баща ти не е убиец. Това може да не е кой знае какво, но е много повече от това, което повечето хора си мислят.“ Притисна новороденото до гърдите си за момент и си каза, че наистина има Бог. След малко погледна към жена си.

— Искаш ли да видиш сина си?

— Боя се, че от майка му не е останало кой знае какво.

— На мен тя ми изглежда съвсем наред. — Джек постави сина си в ръцете на Кати. — Ти добре ли си?

— С изключение на Сали мисля, че тук имам всичко, което ми е необходимо, Джек.

— Готово — каза лекарят. — Може да не съм добър акушер, но правя страхотни шевове. — Видя обичайните реакции от раждането и се зачуди защо беше решил да не става акушер. Това трябва да е най-щастливата професия от всички. Но ги спомни, че работното време не е както трябва.

Санитарят взе детето и отнесе Джон Патрик Райън младши в детската стая, където за известно време той щеше да бъде единственото бебе. Тъкмо педиатрите щяха да имат някакво занимание.

Джек гледаше как жена му се унася в сън — провери часовника си — бяха прекарали един двадесет и три часов ден. Тя имаше нужда от сън. Той също, макар и все още да не можеше да отиде да спи. Целуна жена си още веднъж, преди санитар да я изнесе с носилката до стаята за възстановяване. Оставаше му да свърши още нещо.

Райън излезе в чакалнята и обяви раждането на сина си, един красив млад мъж, който ще има двама много различаващи се кръстници.

Издание:

Автор: Том Кланси

Заглавие: Патриотични игри

Преводач: Венцислав Градинаров

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3818>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.